

'ΟΛΙΓ' ΟΛΙΑ

Τὸ σὺμβολὸν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

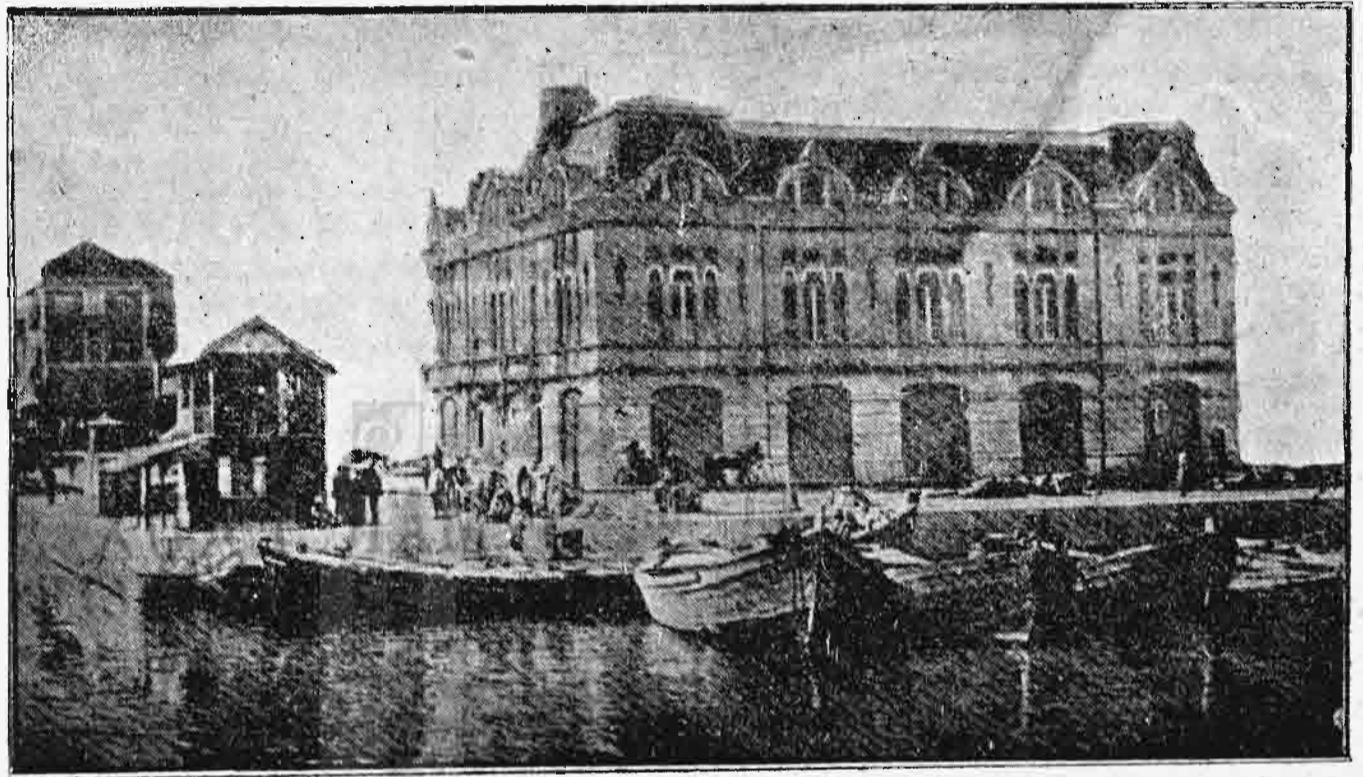
* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

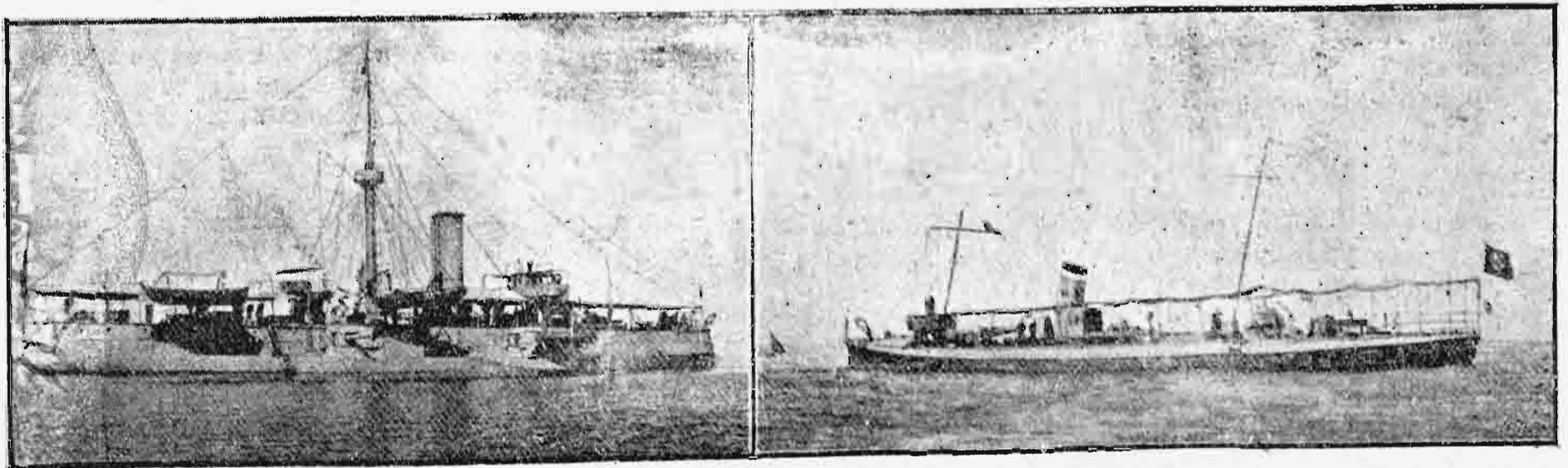
Ο ΙΤΑΛΟΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Τὸ πρὸ τῆς προκυμαίας
Βηρυττοῦ κτίριον
τῆς Ὀθωμανικῆς Τραπεζῆς,
τὸ βλαβέν
ὑπὸ τοῦ βομβαρδισμοῦ.

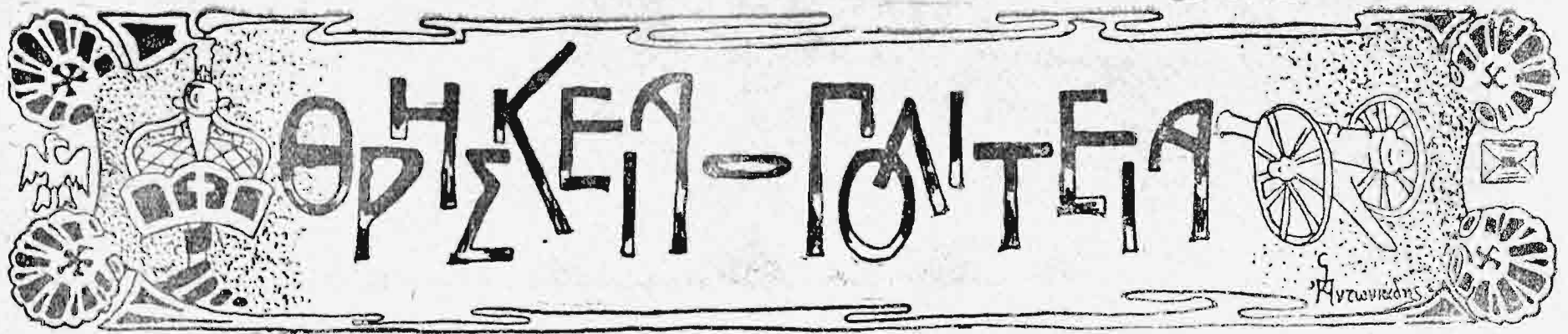
Τὰ ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ στόλου καταβυθισθέντα πολεμικὰ ἐν τῷ λιμένι τῆς Βηρυττοῦ.

Ἡ κανονιοφόρος «Ἀβνιλάχ».

Τὸ ἀντιτορπιλικὸν «Ἄγκυρα».

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑ

Ἡ τρίτη Κυριακὴ τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὀνομάζεται καὶ Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τιμᾶται ἐξόχως ὁ τίμιος Σταυρὸς καὶ προβάλλεται εἰς τοὺς γνησίους ὀπαδοὺς τοῦ Χριστοῦ ἀφ' ἐνὸς μὲν πρὸς ἐνθύμησιν, ὅτι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐπ' αὐτοῦ προσηλωθεὶς ἔσωσεν ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, εἰς τὰς ὁποίας ἦτο βυθισμένη, καὶ ἐξ ἄλλου, ὅτι καὶ οἱ πιστεύοντες εἰς τὸν Σταυρωθέντα δὲν ἠμποροῦσι νὰ σωθῶσιν ἄλλῶς, εἰ μὴ θυσιαζόμενοι ὑπὲρ τοῦ καλοῦ, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ ὑπὲρ τοῦ πλησίον. Ἀλλὰ καὶ δι' ἓνα ἄλλον λόγον ἀκόμη ἡ Ἐκκλησία προβάλλει σήμερον τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου εἰς προσκύνησιν: διὰ νὰ λάβωμεν δηλαδὴ ἐξ αὐτοῦ, εὐρισκόμενοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων, δύναμιν καὶ θάρρος, ὅπως ἐξακολουθήσωμεν τοὺς ἀγῶνας τούτους καὶ φανῶμεν νικηταί.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῆς εὐαγγελικῆς ταύτης περικοπῆς μᾶς διδάσκει ὅτι ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν εἰς αὐτόν, καὶ ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ πίστις, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ πράττωμεν καὶ ἔργα ἄξια τῆς πίστεως, ἔργα ἀγάπης καὶ φιλαδελφίας. Πίστις καὶ ἔργα εἶναι ἡ πρώτη καὶ τελευταία μετὰ τοῦ Θεοῦ συνθήκη μας καὶ ταύτην φυλάττοντες, ἠμποροῦμεν νὰ σωθῶμεν «οὐ δικαιοθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ» καὶ «ἡ πίστις ἄνευ τῶν ἔργων νεκρά ἐστὶ», διδάσκει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἐλαβε δὲ ἀφορμὴν ὁ Κύριος ἡμῶν νὰ ἀναπτύξῃ τὰ περὶ πίστεως καὶ τῶν ἄλλων ἔργων ἐκ τῶν ἐξῆς: Εὐρισκόμενος ἔξω ἐνὸς χωρίου μετὰ τῶν μαθητῶν του, ἤρχισε νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ λέγῃ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει πολλὰ νὰ πάθῃ, νὰ σταυρωθῇ καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ ἀναστῇ. Ὁ δὲ Ἀπόστολος Πέτρος, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Διδάσκαλόν του, προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτόν ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ παρακαλεῖ νὰ λυπηθῇ τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ ἀποφύγῃ ὅσα λέγει περὶ αὐτοῦ. Τότε ὁ Σωτὴρ, καταδικάζων τὸ πάθος τοῦτο καὶ καταδεικνύων ὅτι τὰ φρονήματα ταῦτα εἶναι ἀνθρώπινα, ἐμπνεόμενα ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, καὶ ὄχι σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, λέγει εἰς τὸν Πέτρον: «ὑπάγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων». Ἐπειτα, στραφεὶς πρὸς τὸν ὄχλον καὶ τοὺς μαθητὰς του, ἐδίδασκεν ὡς ἐξῆς: «ὅστις θέλει ὀπίσω μου εἶσθαι κτλ.», δηλαδὴ, ὅστις θέλει νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, διότι ἐγὼ κενὸν οὐτε βιάζω, οὔτε ἀναγκάζω, ἀλλὰ τὸν ἀφίνω εἰς τὴν προαίρεσίν του ὅστις θέλει νὰ πράξῃ ὅ,τι πράττω ἐγὼ, νὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ τοῦ ἄλλου, καὶ γίνῃ γνήσιος ὀπαδός μου καὶ μιμητής, ὁ τοιοῦτος ἄς ἀπαρνηθῇ: α'] τὸν ἑαυτόν του, β'] ἄς σηκώσῃ τὸν σταυρόν του καὶ γ'] ἄς μὲ ἀκολουθήσῃ.

Τὰ ἀνωτέρω τρία οὐσιώδη γνωρίσματα τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ διαχωράζεις ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, προσθέτει: «ὅς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με τοὺς ἑμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ... καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων», ἦτοι: ὅστις ἠθέλην ἐντραπῆ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον νὰ ὁμολογήσῃ Αὐτὸν ὡς Θεὸν καὶ τοὺς λόγους του ὡς λόγους Θεοῦ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἐντραπῇ νὰ ὀνομάσῃ αὐτόν ὀπαδόν του.

Πίστις εἶναι ὁ πρῶτος ὄρος τῆς σωτηρίας μας, πίστις ζῶσα, πίστις στερεὰ καὶ ἀκλόνητος, τὰ δὲ ἔργα εἶναι οἱ κήρυκες τῆς πίστεως ταύτης. Οὕτω λοιπὸν ἠμποροῦμεν νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν Χριστόν καὶ οὕτως εἶναι ὁ Σταυρὸς, τὸν ὁποῖον χρεωστοῦμεν νὰ σηκώσωμεν.

Πρὸς τούτοις ἐκ τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς συνάγομεν καὶ τὰ ἐξῆς: α'] ὅτι **τιμιώτερον** ὅλων ἐκ τῶν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πραγμάτων ἔχομεν τὴν ψυχὴν, β'] ὅτι ὀφείλομεν νὰ μὴ πολυμεριμῶμεν διὰ τὴν ἀπόκτησιν **ἐπιγείων** θησαυρῶν καὶ γ'] ὅτι τὸ **μέγα** κέρδος μας εἰς τὸν κόσμον τοῦτον θὰ εἶναι ἐὰν σώσωμεν τὴν ψυχὴν μας.

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Κατ' εἰδήσεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου, πηγαζούσας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, αἱ προηγούμεναι συσκέψεις τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἀνεφέροντο εἰς τὸ ζήτημα τῆς μεσολαθήσεως τῶν Δυνάμεων πρὸς τερματισμὸν τοῦ τουρκοϊταλικοῦ πολέμου. Οἱ ὑπουργοὶ κατὰ πλειοψηφίαν, ἀσπαζόμενοι τὴν γνώμην ἐνὸς τῶν συναδέλφων των, εἶναι διατεθειμένοι νὰ ἀποδεχθῶσι τὰς ὑπηρεσίας τῶν εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων ἐπὶ τῆς ἀκολούθου βάσεως:

Ἀναγνώρισις τῆς θρησκευτικῆς κυριαρχίας τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου ἐπὶ τῶν δύο ἀφρικανικῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ κυριαρχίας ἐπὶ τῆς μιᾶς, γινομένης οὕτω ἀποδεκτῆς τῆς προσαρτήσεως τῆς ἐτέρας εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Κατὰ τὸ Ὄθωμανικὸν ὅμως Πρακτορεῖον, τοιαύτη συζήτησις δὲν ἐγένετο ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ καὶ ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις οὐδέποτε ἐσκέφθη τοιαύτην λύσιν, τὸν ἄντικθον δὲ εἶναι ἀποφασισμένη νὰ ἐπιμείνῃ πλέον ἢ ἄλλοτε ὑπὲρ τῶν ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων τῆς Τουρκίας ἐπὶ τῶν ὀθωμανικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Τριπολίτιδος καὶ τῆς Κυρηναϊκῆς.

Κατὰ δὲ τὰς ἐκ Ρώμης πληροφορίας, ἡ κυβέρνησις δὲν δύναται νὰ ἀποσύρῃ, οὔτε νὰ τροποποιήσῃ τὸν περὶ προσαρτήσεως τῆς Τριπολίτιδος νόμον. Ἡ Ἰταλία θὰ ἐδέχετο νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν Τουρκίαν ἀποζημίωσιν, ὅπως καὶ ἡ Αὐστρία διὰ τὴν Βοσνίαν, θὰ συγκατετίθετο δὲ καὶ εἰς ἐμπορικὰς παραχωρήσεις εἰς τὴν Τουρκίαν.

Εἰς τοὺς ἐνταῦθα διπλωματικούς κύκλους ἐκυκλοφόρησεν ἡ εἰδησις ὅτι ὑπάρχει σχέδιον περὶ ἀνακηρύξεως τῆς Τριπολίτιδος εἰς ἐπαρχίαν αὐτόνομον ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Σεΐχου τῶν Σενουσιτῶν, ὅστις, ἀρχηγὸς ὢν ἰσχυρᾶς ἀραβικῆς φυλῆς, ἐκήρυξε τὸν ἱερόν κατὰ τῶν Ἰταλῶν πόλεμον καὶ ἐτιμήθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου διὰ ξίφους καὶ παρασήμου ἀδαμαντοκολλήτου.

Βεβαιούται ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο προξενεῖ μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ, γινόμενον ἀποδεκτόν, θὰ ἀποτελέσῃ μεγάλην διπλωματικὴν ἤτταν τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως.

ὑπὸ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἀπεφασίσθη νὰ ἀποσταλῇ εἰς τὰς Δυνάμεις διακοίνωσις, διὰ τῆς ὁποίας νὰ ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ αὐτῶν ἐπὶ τῆς φάσεως, ἣν ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ τὸ Κρητικὸν ζήτημα. Ὁ Ἀσὴμ βέτης, ἀμέσως μετὰ τὸ συμβούλιον, συνέταξε τὴν διακοίνωσιν ταύτην.

Ὁ κ. Βενιζέλος, ἐξακολουθῶν τὴν ἐκλογικὴν του περιοδείαν, εὐρίσκειται ἤδη εἰς Τρίκιναλα, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτός. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἀπὸ πρῶτας προσήλθον ὀμάδες χωρικῶν ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, διὰ νὰ ἴδωσι καὶ ζητωκραυγᾶσιν ὑπὲρ τοῦ μεγάλου κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος. Ὁ κ. Βενιζέλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, κατηυθύνθη εἰς τὸ σημαιοστόλιστον δημαρχεῖον, ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ ἐπίσημος δεξίωσις. Τὸ πλῆθος, συναθροισθὲν πρὸ τοῦ δημαρχεῖου, ἐζητωκραυγάζεν ὑπὲρ τοῦ κ. Βενιζέλου, ὅστις, ἐξεληθὼν εἰς τὸν ἐξώστην, ὠμίλησε περὶ τῆς πολιτικῆς τῆς κυβερνήσεώς του σχετικῶς πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ θεσσαλικοῦ λαοῦ. Ἀπέδειξε τὴν μέχρι τοῦδε ἐνέργειαν καὶ τὰ νομοθετικὰ ἔργα τῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γεωργίας καὶ τὴν ἐπιτέλεσιν σοβαρῶν γεωργικῶν ἔργων καθ' ἅπασαν τὴν Θεσσαλίαν καὶ ἐχαρακτήρισεν τὰ ἐπιτελεσθέντα ὡς ἀπαρχὴν τοῦ γεωργικοῦ προγράμματος τῆς κυβερνήσεως. Ἰδιαιτέραν ὄλως ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς χωρικοὺς ἡ εἰλικρίνεια, μεθ' ἧς ὠμίλησεν ὁ κ. Βενιζέλος.

□ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ □

ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

Εἶχον μεταβῆ, ἐνθυμοῦμαι, ἄλλοτε εἰς μίαν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν. Ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαφόρων πινάκων τῶν πληρύντων τὰς αἰθούσας αὐτῆς, ἐν μέσῳ τόσων τοπειῶν καὶ συνθέσεων, προσωπογραφιῶν καὶ θαλασσογραφιῶν, διέκρινα δύο ἔργα ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ζωγράφου, ἀνηρημένα πλησίον ἀλλήλων. ἀλλ' ἄτινα τόσον διάφορον ἐντύπωσιν ἄφινον εἰς τὴν ψυχὴν. Ἐπεγράφοντο: «Ἡ Ποίησις» καὶ τὸ ἕτερον «Ἡ Πρακτικότητα». Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὰς λεπτομερείας τῶν συνθέσεων τούτων, οὔτε προτίθεται ἐνταῦθα νὰ ἀναλύσω τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτῶν ἀξίαν. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θὰ λησμονήσω, εἶναι ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποῖαν μοὶ προῦξένησαν. Ἡ μία τῶν συνθέσεων τούτων, «Ἡ Ποίησις», ἦτο ὄντως εἰκὼν θαυμασία· ἔπλεεν ὁλόκληρος εἰς ὠκεανὸν τῶν φαιδρύτερων χρωμάτων καὶ τῶν γλυκυτέρων ἀποχρώσεων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων διεφαίνετο, ὡς διὰ πέπλου ἢ ἐλαφρῆς ὀμίχλης καλυπτομένη, ἡ εὐγραμμος μορφή τῆς νεανίδος τῆς συμβολιζούσης τὴν Ποίησιν. Εἰς τὰ μόλις φαινόμενα χαρακτηριστικὰ αὐτῆς μία ρέμβη ἐπλανᾶτο καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῆς ὀφθαλμοί, οἱ ἐπαναπαυόμενοι εἰς τὴν θεάν τοῦ ἀπείρου, ἐξωογονοῦντο ἀπὸ μίαν χαρὰν ἡρεμον. Ἀπομακρύνων τις τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς εἰκόνης ἐκείνης, ἤσθάνετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὡς ἐξερχομένην ὠραίου ὄνειρου, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀτενίσῃ καὶ τὴν ἄλλην εἰκόνα — ἦσαν τόσον πλησίον ἀλλήλων — καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἐντύπωσις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ καταργήσῃ τὴν πρώτην. Ὅλα τὰ βαθέα χρώματα, τὰ ὑπάρχοντα ἐπὶ τῆς πυξίδος τοῦ ζωγράφου, ἐτέθησαν ἐκεῖ, ἡρμωμένα οὕτως, ὥστε νὰ παριστῶσιν ἐν σύνολον, ἀποπνέον τι τὸ βαρὺ καὶ ἐπιτακτικόν. Πέταλα ρόδων καὶ ἴων δὲν ὑπῆρχον ἐκεῖ· εἶχον ἐξαντληθῆ, φαίνεται, εἰς τὴν πρώτην εἰκόνα· ἡ δὲ μορφή τῆς Πρακτικότητος, ἡ διαγραφομένη ἐν μέσῳ σκυθρωποῦ συνόλου χρωμάτων, σκυθρωπὴ καὶ αὐτὴ καὶ κάπως λιπόσαρκος, συνεπλήρου τὴν

σύνθεσιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ὀφθαλμοὶ καταπεπονημένοι, ἠτένιζον τὴν πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς γῆν, ἐνῶ εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου διεκρίνετο ἐν ἐλαφρὸν εἰρωνίας μειδίαμα. . .

Πλειότερα δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον. Ἀπέστρεψα ἀποτόμως τὸ βλέμμα καὶ ἀπεμακρύνθη, φέρων τὴν σκυθρωπότητα τῆς δευτέρας εἰκόνης καὶ — διατί νὰ τὸ ἀποκρύψω; — καταρώμενος τὴν λιπόσαρκον ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὁποία ζηλοτύπως κατέστρεψεν ὅ,τι ἡ ἄλλη εἶχε δημιουργήσει εἰς τὴν ψυχὴν μου.

*

Ἐκτοτε παρήλθεν ὄχι ὀλίγος χρόνος· τὰ ἔτη διεδέχθησαν ἀλλήλα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξαλείψωσιν ἀπὸ τοῦ νοῦ μου τὰς δύο εἰκόνας, οὐ μόνον δὲ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξαλείψωσιν αὐτάς, ἀλλὰ τοῖναντίον καὶ ἐκάστη ἡμέρα παρερχομένη προσέθετε περισσοτέραν ζωηρότητα εἰς τὰς δύο ἐκείνας εἰκόνας. Ἡ ἔκθεσις εἶχε πρὸ πολλοῦ κλείσει τὰς πύλας τῆς, τὰ ἔργα ἐκεῖνα τίς οἶδεν εἰς τίνας αἰθούσας μετεκομίσθησαν, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσαν νὰ διατελῶσι ζωηρὰ πρὸ ἐμοῦ ὡς νὰ τὰ εἶχον ἐμπρὸς μου. Τὸ ρεμβὸν βλέμμα τῆς Ποιήσεως καὶ ἡ λιπόσαρκος μορφή τῆς Πρακτικότητος μὲ παρηκολούθουν ὡς φάσματα. Εἰς ἕκαστον βῆμά μου καὶ εἰς ἐκάστην στιγμὴν διέκρινα τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα πρὸ ἐμοῦ, οὐχὶ ὡς εἰκόνας πλέον, ἀναμνήσεις μιᾶς ἐκθέσεως, ἀλλ' ὡς πρόσωπα ζῶντα, ἐνεργοῦντα καὶ συγκρουόμενα μάλιστα ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Καὶ ὅσον παρήρχετο ὁ χρόνος, ὅσον αἱ ἡμέραι καὶ τὰ ἔτη προσετίθεντο εἰς τὸν ὀρμαθὸν αὐτόν, τοσοῦτον ἡ ἀντίθεσις τῶν δύο προσώπων ἀνεδεικνύετο μεγαλειότερα καὶ ὁ ἀγὼν, ὃν συνῆπτον αἱ δύο αὐταὶ ὑπάρξεις, ἐφαίνετο φοβερώτερος. Περὶ αὐτὰς πληθος ὀπαδῶν ἔβλεπον συσπειρωμένους, οἱ ὁποῖοι ἐν τῇ λατρείᾳ αὐτῶν πρὸς ἑκατέραν τούτων ἐφέροντο ἐχθρικῶς καὶ ἐμίσουν ὅ,τι ἡ ἕτερα τούτων ἐσκόρπιζεν. Οἱ λατρεύοντες τὴν Ποίησιν ἔβλεπον μὲ περιφρόνησιν καὶ μὲ ψυχρὸν βλέμμα πᾶν ὅ,τι ἡ Πρακτικότης ἐπηγγέλλετο καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῆς

Πρακτικότητος ἦσαν ὀπλισμένοι διὰ τοῦ εἰρωνικοῦ ἐκείνου μειδίαματος τῆς εἰκόνης, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ἀκούσωσίν τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκεν εἰς τὴν θεότητα των. Καὶ ὁ ἀγὼν ὁ παλαιός, ὁ αἰώνιος, τῶν δύο αὐτῶν τάξεων, ὁ ἀγὼν τῶν δύο αὐτῶν θεαινῶν, ἐξακολουθεῖ πάντοτε μὲ νέαν ὀρμὴν. Πρὸς στιγμὴν φαίνεται ὅτι ὑπερτερεῖ μία τούτων ἀπέναντι τῆς ἑτέρας, ἥτις κάμπτεται καὶ ὑποχωρεῖ, ἀλλ' εὐτυχῶς, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ νικήτρια, πάλιν ἡ ἰσορροπία τῶν δυνάμεων τῶν ἀντιπάλων ἐπανέρχεται. Καὶ λέγω εὐτυχῶς, διότι ὁ χρόνος μὲ ἐδίδαξε νὰ βλέπω τὰς δύο ἀντιπάλους θεότητας μὲ διάφορον πως βλέμμα ἐκείνου, διὰ τοῦ ὁποίου τὰς ἠτένισα διὰ πρώτην φοράν. Δὲν συναρπάζομαι τόσον πλέον ἐκ τοῦ μάγου τῆς Ποιήσεως βλέμματος καὶ τὴν μορφήν τῆς Πρακτικότητος ἐσυνείδησα νὰ θεωρῶ ἥττον ἀντιπαθητικὴν. Ἐν τούτοις ὅμως οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη ἐπικρατοῦσα, πρὸς βλάβην τῆς ἑτέρας, ἠθέλεν ἐπιφέρει καλόν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὰ χρώματα τῆς Πρακτικότητος πολὺ σκυθρωπὰ καὶ πολὺ ἀποτρόπαια ἐφαίνοντο ἐν τῇ εἰκόνι, ἀλλὰ καὶ τὸ βλέμμα τῆς Ποιήσεως δὲν ἀπέχετο πολὺ τοῦ νὰ φαίνεται πλάνον καὶ ἀπατηλόν. Τί ὑπελείπετο; μία συναρμογὴ τῶν χρωμάτων καὶ εἰς συνδυασμὸς τῶν γνωμῶν. Ἄλλ' ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲν ἀπῆντησα τοῦτον, ὁ δὲ καλλιτέχνης θὰ ἐξακολουθῆ δι' αὐτὸ ἐπὶ πολὺ ἴσως ἀκόμη νὰ δεικνύῃ τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα μὲ τόσα διάφορα χαρακτηριστικὰ καὶ μὲ τὴν φοβερὰν αὐτῶν ἀντίθεσιν πάντοτε κεχωρισμένα ἀλλήλων.

Θ. Κ. Μ.

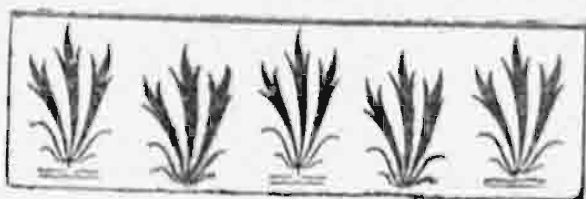
Γ Ν Ω Μ Α Ι

— Μία ὠραία γυναῖκα ἀρέσει εἰς τὰ μάτια, μία καλὴ γυναῖκα ἀρέσει εἰς τὴν καρδίαν· ἡ πρώτη εἶναι ἓνα κόσμημα, ἡ δευτέρα θησαυρός.

— Ὑπάρχον πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν θέλγουν, ἀλλὰ αἰχμαλωτίζουν ἀπὸ αὐτὰ εἶναι δύσκολον νὰ προφυλαχθῇ κανεὶς.

— Ἡ συμπάθεια εἶναι λεπτὸν ἄνθος μὲ διάφορα χρώματα καὶ μυρωδιάς· τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐκείνου, ποῦ θὰ τὸ προσφέρει.

κ.

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΘΕΛΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙΜΟΝΗΣ

Αναμφισβήτητον τυγχάνει ότι διδακτικωτάτη και ωφελιμοτάτη εις τους ανθρώπους είναι η ανάγνωσις των βιογραφιών των μεγάλων ανδρών, των ανδρών εκείνων, οίτινες δια των μεγάλων των έργων κατέστησαν αληθείς της ανθρωπότητας ευεργέται.

Δέν τολμῶ νά ἐξετάσω πόθεν η ὠφέλεια αὕτη προέρχεται, διότι εις ἄλλους και οὐχί εις ἐμέ ἀνήκει τοῦτο, ἀρκούμαι δὲ μόνον νά εἶπω ὅτι ἡ ἀνάγνωσις αὕτη και ἐπομένως ἡ γνῶσις τοῦ τρόπου, καθ' ὃν οὗτοι ἐμεγαλύνθησαν, ὑποδεικνύει εις τους ανθρώπους, τους ἔχοντας ἐνίοτε και ἐκ παιδικῆς ἡλικίας κλίσειν πρὸς τὸ καλὸν και τὸ μέγαλον, τὴν πρὸς τὴν δόξαν και τὸ μεγαλεῖον ἀγούσαν ὁδόν, διεγείρουσα ἐν αὐτοῖς τὸν ζῆλον και ὑποκινούσα αὐτοὺς νά μιμῶνται τὰς πράξεις των ἀνθρώπων των ὡς μόνον πόθον τοῦ βίου των σχόντων τὸ νά ἐξυπηρετήσωσι και ὠφελήσωσι τὴν ἀνθρωπότητα.

Πορίζουσι δὲ πράγματι αἱ βιογραφίαι αὗται εις τὸν κόσμον παραδείγματα χαρακτήρων γενναίων και εὐσταθῶν, παραδείγματα θελήσεως, ἐπιμελείας και δραστηριότητος. Οὐχί σπανίως δὲ ἄνδρες ἐπίμονοι και ἐνεργητικοὶ ἀνεδείχθησαν μεγάλοι, μιμηθέντες τους προγενεστέρους τοιοῦτους. Γνωρίζομεν ὅποιαν ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν εις τὸν Θεμιστοκλέα τὰ κατορθώματα τοῦ Μιλτιάδου «οὐκ ἔα με καθεῦδειν, ἔλεγε, τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον». Ἐμιμήθη αὐτὸν ὁ Θεμιστοκλῆς και ἐφάνη ἐράμιλλος αὐτῷ. Τὸ αὐτὸ ἐπραξε και ὁ Καῖσαρ, μιμηθεὶς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον. Λέγεται ὅτι ἐκεῖνος πρὶν ἔτι ἀναμιχθῆναι εις τὴν πολιτικὴν τῆς πατρίδος του, ἰδὼν ποτε ἀνδριάντα τινὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τοσοῦτον ἐταράχθη ἀναλογισθεὶς τὴν δόξαν αὐτοῦ, ὥστε συγκινημένος ἀνεφώνησεν: «εἰς ἡλικίαν μικροτέρῃαν τῆς ἰδικῆς μου νῦν ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν ἤδη ἀποκτήσει τὸ ἐπώνυμον τοῦ Μεγάλου». Ὅποιους πόθους ὑπέκρυπτον οἱ λόγοι οὗτοι! Βαίνων ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ δὲν ἤργησε νά μεγαλυνθῆναι ἐπίσης.

Εἶναι δ' ἄξιον παρατηρήσεως, ὅτι ἄνδρες ταπεινοτάτης καταγωγῆς, ἔχοντας ἐπιμελείαν, θέλησιν και ἐνεργητικότητα, ἀνῆλθον τοσοῦτον ὑψηλά, καιτοὶ ἐστεροῦντο και αὐτῶν των πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἀπέκτησαν τοιαύτην δόξαν, ὅποιαν ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῆς γῆς δὲν θά ἠδύναντο βεβαίως νά ἐξαγοράσωσι.

Πράγματι οἱ μεγαλύτεροι φιλόσοφοι, λογομαθεὶς και καλλιτέχναι, ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἐξῆλθον ἐκ των κατωτάτων τάξεων τῆς κοινωνίας, ὑπ' ὧν οὐδέποτε θά ἠλπίζε τις ὅτι θά ἐγεννῶντο τοιαῦτα ἐξοχα πνεύματα. Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου φέρω παραδείγματά τινα, δι' ὧν εὐκόλως ὁ ἀναγνώστης δύναται νά πεισθῆ: Οὕτως ἐκ των τὰ μάλιστα ὠφελησύντων τὴν Ἀστρονομίαν

εὐρίσκομεν τὸν Κοπέρνικον, υἱὸν Πολωνοῦ τινος ἀρτοποιοῦ· τὸν Κεπλέρν, υἱὸν Γερμανοῦ καπῆλου και αὐτὸν τοιοῦτον ἐν ἀρχῇ χρηματίσαντα· τὸν Δ' Ἀλεμβέρτον (D'Alembert), παιδίον νόθον και ἐγκαταλειμμένον, εὐρεθὲν ἐπὶ τῆς κλίμακος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου των Παρισίων και ἀνατραφὲν ἐπὶ γυναικὸς καπῆλου τινός· τὸν Νεύτωνα και τὸν Λαπλάς, ὧν ὁ πρῶτος ἦτο υἱὸς μικροπόρου Ἁγγλοῦ ἐκ Γράνθαμ, ὁ δὲ δεύτερος πτωχοῦ τινος Γάλλου χωρικοῦ. Πάντες οὗτοι διέπρεψαν τοσοῦτον, καιτέρ στεροῦμενοι παντελῶς σχεδὸν χρηματικῶν πόρων. Ἀλλὰ μὴ και ὁ πλοῦτος αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νά εἶναι αὐτοῖς ἐμπόδιον μείζον και τῆς πτωχείας, ἐν τῷ κῶλπῳ τῆς ὁποίας ἐγεννηθῆσαν! Ὁ πατήρ τοῦ Λαγρανζ (Lagrange), ἐτέρου ἐπιφανοῦς ἀστρονόμου και μαθηματικοῦ, ὑπῆρξε θησαυροφύλαξ ἐν Τουρίνῳ τῆς Ἰταλίας, ἀπώλεσεν ὁμως μετ' ὀλίγον ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν του, ἡ δὲ οἰκογένειά του περιῆλθεν εις δεινοτάτην πενίαν· εις ταύτην βραδύτερον ὁ Λαγρανζ ἀπέδιδε τὸ μεγαλεῖόν του· «ἐὰν ἦμην, ἔλεγε, πλούσιος, ἴσως οὐδέποτε θά ἐγενόμην μαθηματικός».

Ὁμοίως ὁ διακεκριμένος Γάλλος γεωμέτρης Φουρνιὲ ἦτο υἱὸς ράπτου, ὁ Γερμανὸς φιλόλογος Γεσνέρος φυσιοδίφης, ὁ Δουράν, ἀρχιτέκτων περιήγημος, υἱὸς ὑποδηματοποιοῦ, και πλείστοι ἄλλοι ὄλων των κλάδων των ἐπιστημῶν, των ὠραίων τεχνῶν κλπ., ὤφειλον τὴν δόξαν των οὐχί εις τὰ πλοῦτη των, ἀλλὰ εις τὴν ἄμετρον ἐπιμονὴν και ἐνεργητικότητά των.

Τί ἦτο ὁ πατήρ τοῦ μεγάλου θαλασσοπόρου τοῦ ἀνακαλύψαντος τὸν Νέον Κόσμον, τοῦ Χρ. Κολόμβου; ἦτο γναφεὺς ἐκ Γενούης. Ὁ Κούκ ἦτο κατ' ἀρχάς ὑπάλληλος εις καταστήματα Ἁγγλοῦ μικροπόρου. Ὁ Λίβινγκτων ἐργάτης νηματουργεῖου παρὰ τὴν Γλασκόβην.

Ἐκ των Παπῶν ὁ Γρηγόριος Ζ' εἶχε πατέρα ξυλουργόν, ὁ Σόξτιος Ε' ποιμένα, ὁ Ἀδριανὸς ναύτην. Λέγεται δὲ περὶ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ, ὅτι κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν τοσοῦτον ἐνδεθῆς ἦτο χρημάτων, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀγοράσῃ ἐν κηρίον, ἀναγκαζόμενος οὕτω νά μελετᾷ τὰ μαθήματά του ὑπὸ τὸ φῶς των λυχνιῶν των φωτιζουσῶν τὰς ὁδοὺς και τὰς θύρας των ἐκκλησιῶν, ἀποδεικνύων διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὴν ἀξιοθαύμαστον ἐπιμονὴν του και τὴν ἀπαράμιλλον προθυμίαν, βέβαια προμηνύματα τοῦ μέλλοντος μεγαλείου του.

Ἦδη ἄς περιορισθῶμεν εις τους χρόνους τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως και ἐξετάσωμεν τίνας μεγάλους ἄνδρας ἐγέννησεν αὕτη· οἱ πλείστοι οὗτοι κατήγοντο ἐκ ταπεινοτάτων οἰκογενειῶν και διέπρεψαν ἰδίως εις τὰ στρατιωτικά. Ὁ Ὁς (Hoche), ὁ Οὐμβέρτος (Humbert), ὁ Πισεργῶ και ἄλλοι πολλοὶ ἦσαν ἄπλοὶ κατ' ἀρχάς στρατιῶται. Ὁ Οὐμβέρτος ἐν τῇ παιδικῇ του ἡλικίᾳ ἦτο τέλειον χαμίνιον, ὥστε και ἐδραπέτευσε τῆς πατρικῆς στέγης. Ἐχρημάτισε διαδοχικῶς ὑπηρετῆς εις Νανσύ, ἐργάτης εις Λυὼν και βραδύτερον δερματέμπορος. Ἐν ἔτει 1792 εἰσῆλθεν εις τὸν στρατὸν ὡς ἐθελοντῆς και μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους διωρίσθη ἀντιστρατήγος! Ὁ Κλέβερος, ὁ Λεφέβρ, ὁ Σουσε (Suchet), ὁ Βίκτωρ, ὁ Λάν, ὁ Σουλτ, ὁ Μασσένας, ὁ Σαιν-Σύρ, ὁ Δ' Ἐρλόν, ὁ Μυρά, ὁ Ὁζερά, ὁ Βεσσιέρος, ὁ Νεῦ, πάντες οὗτοι ἀνεδείχθησαν ἀπὸ των ἁπλῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ. Ἀλλ' ἡ προαγω-

γῆ πάντων τούτων δὲν ἦτο τόσον ταχεῖα, ὅσον ἡ τοῦ Οὐμβέρτου. Ὁ Σαιν-Σύρ, υἱὸς βυρσοδέφου, ὑπῆρξε κατ' ἀρχάς ἠθοποιός, μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰσῆλθεν εις τάγμα τι ἀκροβολητῶν, προβιβάσθεις τὸ ἐπόμενον ἔτος εις λοχαγόν και ἐν ἔτει 1804 στρατάρχης τῆς Γαλλίας. Ὁ Βίκτωρ, ὅστις κατόπιν ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ δουκὸς τοῦ Bellune, εἰσῆλθε τῷ 1781 εις τὸ 4 σύνταγμα τοῦ πεζικοῦ. Ἐκραγείσης τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἀπελύθη των τάξεων τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη, ἐπανῆλθεν εις αὐτὸν και ἐν διαστήματι ὀλίγων μηνῶν, χάρις εις τὴν δεξιότητα και γενναϊότητά του, ἐγένετο ταγματάρχης. Καὶ οὕτως εις στρατάρχην τῆς Γαλλίας προήχθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος Α'. Ὁ Μυρά (Murat), ὁ «ὠραῖος ξιφομάχος», ὁ και μετὰ ταῦτα γαμβρὸς τοῦ Ναπολέοντος, ἦτο υἱὸς χωρικοῦ πανδοχεῶς· νῖος ἔτι ἐβόσκει τὰ ζῶα τοῦ πατρὸς του και περιεποιεῖτο τους ἵππους του. Εἰσῆλθε κατὰ πρῶτον εις σύνταγμα τι ἀκροβολητῶν, ἐξ οὗ ἀπεπέμφθη δι' ἀπειθαρχίαν. Ἀλλ' εἰσαχθεὶς και πάλιν, ὅτε ἤρχιζεν ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἔλαβε ταχιστα τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου. Ἐν ἔτει δὲ 1808 ἔθεσε και στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, γενόμενος βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, δυνάμει τοῦ πανισχύρου συγγενοῦς του. Ὁ Νεῦ (Ney) εις ἡλικίαν 18 ἐτῶν κατετάχθη εις σύνταγμα τι οὐσάρων και ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔφθασε μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ στρατάρχου. Ὁ στρατηγὸς Κλέβερος, ὅστις ἔμελλε νά πέσῃ θῦμα τοῦ ἀραβικοῦ φανατισμοῦ, ἰδὼν τὴν ἱκανότητα τοῦ Νεῦ, ἐπονόμασεν αὐτὸν «ἀκάματον», προβιβάσας αὐτὸν συγχρόνως εις ὑποστράτηγον, καιτοὶ τότε ἄγοντα μόλις τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ Σουλτ, ὅστις οὐδόλως ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ παιδικῇ του ἡλικίᾳ, μάλιστα δὲ, λέγεται, ὅτι δὲν ἔμαθε τὴν γεωγραφίαν εἰμὴ ὅποιαν ἐγένετο ὑπουργὸς των Ἐξωτερικῶν (;) τῆς Γαλλίας, περιέμεινεν ἐξ ὀλόκληρα ἔτη ἐν τῷ πεζικῷ, μέχρις ὅτου λάβει τὸν βαθμὸν τοῦ λοχίου. Καὶ ὁμως ἡ προαγωγὴ αὐτοῦ ὑπῆρξε ταχεῖα συγκρινομένη πρὸς τὴν τοῦ Μασσένας, ὅστις ὑπηρετῆσε 15 ἔτη εις ἰταλικόν τι σύνταγμα διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸν αὐτὸν βαθμὸν. Καὶ ναὶ μὲν κατόπιν ἴλιαν ταχέως προήχθη εις συνταγματάρχην, ἀντιστρατήγην και στρατάρχην τῆς Γαλλίας, διῆχυρῆζεν ὁμως πάντοτε ὅτι ἐκ πάντων των βαθμῶν, τὸν τοῦ λοχίου ἀπέκτησε μετὰ μεγίστης δυσκολίας.

Δέν ἔκαμα λόγον περὶ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, κρίνας προτιμότερον νά διηγήσω περὶ αὐτοῦ εις τὸ τέλος και συντομώτατα, ἀφοῦ περιγράψω πρῶτον τὰ κατορθώματα των ὑποδεεστέρων αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα, των ὁποίων πάντων ἡ δόξα συνηνωμένη οὐδέποτε θά ἐξικνεῖτο πρὸς μόνην τὴν ἰδικὴν του. Ὁλος ὁ κόσμος γνωρίζει τὸν μέγαν αὐτὸν Κορσικανόν, τὴν γέννησίν του, τὸ μεγαλεῖόν του και τὴν πτώσιν του. Γνωρίζει πόσον μακρὰν ἐγεννήθη τοῦ θρόνου και ὅτι, ἐν ἡλικίᾳ 35 ἐτῶν ἦτο ἤδη αὐτοκράτωρ τῆς Γαλλίας, αὐτοκράτωρ τῆς Εὐρώπης ὀλοκλήρου.

Ὅλα ταῦτα τὰ κατορθώματα αὐτοῦ και των ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν ὀφείλονται οὐ μόνον εις τὴν φυσικὴν των μεγαλοφυσίαν, ἀλλὰ και εις τὴν σιδηρὰν θέλησιν, τὴν ἔκτακτον ἐπιμονὴν και ἐνεργητικότητά των.

Σίφος τῆς Ρώμης.

ΓΡΑΦΙΔΟΣ ΤΡΙΓΜΟΙ

[Έκ τοῦ σημειωματαρίου μου]

Ὁ ἀνθρώπος αἰσθηματίας, ἀνὴρ μὲ φρόνημα καὶ μὲ ἰδανικά, λάτρης τοῦ μεγαλείου καὶ τοῦ ἀληθοῦς, δὲν ἐπρόφρασε κἄν νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν εἶχε τῷ ὄντι τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Ἦτο τόσο ὠραία! . . . Αἱ ἀρχαὶ τῆς κτὶ τὰ ἰδεώδη τῆς συνέπιπτον τόσο πολὺ μὲ τὰ ἰδικά του! . . . Μήπως χρειάζεται καὶ δικαίωμα διὰ ν’ ἀγαπήσῃ τις τὸ ὁμοίωμά του, τὸ πλησιέστερόν του εὐρισκόμενον ὄν, τὸν δεύτερον ἑαυτὸν του, τὸ ἄλλο του Ἐγώ; Ἡ Ἀγάπη εἶναι μία συνεννόησις, καὶ ὄχι συμβιβασμός· εἶναι ἡ σύμπτωση τῶν ἰδεῶν καὶ ὄχι τῶν αἰσθημάτων.

Ἀγάπη, βασιζομένη ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος, εἶναι ἀγάπη πρόσκαιρος, ἐπιπολαία καὶ ἀσθενική. Τὸ αἰσθημα, ὡς προῖόν τῶν αἰσθήσεων, ἐν διαρκεί περὶ τῆς ἰκανοποιήσεως αὐτῶν, καὶ ἐξαντλεῖται, συμπαρασύρον εἰς τὴν πτώσιν του καὶ τὸ ἐπάνω του στηριζόμενον οἰκοδόμημα τῆς Ἀγάπης. Τὸ αἰσθημα φεύγει εὐθύς ὡς ὁ πόθος τῶν αἰσθήσεων κορεσθῆ, καὶ μόνη ἡ Ἰδέα μένει διὰ παντός, διότι ἡ ἰδέα δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἀνθρώπον. Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἰδέαν ἐν τῇ ἰδέᾳ καὶ διὰ τῆς ἰδέας, αὐτὸς πραγματικῶς ἀγαπᾷ καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λέγῃ. Διὰ τὴν ἰδέαν δὲν ὑφίστανται συνθήκαι τοῦ βίου, καὶ οὐδεμία ὑπάρχει σχέσις αὐτῶν πρὸς ἐκείνην. Πόσοι ἀρᾶ γε ἀπὸ τοῦ ἀγαπῶντας ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ εἰπουν, ἀποτείνόμενοι πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης των :

— Σὲ ἀγαπῶ, διότι σὲ γνωρίζω!

Διότι, ἐκτὸς τῆς χυδαίας ὕλης, ἔλα τᾶλλα τὰ ἔχομεν κοινὰ καὶ ὅμοια καὶ ἀπαράλλακτα. Πόσοι;

Ὅσον περισσότερο πρὸς τὸ ἰδεώδες προσεγγίζει ὁ ἔρωσ, τόσο περισσότερο γαλήνιος εἶναι καὶ ἀπηλλαγμένος ἀναγκῶν· διότι εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνατέλλει καὶ μεσουρανεῖ, δὲν ὑπάρχουν τρικυμίας καὶ πάθη χαμερπή. Ἡ ἰδέα ἀποτελεῖ τὸ περιβάλλον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον καταικεῖ ὁ Θεός· ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ περὶ Παραδείσου δόγμα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ὑπῆρξε τὸ τρυφερότερον ἰδεώδες τῆς θρησκείας ὄλων τῶν λαῶν.

Ἐὰν ὁ ἔρωσ δὲν ὑπῆρχεν, ὁ οὐρανὸς καὶ μαζὶ μ’ αὐτὸν ἢ περὶ Θεοῦ ἰδέα δὲν θὰ εἶχον ποῦ νὰ στήσωσι τὰ θεμέλιά των. Πότε εἰς τὴν περὶ Θεοῦ ἰδέαν ἐλήφθησαν ὑπ’ ὄψιν αἱ ὄροι τοῦ βίου, αἱ συνθήκαι τῆς ὑπάρξεως, τὰ κοινωνικά καθήκοντα, τὰ οἰκογενειακά καθεστῶτα; Ἡ θρησκεία τοῦ Θεοῦ καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν ἢ θρησκεία τῆς Ἀγάπης, δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ πράγματα τοῦ ὕλικου

κόσμου. Ὅπως ὁ Θεὸς ἐν τῷ πνεύματι, ἔχει καὶ ἡ Ἀγάπη τὸν ναὸν τῆς ἐν τῇ Συνειδήσει.

Ἀγαπᾶν σημαίνει σκέπτεσθαι, ὄνειροποιεῖν, προσεύχεσθαι. Ἡ μᾶλλον εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Οὐρανὸν προσευχὴ εἶναι ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν κάμνομεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον ἀγαπῶμεν· καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε ἢ σκέψις φεύγει ἀπὸ τοῦ ἀγαπώμενον πρόσωπον, ἢ προσευχὴ αὐτὴ εἶναι ἀσίγητος, ὡς ὁ ὕμνος τῶν Ἀγγέλων. Ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ἐπενόησε τὴν πρώτην πρὸς τὸν Θεὸν προσευχὴν, ἦτο ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ἠσθάνθη πρῶτος τὴν ἀληθινὴν καὶ ἰδεώδη Ἀγάπην ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὅσάκις βλέπετε τὸν ἑαυτὸν σας δύστροπον, ἀπαισιοδοξοῦντα καὶ στενοχώρημένον, μὴ ἀπορεῖτε δι’ αὐτό: νὰ ἦσθε βέβαιοι ὅτι ἐλησημονήσατε ἢ ὅτι παρημελήσατε νὰ προσευχηθῆτε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾶτε. Προσευχηθῆτε εὐθύς, δηλαδὴ σκεφθῆτέ το, ἐνθυμηθῆτέ το, ἐπικαλεσθῆτε τὸ ὄνομά του, καὶ ἀμέσως ἢ γαλήνη τοῦ οὐρανοῦ θὰ πληρώσῃ τὴν ψυχὴν σας, καὶ θὰ ἰδῆτε τὸν Θεὸν νὰ προσμειδᾷ ἀπὸ τὰ ὕψηλά καὶ νὰ σας στέλλῃ ἄγγελον κομιστήν τῆς εὐλογίας Του. Τὶ ὠραῖον πρᾶγμα εἶναι νὰ πλησιάσῃ τις εἰς τὸν Θεόν, μεταχειριζόμενος ὡς κλίμακα καὶ γέφυραν τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον λάτρευει καὶ ποθεῖ! . . . Ὅσάκις νέος δεσμός συνάπτεται ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ Θεὸς συγκαλεῖ εἰς πανήγυριν τοὺς κατοίκους τοῦ οὐρανοῦ καὶ συνορτάζει μαζὶ των.

Ἡ Ἀγάπη εἶναι ἡ μόνη ἀπόλαυσις, ἡ ὁποία δὲν κουράζει τὸν ὄργανισμόν. Ὅσον περισσότερο ἀγαπᾷ τις, τόσο περισσότερο ἀνακουφίζεται. Ἡ ἀληθινὴ Ἀγάπη δὲν ἀναγνωρίζει ὄρια, δὲν χροσταίνει, δὲν σταματᾷ, δὲν λέγει ποτέ: ἀρκεῖ. Καρδία ἄνευ ἀγάπης εἶναι μηχανισμός ἄνευ ἐλατηρίου, ταμειὸν ἄνευ θησαυροῦ, ναὸς, τὸν ὁποῖον ἐγκατέλειψεν ὁ Θεός, σῶμα ἄνευ ζωῆς, πτῶμα ἐγκαταλειμμένον εἰς τοὺς σκόληκας τῶν παθῶν καὶ τὴν ἀποσύνησιν. Ὅταν δὲν ἀγαπᾷ, δὲν καταλέγεσαι πλέον μεταξὺ τῶν ὄντων· δὲν ἔχεις θέσιν ἐν τῇ ζωῇ, πῆγαινε ν’ αὐτοκτονήσῃς! Ὁ Θεὸς ἀποστρέφει ἀπὸ σοῦ τὸ πρόσωπον, καὶ μόνον αἱ δαίμονες χορεύουν θανασίμως τριγύρω σου.

Καρδία, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ, εἶναι γεμάτη τόσο, ὥστε δὲν ἔχει θέσιν διὰ τοὺς πονηροὺς διαλογισμοὺς καὶ τὰς κακὰς ἐπιθυμίας· εἶναι ἀσκανδάλιστος, παρθενική καὶ ἄσπιλος, ὡς ἡ διάνοια τοῦ βρέφους. Ἀποστρέφεται τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, διότι δὲν τὸν γνωρίζει, διότι δὲν τὸν χρειάζεται. Πῶς εἶναι δυνατὸν ν’ ἀγαπᾷ τις, καὶ συνάμα νὰ διανοῖται τὸ κακόν; Εἰδεμή, πῶς ὁ Θεὸς εἶναι ἡ αἰωνία Ἀγάπη;

Ἡ καλλονὴ εἶναι τὸ ἰδεώδες τῆς Δημιουργίας, τὸ ἀριστούργημα τοῦ καλλιτέχνου Θεοῦ. Ὅπου λείπει ἢ καλλονή, εἶναι ὅπως μία καλὴ ἡμέρα τῆς ἀνοιξέως, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν λείπει ὁ ἥλιος. Ἰπάρχουν ἔλα τᾶλλα: τὸ

φῶς τοῦ οὐρανοῦ, τὸ χρῶμα τῶν ἀνθέων, τὸ κελάρυσμα τῶν πηγῶν, ἢ θωπεῖα τοῦ ζεφύρου, τὸ κελάδημα τοῦ πτηνοῦ. Ἀλλὰ λείπει τὸ χρῶσωμα, λείπει τὸ πλαίσιον τὸ συναρμόζον τὴν εἰκόνα, λείπει ἢ Πνοὴ ἐκείνη τῆς ζωῆς, ἣν εἶχεν ἐμφυσήσει ὁ Θεὸς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀδάμ, ὅτε τοῦ εἶδε τὴν εἰκόνα Του καὶ τὴν ὁμοιωσίν Του. Ν’ ἀγαπᾷς τὸ ὠραῖον, εἶναι ὡς ν’ ἀγαπᾷς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸ ὠραῖον ἐπὶ τῆς γῆς: τὸν Θεόν. Τὸ κάλλος εἶναι ἢ καλλιτεχνία τῆς φύσεως, εἶναι ἢ ἐξεικόνισις τοῦ ἀπεριορίστου Καλοῦ. Πρόσωπον ὠραῖον εἶναι ὁ ἀντικατοπτρισμὸς ἐπιωραϊότερας ψυχῆς· προσεγγίζει περισσότερον πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐπομένως φέρει ταχύτερον πρὸς Αὐτὸν ἐκείνον, ὁ ὁποῖος τὸ ἀγαπᾷ. Τί μεγαλεῖον, τῷ ὄντι, ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷς, νὰ εἶναι καὶ ὠραία! . . .

Ἡ κίβδηλος Ἀγάπη διακρίνεται ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἀληθινῆς: εἶναι ἐπιφυλακτική, δειλὴ καὶ συνεσταλμένη. Δὲν τολμᾷ ν’ ἀποκαλυφθῆ, διότι φοβεῖται μήπως συναποκαλύψῃ καὶ τὴν ἀσχημίαν τῆς. Ἀποφεύγει τὸ φῶς, διότι εἶναι γέννημα τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀμαρτίας. Δὲν εἶδαι ποτὲ φίλημα, διότι θὰ ἦτο ἀνανδρότερον καὶ τοῦ φιλήματος, μὲ τὸ ὁποῖον κατεπρόδωκεν ὁ Ἰούδας τὸν Χριστόν. Ἡ κίβδηλος Ἀγάπη δὲν ἔχει παλμούς, οὔτε συγκινήσεις, οὔτε λαλίαν. Σιωπᾷ, καιροφυλακτεῖ, παραμονεύει, καρτερεῖ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιπέσῃ ἀνθρωποφάγος ἐπὶ τῆς λείας τῆς καὶ νὰ κατασπαράξῃ αὐτήν. . . . Τοῦναντίον ἡ ἀληθινὴ Ἀγάπη εἶναι ἀνεπιφύλακτος, διαυγῆς καὶ ἀνοικτὴ τὴν θέαν: λέγει ἐκείνο, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται, δὲν κρύπτει τίποτε, ἐκμυστηρεύεται τὰ πάντα, τρέχει πρώτη πρὸς τὸ φῶς καὶ λέγει παρρησίᾳ:

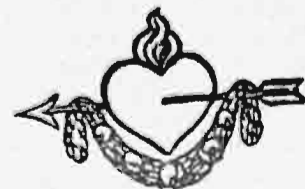
— Ἰδοὺ ἐγώ. Ἀγαπῶ. Μάθετέ το ὅλοι.

Ἡ ἀληθινὴ Ἀγάπη δὲν ἀποθαρρύνεται, δὲν ὀλιγοψυχεῖ, δὲν κλονεῖται. Εἶναι πάντοτε ἀκμαία, γίνεται ἔτι ἀκμαιότερα, ἀνδροῦται μὲ τὴν ἐλπίδα, δὲν χάνει τὴν ἐμπιστοσύνην. Εἶναι υπερήφανος διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς, βλέπει πάντοτε ὕψηλά, δὲν θέλει ν’ ἀποθάνῃ, ἐλπίζει, κάμνει καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ἐλπίζωσιν ὅπως αὐτή. Ἀποχωρίζεται πάντοτε μὲ τὰς λέξεις:

— Τίς εἶδε τὸ μέλλον;

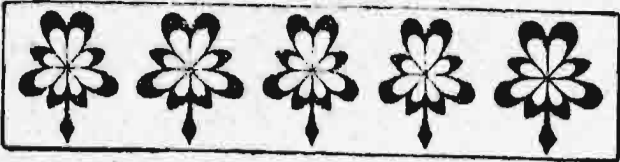
Ναί. Τίς εἶδε τὸ μέλλον; . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Εἰς τὸ Σταυροδρόμι :
Ὁ γαλατᾶς φέρει τὸ γάλα εἰς κάποιον σπίτι, ἀλλ’ ἢ δοῦλα παρατηρεῖ ὅτι, ἀντὶ γάλακτος, ὁ τενεκὴς εἶχε καθαρὸ νερὸ.
— Τί, σκέτο νερὸ θὰ μᾶς πουλήσῃς σήμερον; τοῦ λέγει ἡ δοῦλα.
Καὶ ὁ γαλατᾶς σαστισμένος :
— Διάβολε, ξέχασα νὰ βάλω καὶ γάλα μέσα.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ίστορία πενήντα χιλιάδων δολλαρίων.

Θά σ'ας διηγηθῶ μίαν πρόσφατον ἱστορίαν, τὴν ὅποιαν ἤκουσα ἀπὸ κάποιον φίλον μου. Σ'ας ἐγγυῶμαι τὴν αὐθεντικότητά της.

Μίαν ἡμέραν εἰς νέος, ταμίας ἐμπορικοῦ τίνος οἴκου τῆς Ἀμερικής, εἶχεν εἰσπράξει 50 χιλιάδας δολλαρίων, τὰ ὁποῖα καὶ μετέφερον εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐκ τῆς Τραπεζῆς. Ἀλλὰ καθ' ὁδὸν, ἄγνωστον πῶς, τὰ ἔχασεν. Ἀμέσως ὑπόνοιαι ἐσηματίσθησαν κατὰ τοῦ ταμίου τούτου, διότι οὐδεὶς ἐπίστευεν ὅτι ἠδύνατο νὰ χαθῆ καθ' ὁδὸν ἐν τόσον σημαντικὸν ποσόν. Δι' αὐτὸ ὁ καταστηματούχος τὸν ἠπειλήσεν ὅτι θὰ τὸν κατήγγελλεν.

Ὁ νέος, καίτοι ἀθῶος, ἀπέφρασε δὲ ὡς ν' αὐτοκτονήσῃ, μὴ δυνάμενος ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Προτοῦ δὲ μὴ προβῆ εἰς τὸ ἀπονενομημένον τοῦτο κίνημα, ἐδημοσίευσεν εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς πόλεως τὴν ἐξῆς εἰδοποίησιν:

Ἐγώ, ταμίας εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα τοῦ κ. Χ., ἀπώλεσα εἰς τὴν ὁδὸν Ρ. χρηματοφυλάκιον περιέχον 50,000 δολλάρια. Ἀπεφάσισα, ἂν δὲν εὕρω τὸ ποσὸν τοῦτο, ν' αὐτοκτονήσω, μὴ δυνάμενος νὰ ζήσω ὑπὸ τὸ ὄνειδος τῆς κλοπῆς. Τὴν μεταπροσεχῆ Κυριακὴν, μεσημβρίαν ἀ-μειβῶς, ἂν δὲν μοῦ φερουν τὰς 50,000 δολλάρια, εἰμαι ἀποφασισμένος νὰ αὐτοκτονήσω. Ὑπόσχομαι δὲ 1000 δολλάρια εἰς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ ἐγχειρήσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο.

Ὁ δυστυχὴς ταμίας περιέμενεν ἐπὶ δύο ἡμέρας τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δημοσιεύσεως.

Οὐδεὶς παρουσιάσθη. Ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν δημοσίευσιν. Ἐν τούτοις οὐδεὶς πάλιν ἐνεφανίσθη. Τέλος τὸ Σάββατον, παραμονὴν τῆς αὐτοκτονίας, ἐδημοσίευσεν τὰς ἐξῆς γραμμὰς:

Ἀῦριον, Κυριακὴν, τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς, θὰ παύσω νὰ ζῶ, ἂν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εὕρε τὰς 50,000 δολλάρια, τὰ ὁποῖα ἔχασα, δὲν μοῦ τὰ φέρῃ.

Ὅποιαν φοβεράν νύκτα διήλθεν ὁ δυστυχὴς!

Τὴν Κυριακὴν, τὴν ἐνδεκάτην πρὸ μεσημβρίας, κάποιος ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ ἀηληπισμένου ταμίου.

Ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ εἰς ἄγνωστος εἰσέρχεται. Μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἔρριψε γύρω, εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ὁ δυστυχὴς νέος ἔγραψε πρὸς τοὺς ἰδικοὺς του, καὶ πλησίον του ἐν περιστροφῶν.

— Ἐρχεσθε νὰ μοῦ σώσετε τὴν ζωὴν;

— Μάλιστα, ἀπαντᾷ ὁ ἄγνωστος· δὲν εὕρον τὸ χρηματοφυλάκιόν σας, ἐν τούτοις ἔρχομαι νὰ πληρώσω εἰς τὸ κατάστημά σας τὰς 50,000 δολλάρια. Ἀλλὰ θέτω ἓνα ὄρον.

— Ποῖον;

— Νὰ γίνετε ὑπάλληλός μου εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις μου καὶ νὰ εἰσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου δεκαπέντε ἔτη μὲ τὰς συμφωνίας, ποῦ θὰ σ'ας ὀρίσω ἐγώ.

— Δέχομαι, λέγει ὁ νέος, κλαίων ἐκ συγκινήσεως· σ'ας ἀφιερῶ τὴν ζωὴν μου, σ'ας ἀνήκει.

Ὅκτι ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἐκείνην ὁ ἄγνωστος ἀνεχώρησε διὰ τὴν Καλλιφορνίαν· ἐκεῖ ἦνοιξαν κατάστημα, τὸ ὁποῖον, χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ νέου, ἠδδοκίμησεν.

Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ καταστήματος τούτου κατόπιν ἀπέθανε, κληροδοτῶν εἰς τὸν νέον, τὸν ὁποῖον εἶχε κάμει κατόπιν συνέταιρον, τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας του, ἐπὶ πλέον δὲ 50,000 δολλάρια. Ἦσαν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εὕρον εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ καιρὸς εἶναι χρῆμα.

Εἰς Ἀγγλὸν παντοπώλης, παρὰ τὸ Λονδίνον, εἶχε μίαν θαυμασίαν γάταν. Μόλις ἠνῶσει ὅτι κάποιος ποντικὸς εὗρισκε καταφύγιον εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου της, ἡ γάτα τὸν ἐστελλε παρευθὺς εἰς τὴν χώραν τῶν μακάρων.

Φιλία πολὺ τρυφερὰ συνέδει τὸν παντοπώλην καὶ

τὴν γάταν του. Κατὰ δυστυχίαν, ἡ γάτα εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ ἐξέρχεται δέκα τοῦλάχιστον φορὰς τὴν ἡμέραν, πότε διὰ νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα της καὶ πότε διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν γειτονικὸν γάτον. Ὅταν δὲ ἐπέστρεφεν, ἐνιαούριζεν ἕως οὗ ὁ κύριός της τῆς ἀνοιξὴ τὴν πόρταν.

— Ἀγαπῶ πολὺ τὴν γάταν μου, ἐσκέφθη ὁ παντοπώλης, ἀλλὰ μ' αὐτὴν χάνω ἐν μέγα μέρος τῆς ἡμέρας μου· μοῦ χρειάζεται ἀνά ἐν λεπτόν διὰ νὰ ἰκανοποιήσω κάθε ἰδιοτροπίαν της. Κάθε χρόνον θὰ χάνω λοιπὸν 65 περίπου ὥρας. Ἄ! αὐτὸ πρέπει νὰ παύσῃ.

Ὁ πρακτικὸς Ἀγγλὸς ἔκαμε τότε μίαν θυρίδα, ἡ ὁποία ἤνοιγεν αὐτομάτως χάριν τῆς γάτας του. Τοῦ ἐκόστισε 50 φράγκα· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἔτος εἶχε πλεόνασμα ἐσόδων 20 φράγκων. Ἐκ τούτου ἀπέδειξεν ὅτι πραγματικῶς αἱ ἰδιοτροπίαί της γάτας του τὸν ἐξημίωνον εἰς χρόνον καὶ χρῆμα. Μόνον εἰς Ἀγγλὸς ἦτο ἰκανὸς νὰ κάμῃ τοιαύτην σκέψιν.

Ἡ χρυσοῦ σιγαροθήκη.

Ὁ Τζῶν τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχε κτυπήσει τίποτε καὶ ἦτο λυπημένος. Μία μέρα εἶχε περάσει καὶ οὔτε ἓνα μικρὸ πορτοφολάκι δὲν εἶχε κτυπήσει. Σκεπτικὸς λοιπὸν ἐμπῆκε σ' ἓνα καφενεῖον καὶ ἐκάθισε σκεπτικὸς.

Μετ' ὀλίγον εἰς τὸ διπλανὸν τραπέζακι κάθηνται δύο κύριοι καὶ ἀρχίζουν νὰ παίζουν σκάκι.

Ἀφοῦ ἐπέρασεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μὲ ἀπολυτον οἰγὴν, εἰς ἐξ' αὐτῶν ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ:

— Προσέξατε λοιπὸν λιγάκι, φίλε μου, μοῦ ἐπῆρατε ἓνα πόνος χωρὶς νὰ πρέπῃ.

— Μπᾶ!

— Τί διάβολο! δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ παίζομεν.

— Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου, ἀλλὰ εἰμαι σήμερον πολὺ στενοχωρημένος, τόσον ποῦ δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ συνεχίσω τὸ παιγνίδι.

— Καὶ γιατί;

— Ξεύρω τὴν ὥραν σιγαροθήκην μου;

— Τὴν χρυσοῦ σου σιγαροθήκην;

— Ναί, ἐκείνην ποῦ εἶχε μὲ ρουμπίνια γραμμένο τὸ ὄνομά μου... Λοιπὸν τὴν σιγαροθήκην αὐτὴν τὴν ἔχασα...

— Καὶ ὅμως ἐγὼ ξεύρω ποῦ εἶναι.

— Πέ μου, πέ μου λοιπὸν, μὲ κάνεις ν' ἀναπνέω.

— Διάβολο, τὴν εἶδα ἐπάνω εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖον τοῦ σπιτιοῦ σου, ὅταν πρὸ μίας ὥρας ἐπέρασα ἀπ' ἐκεῖ.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ὅσον μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω.

— Ἐυχαριστῶ, μὲ καθησάχασες. Ἐλα νὰ συνεχίσωμεν τὸ παιγνίδι μας.

Ὁ Τζῶν, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε ἀκούσει ὅλα, ἀρχίζει νὰ σκέπτεται:

— Ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς κύριος, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα δὲν ἤξεύρω, οὔτε τὴν διεύθυνσιν, ἀφῆκεν εἰς τὸ γραφεῖόν του τὴν χρυσοῦ σιγαροθήκην του...

Ἐδῶ ἐσταμάτησεν.

Αἰφνης μετ' ὀλίγα λεπτά σηκώνεται, πληρόναι εἰς τὸ γκαρσόνι τὸ ποτόν, ποῦ ἐπῆρε, καὶ ἐξέρχεται.

Ἀλλὰ σημειώσατε καλῶς ὅτι, ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸ ἰδικόν του καπέλλο, ἐπῆρε τὸ καπέλλο τοῦ κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει τὴν σιγαροθήκην.

Καὶ ἡ πρόνοιά του ἦτο πολὺ καλή, διότι τὸ καπέλλο ἐκεῖνο ἦτο πολὺ καινούργιον καὶ ἐφαίνετο ὅτι μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχεν ἔβγει ἀπὸ τὴν βιτρίναν τοῦ πιλοπωλείου.

Ἀφοῦ εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον, προχωρεῖ ὀλίγον, εἶπειτα ἀφαιρεῖ τὸν πλόν του καὶ παρατηρεῖ προσεχτικῶς εἰς τὴν φόδραν καὶ ἀναγινώσκει τὸ ὄνομα τοῦ πιλοπωλείου.

Δὲν ἦτο καὶ πολὺ μακρὰν τὸ κατάστημα αὐτό.

— Δικό σας εἶναι τὸ καπέλλο αὐτό; ἐρωτᾷ τὸν καταστηματούχον.

— Μάλιστα, κύριε, θέλετε νὰ τὸ σιδερώσωμεν;

— Ὁχι, κάτι ἄλλο τρέχει. Χωρὶς νὰ θέλω, ἤλλαξα τὸ ἰδικό μου μὲ αὐτὸ εἰς τὸ καφενεῖον. Κυττάξατέ το καλά καί, ἂν ἐνθυμηθῆτε, εἰπέτε μου τίνας εἶναι διὰ νὰ τὸ ἐπιστρέψω καὶ πάρω τὸ ἰδικό μου. Θὰ ὑποχρεώσωτε ἐμὲ καὶ τὸν πελάτην σας πολὺ.

Ὁ καταστηματούχος τὸ βλέπει καλῶς, τὸ ἐξετά-

ζει, κυττάζει εἰς τὰ βιβλία του καὶ τέλος ἀναφωνεῖ: — Αὐτὸ εἶναι τοῦ καλοῦ μου πελάτου κ. Ἀντωνιάδου, ποῦ κάθηται εἰς τὴν ὁδὸν Προύσης, ἀρ. . . — Ἐυχαριστῶ, χαίρετε.

— Τρίν, τρίν, τρίν.

Ἀνοίγει ἡ θύρα τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἀντωνιάδου.

Ὁ Τζῶν ἐρωτᾷ:

— Ἐδῶ εἶναι τὸ σπῆτι τοῦ κ. Ἀντωνιάδου;

— Μάλιστα, μὰ ὁ ἴδιος δὲν εἶναι τώρα ἐδῶ, ἔχει ἐξέλθει, ἀπαντᾷ ἡ ὑπηρετρία.

— Τὸ εἰξεύρω, διότι τώρα μόλις τὸν ἄφησα. Ἀλλὰ κύτταξε, ἐξέχασεν εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖόν του τὴν ὥραν χρυσοῦ σιγαροθήκην μὲ τὸ μονόγραμμα . . .

— Λοιπὸν;

— Μὲ παρεκάλεσε νὰ τοῦ τὴν ὑπάγω.

— Ὅστε;

— Ἦλθα νὰ μοῦ τὴν δώσης, καὶ μάλιστα ὁ κ. Ἀντωνιάδης μοῦ ἐνεπιστεύθη τὸ καπέλλο του διὰ νὰ σ'ας δεῖξω ὅτι μὲ στέλλει ἐπίτηδες γι' αὐτό.

Ἡ ὑπηρετρία ἔρριψε μὲ ματιὰ εἰς τὸ καπέλλο τοῦ Τζῶν.

— Ἀφοῦ ὁ κύριος ἔχει τὸ καπέλλο τοῦ κυρίου. . . πηγαίνω νὰ εὕρω τὴν σιγαροθήκην.

Πράγματι μετὰ δύο λεπτά τὴν φέρει καὶ τὴν δίδει εἰς τὸν Τζῶν.

Ἡ μελαγχολία τοῦ Τζῶν ἐπέρασεν ἀμέσως. Ἐἶχεν ἐργασθῆ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ μάλιστα τόσον καλά! . . .

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἐξεδόθη εἰς κομψὸν καὶ καλλιτεχνικὸν τεῦχος ἐκ 50 σελίδων ἡ τόσον πάταγον προκα ἐσσε διάλεξις τοῦ διαπρεποῦς ἱατροῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ «Ἰπποκράτους» κ. Μ. Μωυσιδίου.

Γονεῖς, μητέρες, ὅσαι καὶ ὅσοι τέλος πάντων ἐπιθυμοῦν μίαν ἑλληνικὴν γενεὴν ὠραίαν καὶ ῥωμαλέαν, ὀφείλουσαν νὰ ἀναγνώσουν ἀπλήστως τὴν ἐξόχως κοινωνικὴν ταύτην μελέτην.

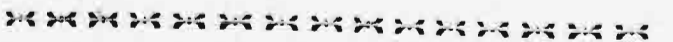
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Τὸ ὠραῖον ἐν τῇ φύσει. — Ἡ αἰσθητικὴ τοῦ παιδὸς ἀγωγή. — Ἡ ἀναζητήσις τοῦ ὠραίου ὑπὸ τῶν Ἀληθιστῶν κατὰ τὸν μεσαιῶνα. — Ἡ κλιματικὴ πρὸ τῆς συλλήψεως, κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην καὶ μετὰ τὸν τοκετόν. — Ὁ γάμος. — Ἡ μητρότης. — Ἡ καλλονὴ τῆς συγχρόνου Ἑλληνίδος. — Ἡ Ἑλληνίς ἐν τῇ σχολῇ κτλ. κτλ. κτλ.

Ἀναγνώσατε ὅλοι καὶ ὅλαι.

Πωλεῖται ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις καὶ παρὰ τοῖς ἐφημεριδοπώλαις ἀντὶ 3 γροσίων.

Ὁ ἀποστέλλον γραμματόσημα 3 γροσίων εἰς τὸν συγγραφέα (M^r le Dr Moissidès—Péra, 6, rue Hadji-Ahmed, Cons/ple), θὰ λάβῃ τὸ τεῦχος ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ἀντικειμένων διὰ δῶρα ἢ δι' ἀτομικὴν τῶν χορηγῶν, ὡς καὶ δι' ἀγορὰς χονδρικῶς πρὸς μεταπώλησιν, ἄς ἀπευθινθῶσιν ἐν Γαλατῇ, ἐντὸς τοῦ Μεγ. Ἐθνικοῦ Χανίου, ἀριθμὸς 13 καὶ 14 εἰς τὴν ΑΠΟΘΗΚΗΝ

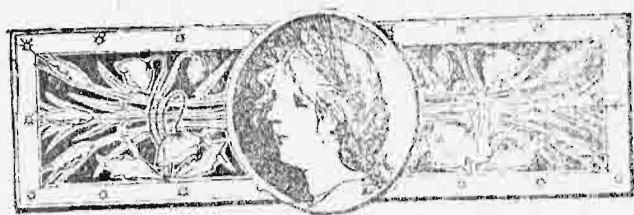
ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ

τοῦ ὁμογενοῦς κ.

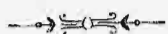
ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ ΟΔ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗ

γενικοῦ ἀντιπροσώπου μεγάλου ἐξαγωγικοῦ οἴκου τῆς Ἰαπωνίας,

ἐνθα θέλουσιν εὐρῆ ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας εἰς τὴν μὲν ἀπιστευτῶς εὐθηνάς.

ΟΙ ΜΟΡΜΟΝΟΙ ΚΑΙ Ο ΜΟΡΜΟΝΙΣΜΟΣ*

Τῷ 1847 νέα τις θρησκεία, ὑπὸ τὸ πρόσχημα χριστιανικῆς αἰρέσεως, ἤρξατο κηρυττομένη ἐν τῷ νῦν κόσμῳ ὑπὸ τινος Brigham Young μὲ κεντρικὸν δόγμα τὴν πολυγαμίαν. Ἡ νέα αὕτη αἵρεσις ὀνομάζεται Μορμονισμός, οἱ δ' ὄπαδο αὐτῆς Μορμόνοι. Ἄμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ Μορμονισμοῦ, ἡ κοινὴ ἀμερικανικὴ γνώμη ἠγέρθη σύσσωμος κατὰ τῆς ἀνηθικῆς καὶ ἐξηχρεωμένης, φέρ' εἰπεῖν, αἰρέσεως. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ὁ εὐαίσθητος ἀμερικανικὸς λαός, βλέπων ἐν μέσῳ 19ῳ αἰῶνι, τῷ κατ' ἐξοχὴν αἰῶνι τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου, ἀνισταμένην ὡς ἐκ θανάτου, μετὰ νάρκησιν χιλιάδων ἐτῶν, τὴν πολυγαμίαν Κατεπολέμησεν ὡς ἐκ τούτου παντὶ σθένει τὴν νέαν ταύτην αἵρεσιν, ἐπισύρων τὴν προσοχὴν τῶν κυβερνώντων πρὸς καταπάτησιν αὐτῆς, προτοῦ βαθεῖας ρίψει τὰς ρίζας παρὰ τὴν κοινωνία καὶ πᾶσα τοῦ λοιποῦ προσπάθεια γένηται ἀνωφελής.

Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ἀρκούντως ἱκανοποιητικά. Ἡ κυβέρνησις ἐπέλαβετο τῆς συστημικῆς αὐτῆς ἐξοντώσεως, μεταχειριζομένη πρὸς τοῦτο πᾶν μέσον θεμιτὸν τε καὶ μὴ. Σταυροφορεῖται ἠγέρθησαν ἐν μέσῳ 19ῳ αἰῶνι κατὰ τῶν Μορμόνων, περιουσιαὶ ἐδημεύθησαν καὶ οἱ θρησκευτικοὶ αὐτῶν ἀρχηγοὶ ἐτιμωρήθησαν διὰ φιλακίσεως καὶ προστίμου. Οἱ Μορμόνοι ὁμως ἐξ ἄλλου, πρὸ οὐδενὸς ἀποδεικνύοντες, ἐξακολουθοῦσιν ἀσκούντες ἐν παραβύσῳ τὴν πολυγαμίαν των. Ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν ἐρρωμένως ἀντέστησαν κατὰ τοῦ ἀμερικανικοῦ κοινοῦ καὶ τῆς κυβερνήσεως, ἐπὶ τέλους ὁμως πρὸ τῶν γιγάντων τούτων αἱ δυνάμεις των ἐξηντλήθησαν καὶ πᾶσα περαιτέρω ἀντίστασις κατέστη ἀδύνατος. Οὕτω δὲ παρητήθησαν, πρὸς τὸ θεαθῆναι, πύσης προηγουμένης ἔξω, ὑποσχόμενοι βίον τοῦ λοιποῦ σύμφωνον πρὸς τὰς παρούσας κοινωνικὰς συνθήκας.

Ἡ παραίτησις ὁμως αὕτη τῶν Μορμόνων ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἦτο τελικὴ ἦτο μᾶλλον ἀνακωχὴ πρὸς παρασκευὴν διὰ μείζονας ἀγῶνας. Οὕτω λοιπὸν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, λειτουργοῦντος τοῦ Smith ὡς ὑπότου θρησκευτικοῦ ἀρχηγοῦ, ἐγένετο ἡ ἀναβίωσις τῆς πολυγαμίας.

Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψει, φέρ' ἐξετάσωμεν νῦν τί ἐστὶ Μορμονισμός, ἡ ὑπόστασις αὐτοῦ, τίνα τὰ ἀποτελοῦντα τὸ σύνολον τῶν θρησκευτικῶν καὶ δογματικῶν τῶν Μορμόνων πεποιθήσεων.

Τὸ κεντρικὸν δόγμα, ἡ κυρία, οὕτως εἰπεῖν, διδαχὴ τοῦ Μορμονισμοῦ, περὶ ἣν συσσωρεύονται πᾶσαι αἱ λοιπαὶ θρησκευτικαὶ τῶν Μορμόνων πεποιθήσεις, εἶναι ἡ «πολυγαμία». Ἡδυπάθεια εἶναι ἡ δι' ὅλου τοῦ θεολογικοῦ αὐτῶν συστήματος διέπουσα ἰδέα. Ὁ Μορμονισμὸς ἄνευ τῆς μετὰ τῆς πολυγαμίας συμμαχίας παύει οὕσα αἵρεσις θρησκευτικῆ. Πάντα τὰ θρησκευτικὰ τῶν Μορμόνων δόγματα εἶναι τόσον στενῶς μετὰ τῆς πολυγαμίας συνερραμένα, ὥστε ἡ τοῦ ἐνὸς ἐξαιρέσει τοῦ ἑτέρου κατὰληψις νὰ καθίσταται σχεδὸν ἀδύνατος.

Ἡ παρὰ τοῖς Μορμόνοις ἀντίληψις τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει λίαν ἀμυδρά. Αὐτοὶ ἤμισια παραδέχονται τὴν ὑπαρξίν μιᾶς μόνης Δυνάμεως, μιᾶς μόνης Αἰτίας, τῆς διεπούσης τὸ Σύμπαν. Κατ' αὐτούς, ἡ Γῆ μας εχει θεὸν ἰδιαιτέρον, ἰθύνοντα τὰ τοῦ πλανήτου μας ἐν ὅλῃ τῇ παντοκρατορίᾳ αὐτοῦ, ἐνῶ ταῦτοχρόνως καὶ οἱ ἄλλοι πλανῆται, ὡς ὁ ἡμέτερος κέκτηται ἰδιαιτέρους θεούς. Ὡ τοῦ ἀτείρου χάους!

Ἡμεῖς τὴν σήμερον, ἐν τῷ 20ῳ αἰῶνι ζῶντες, δυσκολευόμεθα πολλάκις ὡς ἐννοήσωμεν πῶς

κατόρθου ποτὲ ὁ ἄνθρωπος τὴν λατρείαν τῶν προγόνων του, τῶν προπατόρων του πρὸ αὐτοῦ ὁμως τούτου εὐρισκόμεθα ἀκριβῶς, τὰς θρησκευτικὰς τῶν Μορμόνων πεποιθήσεις ἐξετάζοντες. Οὗτοι δοξάζουσι τὴν ἐξ ἀνθρώπων προέλευσιν τοῦ Θεοῦ. «Ὅτι εἶναι ὁ ἄνθρωπος τώρα, ἦτο καὶ ὁ Θεὸς ποτε· ὅτι εἶναι ὁ Θεὸς τώρα, δύναται νὰ εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος σὺν τῷ χρόνῳ», λέγουσιν οἱ Μορμόνοι. Οὕτως ἔχει ἡ περὶ θεογονίας θεωρία των. Τὸ ἄλλως τε ἄτοπον τοῦτο ἐξηγοῦσιν οὗτοι μὲ ἀφέλειαν ὑπερβάλλουσαν τῆς μεσαιωνικῆς. Ὁ Θεὸς ἀπέβη τοιοῦτος, ὁλος εἶναι νῦν, δύναται τῆς παραγωγικῆς αὐτοῦ δυνάμεως· ἦν ποτε ἄνθρωπος καὶ οὕτος, ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ ἀπέβη θεὸς διὰ τὸ πολυπληθὲς τῶν προγόνων του, ἀποκτήσας γενεὰν ἀπειράριθμον.

Ἐπὶ ταύτης τῆς πεποιθήσεως λοιπὸν ἐρειδόμενοι οἱ Μορμόνοι, ἀποφαίνονται μετ' εὐλαβείας μοναχικῆς ὅτι ὁ τὰς τύχας τῆς ἡμετέρας πλανήτου διέπων θεὸς εἶναι ὁ Ἀδάμ. Κατ' αὐτούς, οἱ θεοὶ εἶναι τελειοποιημένοι ἄνθρωποι, καὶ ἂν τυχὸν συναντήσωμεν αὐτούς, θὰ ἀντιμετωπίσωμεν ἀνταντακλάσματα ἡμῶν αὐτῶν, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ταῦτα ἔσονται ἀπείρως ἀνώτερα ἡμῶν καθ' ὅλα σωματικῶς, διανοητικῶς κτλ. Οὐχ ἦττον ὁμως θὰ δυνάμεθα νὰ συνασπασθῶμεν, ἀφοῦμεν, πῶμεν, παῖξωμεν μετ' αὐτῶν καὶ τἄλλα ὁμοίως. Ἀποδίδουσιν ἄρα εἰς τὸ θεῖον ἅπαντα τὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ τοῦ ἀνθρώπου πάθη, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ταῦτα ἐν αὐτῷ εἶναι εἰς ὑπατον βαθμὸν ἀνεπτυγμένα.

Ὁ θεὸς τῶν Μορμόνων εἶναι πολύγαμος ὡσαύτως. Πιστεύουσιν εἰς θεόν, ὅστις ἔχει γυναῖκας πολλὰς—ὅσας θέλετε—εἰς διηκεῖς μετ' αὐτῶν σχέσεις εὐρισκόμενος. Παρεκτός τούτων, δοξάζουσιν οὗτοι, ὅτι ὁ θεὸς των, ἐκτός τῶν πρὸ τῆς θεοποιήσεως γεννηθέντων γόνων, γεννᾷ ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων πνευμάτων εἰσέτι ἅπαντα ἀποτελοῦσι τὸ μεγαλύτερον πλῆθος τοῦ βασιλείου του. Τὰ πνεύματα ταῦτα, ὡς παραμελημένα τοῦ Οὐρανοῦ πατρὸς τέκνα, πλανῶνται ἀνά τὸ χάος, ζητοῦντα παντὶ μέσῳ διέξοδον πρὸς τὴν γῆν· προσπαθοῦσι παντὶ σθένει ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν κόσμον εἰσόδου πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀνωθεν ἐπιβεβλημένης αὐτοῖς ἐντολῆς· «Ἀυξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ γεμίσετε τὴν γῆν»· πάντα λυθὸν κινῶσι πρὸς ἐπίτευξιν τούτου. Ταῦτα δὲ πάντα ὅπως τύχῳσι τῆς αἰωνίας ζωῆς καὶ μακαριότητος—ἐννοεῖται οἰκοθεν κατὰ τὴν μορμονικὴν τοῦ πράγματος ἀντίληψιν—τῆς θεοποιήσεως, ἵνα μὴ ἐκτίθενται εἰς διηκεῖς βασάνους κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν.

Οὕτω δὲ καθήκον ἐπιβάλλεται παντὶ ὀρθοδόξῳ Μορμόνῳ, ἔχοντι τιαίτιας θρησκευτικῆς πεποιθήσεις, ὅπως ἔργῳ πράττῃ καὶ τὸ ὑπὸ τῆς λογικῆς αὐτῶν συνεπειᾶς ἐπιβαλλόμενον, δηλὰ διὴ τὴν εἰς τὸν θεὸν ἐκδήλωσιν τῆς ἐνδομύχου αὐτοῦ ἀγάπης, ἀπελευθερώων ὅσον οἶόν τε πλεονας ἐκ τῶν μὴ ἀπλευθερωμένων εἰσέτι πνευμάτων, τῶν ἡμελημένων τούτων τέκνων τοῦ Ἀθανάτου Πατρὸς. Διότι οὕτως ἀπολαύσει τῆς αἰωνίας ζωῆς καὶ μακαριότητος, ἐξαρτωμένης ἐκ τῆς πληθύσεως τῶν γόνων του, τῆς παραγωγικῆς αὐτοῦ δυνάμεως.

Καὶ τίني μέσῳ κατορθοῦται τοῦτο; Ἡ ἀπάντησις τυγχάνει ἀπλή, λίαν ἀπλή: διὰ συνοικεσίῳ μετὰ πολλῶν γυναικῶν, ἧτοι τῆς πολυγαμίας. Ὡστε ὁ θέλων ὑπὲρ τινὰ ἄλλα νὰ ὑπηρετῇ τῷ θεῷ πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ἔχη τὸ ὅραϊον ἡμῶν τοῦ πολὺ δυσανάχογον πρὸς τὸ μὴ τοιοῦτον, τοῦθ' ὅπερ διὰ μαθητικῆς ἀναλογίας δυνάμεθα νὰ παραστήσωμεν ὡς ἔξης: Ἄνθρωπος: Γυναῖκες 1:10 ἢ 15. Οὕτως ὁ δυνάμενος νὰ εὐρίσκειται εἰς σχέσεις μετὰ εἴκοσι γυναικῶν εὐχαριστεῖ τὸν θεὸν πλείοτερον τοῦ τρέφοντος 10 ἢ καὶ 15 καὶ μετὰ παρέλευσιν χρόνου διὰ τῆς ἀποκτήσεως ἀπειράριθμον γενεᾶς καθίσταται καὶ οὕτος θεός, ὡς περαιτέρω θὰ ἴδωμεν.

Ἄλλ' ἐνταῦθα δύναται τις, καὶ δικαίως, νὰ ὑποβάλῃ τὴν ἐρώτησιν: τί ἀπογίνεται τοσοῦτον πλῆθος γυναικῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου; Καὶ τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς αἰρέσεως, ὅστις, ὅπως ἄπαξ διὰ παντὸς προλάβῃ πᾶν τὸ ἐνδεχόμενον δεινόν, ἐπενοήθη δύο πινύ εἶδη συζεύξεσις συνοικεσίῳ: πρὸς καιρὸν καὶ διὰ αἰωνιότητα. Οἱ ὑμέναιοι δεσμοί, ἀξιοῦσιν οἱ Μορμόνοι, δύναται νὰ συσφιγγθῶσι πρὸς καιρὸν καὶ δι' αἰωνιότητα. Ἐν ἡ μὲν περιπτώσει εἶναι διὰ τῶν πρώτων συνδεδεμένοι, ἡ γυνὴ μετὰ τὸν θάνατον δὲν ἀνήκει πλέον τῷ ἀνδρὶ ὡς καὶ τὰ τέκνα τὰ ἐξ αὐτῆς· ἀλλ' ἐὰν τοῦναντίον τὸ συνοικεσίον εἶναι συνερραμμένον μὲ τοὺς ἀρρήκτους τῆς αἰωνιότητος

δεσμούς, τότε αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν τέκνα ἀποτελοῦσι κτήμα ἐσαεὶ τοῦ ἀνδρός. Οὕτω δὲ μετὰ τὸν θάνατον πολυγάμου τινὸς Μορμόνου, κεκτημένου, ὑποτεθείσθω, εἴκοσι γυναῖκας, ἡ πεποιθήσις ἡ μᾶλλον ἡ πίστις των αὕτη τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν. Διανέμονται ἀλλήλοις οἱ ὀρθόδοξοι οἱ κατὰ γράμμα τοὺς νόμους καὶ τοὺς προφῆτας τηροῦντες Μορμόνοι, τὰς γῆρας ταύτας, συνάπτοντες πρόσκαιρα μετ' αὐτῶν συνοικεσία. Αὐταὶ αἱ γυναῖκες μετὰ τὸν θάνατον τῶν προσκaiρῶν αὐτῶν συζύγων ἀνηκουσῶσι τοῖς προφῆν ἀνδράσι καὶ μετ' αὐτῶν ζῶσιν αἰωνίως ἐν τῇ θεοποιήσει.

Ἐκεῖνο, δι' ὅπερ ὁ ὀρθόδοξος προσπαθεῖ καὶ οὐκίνοσ ἡ ἀπόκτησις ἀποτελεῖ τὸ ἰδεῶδες αὐτοῦ, εἶναι πολυπληθὴς τις οἰκογένεια. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν προορισμὸν τῆς ἐπιγείου αὐτοῦ ζωῆς καὶ εἶναι ἡ εὐτυχία τῆς μελλούσης αὐτοῦ ἀτυχίας. «Ἀπόκτησον γενεὰν ὅσον τὸ δυνατὸν μεγάλην», εἶναι τὸ σύνθημα τῶν Μορμόνων, ὅπερ ἀντηχεῖ εἰς τὸ στόμα ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν «ἀπόκτησον γενεὰν μεγάλην, ἵνα γένησαι καὶ σὺ θεός», εἶναι τὸ ἀναγκαῖον τοῦ συνθήματος τούτου συμπλήρωμα. Αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν διὰ τὸν Μορμόνον. Ἐὰν μὲν κέκτηται πάντα τὰ λοιπὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὀρθοδόξου Μορμόνου, λείπει ὁμως ἡ πολυπληθὴς οἰκογένεια, τετέλεσται, οὐδέποτε δύναται νὰ ἀποβῇ θεός. Δύναται νὰ ὑψωθῇ ὁ τοιοῦτος εἰς θεόν, ὡς πᾶς ἄλλος ἀνεξαιρέτως Μορμόνος, ἀλλ' οὐ δύναται εἰς θεόν. Πρὸς θεοποίησιν λοιπὸν ἀποκρίσιν τὸν ἀποκρίσιν ἡ ἀπόκτησις μεγάλης γενεᾶς, ἢ ἀλλοίως ἐν τῇ ἐξάσκησιν τῆς πολυγαμίας. Δι' αὐτῆς θὰ ἐξικνησῶν εἰς τὸ ἰδεῶδες σου ἡ γενεὴ σου θὰ πολλαπλασιασθῆται διαρκῶς ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, ὅταν δὲ ἀποκτήσεις γενεὰν ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων ψυχῶν, γενόμενος κυρίαρχος αὐτῶν θεοῖς ἀποσυρόμενος εἰς ἕνα ἐκ τῶν πλανητῶν σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἐγγόνιοις τε καὶ ἀπογόνιοις, ἰθύνεις αἰωνίως τὴν τύχην αὐτοῦ, ἱκανοποιῶν διαρκῶς τὰ ἐν ὑ ἴστη ὀρμητὴ εὐρισκόμενα σαρκικὰ σου πάθη, ζῶν βίον ἄνετον ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει, ἀπολαμβάνων οὕτω τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἐπὶ γῆς κόπων καὶ μόχθων σου...

Τοιαῦτα ἐν συνόλῳ αἱ κυριώτεραι θρησκευτικαὶ τῶν Μορμόνων πεποιθήσεις. Αὐταὶ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀποτελοῦσι χάος τῇ ἀληθείᾳ, περιερχόμεναι εἰς ἀντίφασιν καθ' ἑκάστην. Πιστεύουσιν καὶ ἀξιοῦσιν οἱ Μορμόνοι τὸν πολλαπλασιασμὸν καὶ τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυσιν πάντων ἐπουρανίων τε καὶ ἐπιγείων σωμάτων· φαναίζονται τὴν ἐξ ἀνθρώπων προέλευσιν τοῦ Θεοῦ, χαλκεύοντες πρὸς τοῦτο διαφοροῦς θεωρίας, μηδεμίαν ὑπόστασιν ἐχούσας.

Ἀνακεφαλαιοῦντες νῦν τὰ ἤδη λεχθέντα, δυνάμεθα μετὰ θετικότητος νὰ ἀποφανθῶμεν ὅτι ὁ Μορμονισμὸς εἶναι θρησκεία—τοῦθ' ὅπερ οὐδεὶς ἐκτός τῶν Μορμόνων παραδέχεται—ἐξαφνικὸν καὶ παράδοξον, πλήρες ἀντιφάσεων. Εἶναι κρᾶμα ἐκ διαφορῶν θρησκευτικῶν συστημάτων—μὲ ἀναλογίαν ἄγνωστον, περιεργον καὶ δυσεξήγητον.

Anatolia College, Μερσινοῦν.
ΛΕΩΝ. Μ. ΚΑΖΕΖΟΓΛΟΥΣ

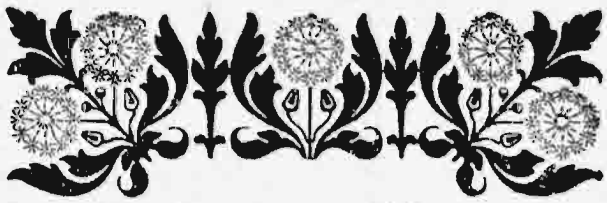
Bazar Métropolitain

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΥΡΩΔΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥ
ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. & Ι. ΒΑΣΙΛΑΤΟΥ
Ἐν Γαλατᾷ,
ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ Τουνελ, ἀριθ. 23.

Ἐν τῷ ἀρχαίῳ τούτῳ καταστήματι εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τιμὰς ἀληθῶς μετριοτάτας Μυρωδικὰ παντὸς εἶδους τῶν ὀνομαστοτέρων Εὐρωπαϊκῶν ἐργοστασίων, ὡς ἐπίσης καὶ ὅλα τὰ εἶδη Νεωτερισμοῦ. Συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὸ ὁμογενὲς δημόσιον τὸ μοναδικὸν τοῦτο εἰς τὰ τοιαῦτα εἶδη Ἑλληνικὸν κατ' ἴσημα, ὅπερ πληρέστατα ἀντιπαρακρίνεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τοῦ ἀπαιτητικωτέρου τῶν πελατῶν.

Πώλησις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

* Ἡ πραγματεία αὕτη ἐγράφη ἐπὶ τῇ βάσει διαφόρων ἀρθρῶν εἰς ἀμερικανικὰ περιοδικά.

ΣΚΗΝΗ

ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΚΩ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΩ

Πρὸ δύο ἡμερῶν μετέβην εἰς τὸ ἐν Πέραν τουρκικὸν ταχυδρομεῖον, ἵνα στείλω μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ «'Απ' 'Ολα». Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ταχυδρομείου εὐθὺς ὡς ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν, ἵνα θέσῃ τὸ γραμματόσημον, τὴν ἀφίνει ἀμέσως, στρέφει, μὲ παρατηρεῖ μὲ βλέμμα ἄγχιον, κάμνει δύο βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ φωνάζει :

— Ἐφένδη, ἀίπτω, γιαισιμάς, ἀίπτω, ἀίπ, ὁκουνμούς ἀδάμ ὀλατσάκσινιζ.

Ἐκπληκτος καὶ μὴ γνωρίζων τί συμβαίνει, ἠρώτησα τὸ αἷτιον, ὁπότε ἐπεμβαίνει ἕτερος ὑπάλληλος, γ α λ λ ο μ α θ ἣ ς ὁμως αὐτός, καὶ μοὶ λέγει :

— Σιλάνς, μουσιού, μουά ρεγκρέτ μποκού, βου ἐν ὄμ κί πρεζάντ ἔτρο πολί, ἀβουάρ ἐκριβὲ ἐν ἰταλιέν, σὲ ὄντ, σεεεῖ... σόζ, σὲ δεγκουτάν, σεεεεῖ...

— Μποῦ Καβαλιέρο Μαρκουῖζο ἰταλιόντιο, προσθέτει τρίτος ὑπάλληλος, σίμι μποκοτάτς βάρ' μεκοῦπ μπιλέ μπιόλε ἀδαμλάρά κιοντέρμεμελι.

— Οὐβρ λέτρο, ἐξακολουθεῖ ὁ γαλλομαθής, μουά ἐξαμινερά λέτρο κοντενι ἔ σί κοισιάνς νὸν περμέτρο ἀνβουαγιέ, ἀλόρ ντεσιρέ τὰ λέτρο, μουσιού, σὲ ὄντ, σεεεῖ... σόζ, σὲ δεγκουτάν, σεεεεῖ...

— Μά, κύριοι, τοὺς λέγω τουρκιστί, ἀφήσατε, παρακαλῶ, τὰ γαλλικά, διότι δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Παρλὲ νὸν φρανσέ, κομάν σὰ φέ, βουζέτ πολὶ ἔ ντουάβ ἀπράντρο κοζέ φρανσέ ἔ ἀνκλετέρ.

— Βλέπω, κύριοι, τοὺς λέγω, νὸ μὲ κάμετε λόγον διὰ Ἰταλοῦς, διὰ μποῦκοτάζ καὶ ἄλλα· σὰς παρακαλῶ ὁμως νὰ μάθετε ὅτι ὁ κ. Καβαλιέρος

Μαρκουῖζος, πρὸς ὃν στέλλω τὴν παροῦσαν ἐπιστολὴν, δὲν εἶναι Ἰταλός, ἀλλὰ Ῥωμῆος δημοσιογράφος, ἐκδίδων ἑβδομαδιαῖον περιοδικόν.

Τοῦ κάκου ὁμως, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τοὺς καταπέσω, ἀν καὶ πολὺ προσεπάθησα. Ἦναγκάσθη λοιπὸν νὰ λάβω τὴν ἐπιστολὴν μου καὶ νὰ φύγω, ἐνῶ ὁ γαλλομαθὴς ὑπάλληλος ἐξηκολούθει :

— Σὲ ὄντ, σεεεῖ... σόζ, σεεῖ δεγκουτάν, σεεεῖ... .

Γ. ΡΩΣ.

ΤΟ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΤΗΣ ΚΑ^Σ ΕΛΠΙΝΙΚΗΣ ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΟΥ

Ἡρξάτο ἐκτυπούμενον τὸ ἐτήσιον Ἠπειρωτικὸν Λεύκωμα τῆς Κας Ἑλπινίκης Μαυρογορδάτου, θυγατρὸς τοῦ διδασκάλου τοῦ Γένους Ἠπειρώτου Ἀναστασίου τοῦ Τάγῃ.

Τὸ Λεύκωμα αὐτό, ὅπερ δειλά-δειλά ἐξηλθε μίαν προίαν πρὸ τριετίας, ἀνδροῦται ὄλονεν εἰς ὕλην καὶ σημασίαν, καὶ θὰ καταντήσῃ νὰ γείνη μετ' οὐ πολὺ τὸ ἀπαραίτητον παντὸς Ἠπειρώτου ἐγκόλπιον. Δείγμα τῆς εὐελπιστίας ταύτης τὸ ἐφεινὸν τεῦχος. Δύναται κυριολεκτικῶς νὰ ὀνομασθῇ Ἠπειρωτικὸν Μουσεῖον, Ἠπειρωτικὸν Πανόγραμμα. Ἱστορικαὶ διατριβαί, λαογραφικὰ διηγήματα, ποιήματα τῶν καλειτέρων τοῦ Πανελληνίου συγγραφέων. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Χατζηδάκις, ὁ γυμνασιάρχης Σάρρος, ἡ ἀριστοτέχνης τοῦ λόγου καὶ τῶν ἰδεῶν Δις Ν. ἐμὴ Ζωηροῦ πασᾶ, ὁ Χρηστοβασίλης, ὁ Δὲ Βιάζης καὶ πλείστοι ἄλλοι διακεκριμένοι λόγιοι παρέσχον τὴν συνεργασίαν εἰς τὸ ἐθνικὸν ὄντως τοῦτο ἔργον τῆς Κας Μαυρογορδάτου. Εἰκόνες ἀφθονοὶ ὄλαι Ἠπειρωτικά. Τὰ Ἰωάννινα, τὸ Σοῦλι, τὸ Πωγόνι, τὸ Ζαγόρι ἀντιπροσωπεύονται ἐξόχως.

Τὸ ἔργον ἐκ δώδεκα τυπογραφικῶν φύλλων, ἐξόχως καλλιτεχνικῶς ἐκτυπούμενον, εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου τέκνου τῆς Ἠπειροῦ Κωνσταντίνου Ζάπτα, οὐτινος προτάσ-

σεται ἡ εἰκὼν. Ἄλλαι εἰκόνες: Ὁ Πύρρος, ὁ Ἄλῃ πασᾶς, ἡ Κυρὰ Βασιλική, ὁ Π. Ἀρσβαντινός, ὁ Χρηστοβασίλης, ὁ Σάρρος, ὁ Σαλαμάγκας, ὁ Δάλλας, ὁ χορὸς τοῦ Δελβινακίου, μία ἀρχόντισσα τῶν Ἰωαννίνων τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἄλῃ πασᾶ, πλήρης εἰκὼν τῶν Ἰωαννίνων κλπ.

Ἄν διὰ πάντα Ἑλληνα καὶ πάντα λόγιον τὸ ἐτήσιον τοῦτο Λεύκωμα, ὀφειλόμενον εἰς γνησίαν καὶ ἀξέπαινον Ἠπειρώτιδα, εἴαι τρυφή, διὰ τὸν Ἠπειρώτην ἰδίᾳ δέον νὰ εἶναι ἀπαραίτητον. Ὁ Ἠπειρώτης ἔχει πολλὰ νὰ ἴδῃ ἐν αὐτῷ καὶ πλείστα αὐτῷ ἄγνωστα νὰ διδαχθῇ. Ἠπειρώτης χωρὶς τὸ Λεύκωμα τοῦτο ἐφέτος δὲν θὰ εἶναι Ἠπειρώτης, ἀλλ' Ἠπειρωτικὴ ἀνορθογραφία.

Δώδεκα τυπογραφικὰ φύλλα, βιβλίον καλλιτεχνικῶς ἐκτυπωμένον, μὲ ἀπαράμιλλον ὕλην λογογραφικὴν καὶ σωρείαν ὄλην εἰκόνων, δὲν θὰ εἴπωμεν ὑπερβολὴν, ἀν εἴπωμεν ὅτι εἶναι δωρεάν ἀντὶ τῶν ὁ γροσίων τοῦ πωλεῖται.

Δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρξῃ εἷς Ἠπειρώτης, ὅστις νὰ μὴ θελήσῃ νὰ γείνη κάτοχος τοῦ Ἠπειρωτικοῦ τούτου Λευκώματος.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Θίασος Κυβέλης Ἀδριανοῦ.

Ὁ ἀριτίωτατα συγκεκριημένος θίασος τῆς κ. Κυβέλης Ἀδριανοῦ, ἐξακολουθεῖ τὰς παραστάσεις αὐτοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ Βαριετέ. Διδάσκει πάντοτε τὰ ἀριστουργήματα τῆς συγχρόνου δραματοποιίας. Τὴν Τρίτην ἐδίδαξε τοὺς *Βρυκόλακας* τοῦ Ἰψεν. ἐν εἷς ἐθαυμάσθη ἡ τέχνη τοῦ περιωνύμου κ. Θ. Οἰκονόμου, τὸ πρῶτον ἐμφανισθέντος ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα σκηνῆς. Τὴν Πέμπτην τὴν *Διπλὴν ζῶν* τοῦ Στίβενσον, ἐν ἣ θαυμασίως ὑπεδύθη τὴν Νέλλυ Γκόφς ἡ Κυβέλη καὶ τὸν Χάρυ Τζέκυλ. Ἐδουαρδ Χαῖντ ὁ κ. Θ. Οἰκονόμου. Χθὲς δὲ παρεστάθη ἡ *Ἀνάστασις* τοῦ Τολστόϊ λίαν ἐπιτυχῶς.

Προτρέπομεν τὸ ὁμογενὲς δημόσιον νὰ σπεύσῃ ν' ἀπολαύσῃ τῶν παραστάσεων, διότι ὁ κ. Θ. Οἰκονόμου εἰς ὀλίγας μόνον παραστάσεις θὰ συμμετάσχη.

Νέα ὕδατοβαφὴ ὑγιεινὴ.

—E—

Προσόντα : Εἶναι ἡ στερεωτέρα, διαρκεστέρα, ὠραιότερα ὄλων τῶν γνωστῶν μέχρι σήμερον βαφῶν.

Εἶναι καταλληλοτάτη πρὸς ἀπολύμανσιν, συνιστωμένη ὑπὸ τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας, ἵνα χρησιμοποιηθῇ μετὰ τὰ κρούσματα πυρετῶν καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν.

Φονεύει ὅλα τὰ ὄχληρά ἔντομα, ὡς ψύλλους, κόριζας κλπ.

Δύναται νὰ πλυθῇ διὰ σπόγγου τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ τὴν χρησιμοποίησίν τῆς ὡς αἱ ἄλλαι βαφαὶ mate.

Διατηρεῖται εἰς τοὺς ὑγροὺς τοίχους πολὺ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐλαιοβαφὴν.

Δὲν περιέχει κανὲν ἴχνος καυστικὸν ἢ ἀλκαλῶδες

Εἶναι ἠγγυημένη ὡς περιέχουσα 1/2 % φανικοῦ ὀξέος.

Δὲν ἐκδέρεται καὶ δύναται νὰ ἐπικαλυφθῇ διὰ στρώματος ἐλαιοβαφῆς ἢ βερνικίου. Ἐπ-

ραίνεται ἀμέσως καὶ δὲν ἀφαιρεῖται διὰ τῆς προστριβῆς.

Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ ἀνοικτὰ χρώματα καὶ τὰ σκιερά. Τὸ λευκὸν χρῶμα συνιστᾶται διὰ τὰς ὀροφάς.

Δὲν περιέχει κανὲν δηλητήριον καὶ εἶναι ἐτοιμὴ πάντοτε πρὸς χρησιμοποίησιν. Συνιστᾶται διὰ τὰς βαφὰς τῶν ἐσωτερικῶν τοίχων, τῶν θαλάμων, ἐστιατορίων, γραφείων κλπ.

Αἱ λευκαὶ ὀροφαί, αἱ βαφόμεναι διὰ τῆς «Ματολέν», δὲν μαυρίζουν ἐκ τοῦ θείου, διότι δὲν περιέχει μόλυβδον.

Ἀντέχει ἐφ' ὄλων τῶν ὕλικῶν, ὡς σιδήρου, πέτρας, ξύλου ἢ χάρτου καὶ καθίσταται στερεὰ ὡς πέτρα. Εἶναι κατάλληλος διὰ βαφὰς ξυλίνων οἰκοδομῶν τόσο ἐξωτερικῶς, ὅσον καὶ ἐσωτερικῶς.

Ἡ βαφὴ αὕτη ἀντικαθιστᾶ τὰ χάρτινα ἐπιστρώματα (ταπιτσαρίας), τὰ τόσοσον νοσογόνα. Τὰ δωμάτια τὰ ἐπικεχορισμένα διὰ τῆς βαφῆς ταύτης, εἶναι εὐάρεστα τὴν θέαν.

Εἶναι ἀφλεκτος, χρησιμοποιεῖται εἰς τὰ θέατρα, ἐκκλησίας, νοσοκομεῖα, γραφεῖα, στρατῶνας κλπ.

Ἐν χιλιόγραμμον «Ματολέν» δύναται νὰ βάψῃ 10 τετραγωνικὰ μέτρα.

Ἐπειδὴ ἡ βαφὴ αὕτη εἶναι ἐτοιμὴ πρὸς χρῆσιν, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ χρώματα,

ἐπειδὴ δὲν περιέχει κανὲν δηλητήριον, δύναται νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ἕκαστος διὰ νὰ βάψῃ μόνος του τὰ δωμάτια του.

Κοστίζει εὐθηνότερον ἀπὸ τὰς ἐλαιοβαφὰς καὶ ὁμως τὰ προσόντα τῆς εἶναι περισσότερα ἐκείνων. Ὅλα τὰ χρώματα πωλοῦνται εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν καὶ αὐτὸ τὸ πολὺ ἀκριβὸν καρμίνιον, τὸ βερμυλιόν, τὰ πράσινα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀκριβὰ χρώματα.

Οἰκονομία ἐργασίας κατὰ 50% σχετικῶς πρὸς τὰς ἐλαιοβαφὰς. Διὰ νὰ κάμετε τρεῖς στρώματα ἐλαιοβαφῆς, χρειάζεσθε τοῦλάχιστον 3 ἡμέρας. Ἐπειδὴ ἡ «Ματολέν» ξηραίνεται εὐθὺς, τὴν αὐτὴν ἐργασίαν δύνασθε νὰ κάμητε ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Αἱ ὑγιεῖναι ἰδιότητες τῆς «Ματολέν» καὶ ἡ εὐθηνία τῆς τὴν κατέστησαν προσφιλεστάτην εἰς ὄλους, εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς ἐξοχάς.

Πωλεῖται εἰς δοχεῖα 2, 3 1/2, 5 1/2 καὶ 13 χιλιογράμμων.

Εὐρίσκεται εἰς τὸ Κατάστημα ἐλαιοβαφῶν *Γρηγ. Π. Χρηστίδου*, ἐν Γαλατᾷ, Φερμελεδζιλέρ, 131—133 ἢ

'Ανά τὰς ἐρήμους
τῆς Τριπολιτιδος.

Τὸ πρεδρῆιον τοῦ Συνδέσμου τῶν ἀπεργῶν μεταλλορύχων ἐν Ἀγγλίᾳ.

1. Τεράστιος σωρὸς ἄμμου.
2. Ἀμμώδης πεδιάς.
3. Βράχος ἐν τῇ ἐρήμῳ.
4. Τὸ Χαμαδά, ἔδαφος ἐπίπεδον καὶ πλήρες χαλίκων.
5. Πηγὴ ὕδατος ἐν τῇ ὄρεινῃ χώρῳ τοῦ Χογκάρ.

'Αναρχικαὶ ἀπόπειραι ἐν Σινικῇ : Ἀνατίναξις σιδηροδρομικῆς ἱεραφύρας διὰ δυναμίτιδος παρὰ τὸ Σάν-Σέ-Κουάν.

ΠΕΡΙ ΣΕΙΣΜΩΝ

(συνέχεια από σελ. 1118 και τέλος)

Ἐξάρσεις και συνιζήσεις. — Οἱ ἀρχαιότεροι γεωλόγοι παρεδέχοντο ὅτι κατὰ τοὺς σεισμούς ἢ στερεὰ ἀλλαχού ἀνυψοῦτο καὶ ἀλλοχού ἔταπεινοῦτο, ἢ, ὡς οἱ γεωλόγοι λέγουσιν, ἔπασχεν ἐξάρσεις καὶ συνιζήσεις. Ὡς περιπτυστον δὲ παράδειγμα τῶν τοιούτων ἐξάρσεων καὶ συνιζήσεων, ἔφερον τὸ ἔδαφος, ἔφ' οὗ σώζονται τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Σεράπιδος, παρὰ τὰ Ποτίολα, τὸ ὁποῖον παρεδέχοντο ὅτι ἔπαθε διαδοχικὰς ἐξάρσεις καὶ συνιζήσεις.

Ὅτε τῷ 1749 ἀνεκαλύφθησαν αἱ τρεῖς μέχρι τῆς σήμερον σωζόμεναι στήλαι τοῦ ναοῦ τούτου, παρετηρήθη ὅτι ἀπὸ τῆς βάσεως πρὸς τὰ ἄνω ἦσαν λείαι καὶ ἀβλαβεῖς, τέσσαρα περίπου μέτρα, ἄνωθεν δὲ εἰς μῆκος τριῶν περίπου μέτρων ἦσαν διαβεβρωμένοι ὑπὸ τῆς ἄλμης καὶ θαλασσιῶν ὀστράκων λιθοτριτικῶν, ἅτινα ἐτρύπησαν τὸν λίθον καὶ ἔθεσαν τὰ ὠά των ἐν ταῖς ὀπαις. Ἐξήγουν δὲ τὸ φαινόμενον ὡς ἑξῆς :

Τὸ ἔδαφος, ἔλεγον, ἔπαθε συνιζήσιν ἐπὶ μέτρων, ἀμέσως δὲ καταπεσοῦσα ἠφαιστειακὴ σποδὸς ἐκ τῶν παρακειμένων ἠφαιστειῶν, ἐκάλυψε τὰς στήλας κατὰ τέσσαρα μέτρα καὶ ἐπροστάτευσεν αὐτὰς τῆς φθορᾶς. Τὸ ἄνωθεν τῆς σποδοῦ μέρος τῶν στηλῶν ἔμεινε γυμνὸν καὶ ἀπροστάτευτον ἐν τῇ θαλάσῃ, διὸ καὶ ὑπέστη τὴν ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ὀστράκων φθοράν, τὸ ἄνωθεν δὲ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης μέρος ὑπέστη μόνον τὴν ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας ἐπίδρασιν.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἥκιστα ἱκανοποιεῖ τὸν διαπρεπῆ γεωλόγον Σουές, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ δώσῃ καὶ ἄλλην καταλληλοτέραν. Τὴν ἐξήγησιν εἶρε πρό τινων ἐτῶν ὁ μεγάλους Βράνους, ἀποδείξας ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος ναὸς τοῦ Σεράπιδος ἦτο ρωμαϊκὸν ἰχθυοτροφεῖον, καὶ τὴν ἐπὶ τῶν στηλῶν παρατηρουμένην φθοράν ἐπέφερον τὰ ἐν αὐτῷ τρεφόμενα ὀστρεα.

Θαλάσσειοι σεισμοί. — Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σεισμῶν οἱ ποταμοὶ μεταβάλλουσι κοίτην. Τὸ ὕδωρ αὐτῶν ἐνίοτε μειοῦται, ἀπορροφώμενον ὑπὸ τῶν ἐν τῇ κοίτῃ αὐτῶν ἀνοηγμένων χασμάτων. Τῷ 1158 ὁ Τάμεσις ἐπὶ τινα χρόνον ἔπαυσε ρεῶν. Εἰς τὴν Ἰαμαϊκὴν κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 1692 ἐπὶ 9 ὄλας ἡμέρας ἔπαυσε ρεῶν ποταμὸς τις, πληθὸς δ' ἄλλων ποταμῶν διέκοψαν τὸν ροῦν των ἐπὶ 24 ὄρας, μεθ' ὃ ἀκάθεκτοι ὤρμησαν πρὸς τὴν θάλασσαν, συμπαρασύροντες πᾶν τὸ προστυχόν. Ἄλλοτε πάλιν τὰ ἐκ τῶν χασμάτων ἀναβλύζοντα ὕδατα ἀυξάνουσι τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν.

Τὰ ὕδατα τῶν λιμνῶν ταράσσονται καὶ χύνονται ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν καὶ πάλιν ἐπιστρέφουσιν εἰς αὐτάς. Διαρρήξεις ὅμως πυθμένων λιμνῶν δὲν ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν γεωλόγων. Ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως πολλοὶ γνωρίζομεν ὅτι καὶ τῶν φρεάτων τὰ ὕδατα ταράσσονται καὶ

ἐνίοτε διαρρηγνυομένων τῶν πυθμένων διὰ παντὸς ἐξαφανίζονται.

Ἐτι δὲ τὰ ὕδατα τῶν πηγῶν ἄλλοτε αὐξάνουσι καὶ ἄλλοτε πάλιν μειοῦνται ἢ καὶ τέλειον φράσσεται ἢ ὀπῆ αὐτῶν, νέαι δὲ πηγαὶ ἀναφαίνονται ἐκεῖ, ὅπου πρότερον δὲν ὑπῆρχον ἄλλοτε πάλιν τὰ ὕδατα αὐτῶν θολοῦνται, χρωματίζονται ἢ καὶ μεταβάλλουσι θερμοκρασίαν. Οἱ ἐπὶ τῶν ἠπειρῶν προξενούμενοι κλονισμοὶ μεταδίδονται εἰς τοὺς ὠκεανούς καὶ τὰς θαλάσσας καὶ δι' αὐτῶν εἰς τὰ ἐπιπλέοντα πλοῖα. Ὅταν δὲ οἱ σεισμικοὶ κραδασμοὶ εἶναι ἰσχυροί, ἀφαιροῦσι τοὺς ἰστούς τῶν πλοίων καὶ κόπτουσι ἀποτόμως τὸν πλοῦν αὐτῶν, ὡς εἰ προσέκρουον ἐπὶ ὑφάλου. Δυνατὸν ὅμως οἱ θαλάσσιοι σεισμοὶ νὰ εἶναι καὶ ἠφαιστειογενεῖς. Τότε τὸ κέντρον αὐτῶν εὐρίσκεται ἢ ἐπὶ τοῦ πυθμένου ἢ πλησίον τῶν ἀκτῶν, οἱ κλονισμοὶ εἶναι κυματοειδεῖς ἢ κἀθετοί, συνουδευόμενοι ἐνίοτε καὶ ὑπὸ ὑπογείου βοῆς.

Παραδείγματα καταστρεπτικωτάτων θαλασσιῶν σεισμῶν ἔχομεν πλεῖστα. Οὕτω ὁ Πανσανίας μνημονεῖε ὅτι «ὁμοῦ τῷ σεισμῷ τῆς θαλάσσης, ἀναδραμούσης, καθείλκυσε αὐτανδρον τὸ κῦμα τὴν Ἑλίκην. Τοιοῦτό γε δὴ κατέλαβεν ἕτερον τὴν ἰδέαν ἐν Σιπύλῳ πόλιν εἰς χάσμα ἀφανισθῆναι· ἐξ ὅτου δὲ ἡ ἰδέα κατεάγη τοῦ ὄρους, ὕδωρ αὐτόθεν ἐροῦν, καὶ λίμνη τε ὀνομαζομένη Σαλόκ τὸ χάσμα ἐγένετο, καὶ ἐρείπια πόλεως δῆλα ἦν ἐν τῇ λίμνῃ, πρὶν ἢ τὸ ὕδωρ ἀπέκλυψεν αὐτὰ τοῦ χε μάρου. Σύνοπτα δὲ καὶ Ἑλίκης ἐστὶ τὰ ἐρείπια, οὐ μὴν ἔτιγε ὁμοίως, ἅτε ὑπὸ τῆς ἄλμης λελυμασμένα». Κατὰ τὸν σεισμόν τῆς Δισσαβῶνος ἢ θάλασσα ἀνυψοθεῖσα ὡς ὄρος, τετράκις ὤρμησεν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ τετράκις ἀπεσύρθη, πολλὰς καὶ μεγάλας ἐπενεγκοῦσα καταστροφάς, ἐν αἷς καὶ τὴν ὠραίαν ἐκ μαρμάρου προκυμαίαν μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῆς χάριν μείζονος ἀσφαλείας καταφυγόντων. Ἐξήκοντα ὄλαι χιλιάδες ἀνθρώπων κατεστράφησαν ἐν τῷ τρομερῷ τούτῳ σεισμῷ.

Ἐν τῷ κατὰ τὸ 1783 σεισμῷ τῆς Καλαβρίας θαλάσσιον κῦμα ὄρμησεν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς κατέπνιξε 2,000 ἀνθρώπους, καταφυγόντας παρὰ τὸν βράχον τῆς Σκύλλης, κατεβύθισε τὰ ἐν τῷ λιμένι τῆς Μεσσηνίας πλοῖα καὶ κατε-

κρήμνισε τὰ παραθαλάσσια μέγαρα καὶ ἔθαψεν ὑπὸ τὰ ἐρείπια αὐτῶν 12,000 ψυχῶν.

Ἐπ' ἐσχάτων παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς Νινευῆς ἀνεκαλύφθη μεταξὺ ἄλλων συγγραμμάτων καὶ ἐν ποίημα ὀνομαζόμενον «Ἔπος Ἰδζουβάρ», ἀποτελούμενον ἐκ 12 ραφιδῶν, ἐν ᾧ περιγράφεται θαλάσσιός τις σεισμός συμβὰς κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, οὗτινος τὰ ὕδατα ἀνυψώθησαν καὶ κατέκλυσαν τὸ βαθύπεδον τοῦ κάτω Εὐφράτου. Χάριν τῶν φιλιτάων ἀναγνωστῶν τῆς ἡμετέρας ἐπιθεωρήσεως παραθέτομεν ὡς κατακλειδα τῆς διατριβῆς μας μίαν περίληψιν συντομωτάτην τοῦ «Ἔπους Ἰδζουβάρ» :

«Οἱ μεγάλοι θεοί, λέγει τὸ ἔπος, ἀπεφάσισαν νὰ καταστρέψωσι τὴν πλουσίαν πόλιν Σουριπάκ. Ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης Ἐα συμβουλεύει τὸν Χασίς Ἀδρᾶς νὰ κατασκευάσῃ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς μέγιστον πλοῖον, νὰ ἀλείψῃ αὐτὸ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν μὲ πίσσαν, νὰ ἐπιβιβάσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν οἰκογένειάν του, τροφίμα καὶ ὄλα τὰ ὑπάρχοντά του, ἔτι δὲ καὶ κτήνη διάφορα ἔξ' ἀγρίας καὶ ἡμέρου σαρκός. Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Χασίς Ἀδρᾶς καὶ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον.

»Ἡδὴ ἀρχίζει ὁ κατακλυσμός. Σκότος καλύπτει τὴν γῆν· αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου ἐσχίσθησαν, οἱ καταρράκται τῶν οὐρανῶν ἠνοιχθησαν, ὑετὸς ἐγείρεται καὶ ὁ Ἐα ἐπιφέρει τὸν κατακλυσμόν, ὅστις διαρκεῖ ἔξ' ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας.

»Τέλος ἡ καταίγλις παύει καὶ ὁ ἥλιος ἐπαναφαίνεται, τὰ ὕδατα ξηραίνονται καὶ τὸ πλοῖον τοῦ Χασίς Ἀδρᾶς ἐξωκέλλει παρὰ τὰ ὑψώματα τῆς Νιζίσης ἐν Μεσοποταμίᾳ. Ὁ Χασίς Ἀδρᾶς ἀποστέλλει τότε περιστεράς καὶ ὁ μέγας θεὸς Βέλ ὀρκίζεται ὅτι εἰς τὸ ἔξης οὐδεὶς κατακλυσμός θέλει φθείρει τὴν γῆν, καὶ ἡ θεὰ Ἰστάρ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ ὄρκου κρεμᾷ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸ ποικιλόχρουν αὐτῆς τόξον Ἄνι».

Ν. ΣΑΡΑΔΟΣ

Sauvedent

LE "DANUBE", A VIENNE

ΑΥΣΤΡΙΑΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Ο "ΔΟΥΝΑΒΙΣ"

Καισαροβασιλική Προνομιούχος ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς Αὐτοκρ. Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως, ἰδρυθεῖσα ἐν Βιέννῃ τῷ 1867.

Ποσά πληρωθέντα μέχρι τέλους τοῦ 1910 εἰς τοῦ ἀσφαλισθέντας πλέον τῶν	Φρ.	250 000 000
Ἐγγυήσεις καὶ ἀποθεματικὸν διὰ τὸν κλάδον ζωῆς	»	74 000 000
Ἀξία ἀκινήτων	»	7 000 000
Ἐταιρικὸν Κεφάλαιον καθ' ὀλοκληρίαν κατατεθέν.	»	3 000 000

Ὅροι ἀσφαλείας ἐλευθεριώτατοι. — Ἀσφάλιστρα μέτρια. — Νέος συνδυασμός ἀσφαλείας ἀνευ ἰατρικῆς ἐξετάσεως.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον :

Ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸν Γενικὸν Πράκτορα θιοναννὶ Radeglia, Σταμπούλ, Ράλλη Χάν, ἀριθμ. 23.

Ἐν Ἀμοσῷ εἰς τοὺς Γεν. Πράκτορας Ἀδελφοὺς Ἀβράτογλου.

Τραπεζίτης τῆς Ἐταιρίας : ΑΥΤΟΚΡ. ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1119)

ΓΙΟΥΖ ΣΟΥΛΤΑΝ ΣΕΛΗΜ Ο Α΄. (1812 — 1820)

Αὐτοὶ βεβαίως ἐνέπνευσαν εἰς τὸν Σελήμ καὶ τὴν ἀποτρόπαιον ἰδέαν νὰ ἐξισλαμίση πάντας τοὺς χριστιανοὺς ὑπηκόους του, ἀνθισταμένους δὲ νὰ ἐξοντώσῃ αὐτοὺς μέχρις ἑνός. Διὸ καὶ προσκαλεσάμενος τὸν μουφτήν, ἦτοι ἱερονομολόγον, τῆς Κωνσταντινουπόλεως Δζεμαλή-εφέντην, ὑπέβαλεν αὐτῷ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν :

— *Τί ἄρα ἔστιν εὐπροσδεκτικώτερον τῷ Θεῷ : νὰ κατακτήσῃ τις τὸν κόσμον ὅλον, ἢ νὰ φέρῃ εἰς τὴν μουσουλμανικὴν πίστιν πάντας τοὺς ἀπίστους ;*

Ὁ μουφτής, ἀνύποπτος διὰ τὸν σκοπὸν τοῦ σουλτάνου, ἀπήντησε τὸ δεύτερον. Τότε δὲ καὶ ὁ σουλτάνος διέταξε νὰ κλεισθῶσι παραχρῆμα ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ χριστιανικοὶ ναοὶ καὶ νὰ μετατραπῶσιν εἰς τζαμιά, ὅλοι δὲ οἱ χριστιανοὶ νὰ προτιμῆσιν μεταξὺ τῆς ἐξισλαμίσεως καὶ τῆς σφαγῆς.

Ἐντρομος ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ὁ μουφτής συνεννοεῖται μετὰ τοῦ συνετιωτάτου Μ. Βεζύρου Πιρ-πασᾶ, καθὼς καὶ μετὰ τοῦ πατριάρχου Θεολήπτου, καί, διὰ ν' ἀποτρέψῃ τὸν σουλτάνον, ὑποβάλλει αὐτῷ τὴν ἐξῆς ἐπεξηγηματικὴν καὶ ἐκ τοῦ κορανίου πηγάζουσαν ἀπόφασιν :

Τὸ κοράνιον διαιρεῖ τοὺς λαοὺς εἰς τρεῖς κατηγορίας : τοὺς *Μουσλίμ*, ἦτοι τοὺς πιστοὺς μουσουλμάνους, τοὺς *Τελέλ-κιάπ*, ἦτοι τοὺς λαοὺς τοὺς ἔχοντας θεόθεν ἐπίσης καταγομένην βίβλον, καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Χριστιανοί, καί, τέλος, εἰς τοὺς *Κιαφρί*, ἦτοι τοὺς ἀπίστους καὶ ἀθρήσκους. Καὶ τοὺς μὲν ἀπίστους δύναται τις καὶ καθῆκον ἔχει νὰ ἐξισλαμίση διὰ τῆς βίας, τοὺς ἄλλους ὅμως μόνον διὰ τῆς πειθοῦς καὶ τοῦ λόγου δικαιούται νὰ ἐξισλαμίση· διὸ καὶ ὁ περὶ τούτων σουλτάν Μεχμέτ ὁ Β΄, γινώσκων καλῶς πάντα ταῦτα, εἶχε παραχωρήσει τὰ προνόμια καὶ τὰς τιμὰς εἰς τὸν πατριάρχην Γεννάδιον.

Ὁ Σελήμ ἐφάνη ἱκανοποιηθεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης· ὑπέκρινε ὅμως καὶ πάλιν εἰς τὰς εἰσηγήσεις τῶν αὐλοκολάκων του, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν πατριάρχην νὰ τῷ παρουσιάσῃ ἀμέσως τὸ πρωτότυπον τοῦ ἐγγράφου ἐκείνου τοῦ Πορθητοῦ, ἂν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι τὸ πρωτότυπον ἐκεῖνο εἶχε πρὸ πολλοῦ καεῖ εἰς ἐπισυμβᾶσαν ἐν τοῖς πατριαρχείοις πυρκαϊάν, διὸ καὶ εἶχε δώσει καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὸν πατριάρχην Θεολήπτον ἕτερον βεράτιον ἐπικυρωτικὸν τῶν παραχωρήσεων Μεχμέτ τοῦ Β΄. Τότε καὶ πάλιν ὁ μουφτής μετὰ τοῦ Πιρ-πασᾶ συμβουλευοῦσι τὸν Πατριάρχην νὰ εὕρῃ διὰ χρημάτων τρεῖς ὑπεργήρους γενιτσάρους, αὐτοὶ δὲ νὰ διαβεβαιώσωσι μεθ'

ἄρκου τὸν σουλτάνον ὅτι ἐχρημάτισαν αὐτόπται μάρτυρες τῆς ὑπὸ τοῦ Μεχμέτ παραχωρήσεως τῶν προνομίων. Τότε δὲ μόνον ἐπείσθη ὁ σουλτάνος ν' ἀνακαλέσῃ τὴν περὶ βικίας ἐξισλαμίσεως τῶν Χριστιανῶν διαταγήν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν περὶ μετατροπῆς τῶν ἐκκλησιῶν εἰς τζαμιά. Τοιοῦτοτρόπως δὲ πάντες σχεδὸν οἱ ναοὶ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν μετατρέπονται ἀθρόως εἰς τεμένη, εἰς δὲ τοὺς Χριστιανοὺς, καὶ τοῦτο μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ ἀντιστάσεις, ἐπετράπη ἀργότερον ν' ἀνεγείρωσιν ἐκκλησίας τινὰς, ἀλλὰ καὶ ταύτας ξυλίνας, χαμηλάς, ἵνα μὴ διακρίνωνται ἐξωθεν, ἰδίως δὲ ἄνευ κωδωνοστασίων καὶ κωδῶνων, μόνον δὲ τὰ ξύλινα σήμαντρα καί, πολὺ ἔτι ἀργότερον, τὰ σιδηρᾶ ἐπέτρεψαν εἰς αὐτούς.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Σελήμ δὲν ἐπέζησε πολὺ ἀπὸ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου, ἀποθανὼν καθ' ὁδόν, ἐνῶ ἐπέστρεφεν ἐξ Ἀδριανουπόλεως, ἐν τῷ παρὰ τὴν *Τυρολόην* (Τσορλοῦ) χωρίῳ *Ὁγρᾶς-κιοῖ*, ἐκ τινος κακοήθους φλυκταίνης ἐπὶ τῆς ῥάχως, τῇ 29 Ἀπριλίου 1820, εἰς ἡλικίαν 54 περίπου ἐτῶν, βασιλεύσας ἔτη ὀκτώ καὶ μῆνας ὀκτὼ καὶ ἡμέρας ὀκτώ, ταφεὶς δὲ ἐν τῷ φερωνύμῳ του ἐν Κωνσταντινουπόλει τεμένει Σελημιέ. Διεδέχθη δὲ αὐτὸν ὁ μονογενὴς του *Σουλεῦμάν Α΄*, ὁ Νομοθέτης καὶ Μεγαλοπρεπής.

ΚΗΝΟΥΝΗ ΣΟΥΛΤΑΝ ΣΟΥΛΕΨΜΑΝ Ο Α΄. (1820 — 1866)

Τὴν ἀνάρρησιν τοῦ Σουλεῦμάν μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐχαίρετῆσαν ὅλοι τῆς Αὐτοκρατορίας οἱ λαοί. Παιδιόθεν εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ κράτους μεμυημένος καὶ δῖς, ὡς εἶδομεν, χρηματίσας ἀντιβασιλεὺς, τοσαύτην εἶχεν ἐπιδείξει σύνεσιν, ἱκανότητά καὶ μετριοπάθειαν, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ του εἶχε προείπει, ὡς λέγεται, τὴν ἐνδοξον καὶ μακρὰν βασιλείαν, ἣτις ἐπεφυλάσσετο εἰς αὐτόν.

Πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς ἰδίως ἐπεδείξατο ἐκτάκτως εὐμενεῖς διαθέσεις, καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἐκ τῶν ὁποίων διώρισε τοὺς περισσοτέρους ἄρχοντας ἐν τῷ δικαστικῷ ἰδίως κλάδῳ. Προσκαλεσάμενος δὲ παρ' αὐτῷ τὸν τοῦ Θεολήπτου Α΄ διάδοχον καὶ τέως μητροπολίτην Σόφιας *Ἱερεμίαν τὸν Α΄*, καὶ διαπιστώσας ἀκριβέστερον παρ' αὐτοῦ τὰ περὶ τοῦ καέντος προνομιακοῦ βερατίου τοῦ Πορθητοῦ, ἔδωκεν αὐτῷ νέον αὐτόγραφον βεράτιον, ἐντελλόμενος «*νὰ μὴ ἔχη πλέον ὁ Πατριάρχης κανένα πειρασμόν, οὐδὲ ἐνόχλησιν, ἕως οὗ στέκεται ὁ κόσμος*». Ἡ πράξις αὕτη τοῦ σουλτάνου ἀπέδειξεν αὐτὸν πολιτικὸν ὀξυδερκέστατον· διότι τὴν ἀποκα-

τάσασιν τῶν ἀρχαίων προνομίων τῶν Χριστιανῶν ἐπηκολούθησεν ἀμέσως μεγάλη ἐν τῷ κράτει μεταβολή, καὶ μάλιστα ὑπὸ οἰκονομικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἐποψίν, καθόσον πολλοὶ ἐκ τῶν ἐκπατρισθέντων διὰ τὸν φόβον τοῦ τελευταίου διωγμοῦ Ἑλλήνων ἐπανέκαμψαν ἐνταῦθα καὶ ἐπανελάβον τὰς μεγάλας αὐτῶν ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις. Οὐδέποτε τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος εὐημέρησε τόσον, ὅσον ἐπὶ τῆς εὐτυχοῦς βασιλείας τοῦ Σουλεῦμάν, ὅστις δικαίως ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς ἡγεμονείας του ἐτῶν ἀπεκλήθη Μέγας καὶ Μεγαλοπρεπής.

Ἡ ἐσωτερικὴ αὐτῆς εὐημερία καὶ εὐδωκίαις τοῦ κράτους ἔδωκεν εἰς τὸν Σουλεῦμάν καιρὸν νὰ στρέψῃ τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην, ἣ ὅποια, εἰς τὸ προοίμιον τῆς πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς τῆς ἀναδιοργανώσεως εὐρισκομένη, παρίστα τότε τὸ οἰκτρότερον θέαμα τῶν ἡγεμονικῶν ἀντιζηλιῶν καὶ συγκρούσεων. Ὁ Σουλεῦμάν, νοῦς διορατικὸς καὶ μεγαλοφρέστατος, προείδεν ὅτι ταχέως οἱ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης, ἐν τῇ διεξαγομένῃ μεταξὺ τῶν ἀγωνιώδει διαμάχῃ, θὰ εὕρισκοντο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσωσι τὴν συμμαχίαν του καὶ τὴν συνδρομήν του, ἐσκέφθη δὲ ὅτι ἦτο ἀπκραιπτότερον νὰ ἐπεκτείνῃ ἐν τῷ μεταξὺ τὰ πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς ὄρια τοῦ κράτους του, διὰ νὰ εὕρισκῆται, κατὰ τὴν ἐπιχειρημένην κρίσιμον στιγμήν, εἰς τὰ πρόθυρα οὕτως εἶπειν τοῦ πεδίου τῆς εὐρωπαϊκῆς πάλης. Ἐντεῦθεν, ἐπωφεληθεὶς τοῦ φόνου τοῦ *Βεγράμ-τσαούς*, ὃν εἶχεν ἀποστείλει εἰς Οὐγγαρίαν διὰ νὰ εἰσπράξῃ τὸν πρὸς τοὺς Ὀθωμανοὺς φόρον, ἐξεστράτευσε μετὰ μεγάλης δυνάμεως καὶ τῶν κυριωτέρων του στραταρχῶν πρὸς βορρᾶν, καί, τῇ 27 Ἰουλίου 1821, ἐστρατοπέδευσε ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ *Βελιγραδίου*. Ὀλόκληρος μὴν ἐχρειάσθη πρὸς ἄλωσιν τοῦ περιφήμου ἐκείνου φρουρίου, καὶ μάλιστα τοῦ κεντρικοῦ ἐν αὐτῷ πύργου, ὃν οἱ μὲν Οὐγγροὶ *Μιλιοδείκτην*, διὰ τὴν ἐπὶ μήκους ἑνὸς μιλίου ἔκτασίν του, ὠνόμαζον, οἱ δὲ Τούρκοι, διὰ τὸ ἀκαταπόρητον αὐτοῦ, *Κορκαμάξ-κουλέ*, ἦτοι ἀτρόμητον πύργον, ὠνόμασαν καὶ μόνον διὰ τῆς ὑπονομεύσεως τῆς πυριτιδαποθήκης του ἐκυρίευσαν. Ἐν τούτοις ὁ σουλτάνος, ἐκτιμῶν τὸ θάρρος τῆς γενναίας τῶν Σέρβων φρουρᾶς, ἐδέχθη νὰ συνθηκολογήσῃ μετ' αὐτῶν, μέρος δὲ τῶν κτιρίων μετόχησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, παρὰ τὸν Βόσπορον, ὅπου ἔκτισαν καὶ τὸ μέχρι σήμερον παρὰ τὰ μεγάλα Ἰδραγωγεία σωζόμενον χωρίον *Βελιγραδίου*.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Τὴν ἰσπέραν ἐκείνην ὁ κ. Ἀμακόπουλος εἶχε παρακλήθη, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, νὰ τιμήσῃ τὰ ἐγκαίνια ἑνὸς μεγάλου ζυθοπωλείου, τὸ ὁποῖον θὰ ἦνοιγε τὴν ἐπομένην εἰς τὸ κομμὸν περαιωτικὸν ἐημόσιον τὰς πύλας αὐτοῦ. Ἦτο τῆς ἰδέας ὅτι καὶ μετὰ κίνδυνον γενικῆς ἀβαρίας, ἐπρεπε ν' ἀνιαμειθῆ ἡ γε. ναιοδωρία τοῦ καταστηματαρχοῦ. Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης ὁρμώμενος, ἐπὶ μιᾷ καὶ ἐμέθυσε γιὰ τέσσαρας, ἀπαρόλλακτα δηλαδὴ ὅπως καὶ εἰς τὴν μουσικὴν ἓνα στρογγυλὸ ἀξίζει τέσσαρα μαῖρα.

Ἀπ' οὗ ἐξεπλήρωσεν ἐπαξίως τὴν ἀποστολήν του, ἠνύχηθη κέρδη καλὰ εἰς τὸν καταστηματαρχὸν, ἐπῆρε τὸν πλόν του καὶ κτυπώντας διεξῆ καὶ ἀριστοεῖα σὲ κάθε τραπέζι ἐξῆλθε. Μία ἄμαξα τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο πρὸ τῆς θύρας τοῦ καταστήματος· τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ κ. Ἀμακόπουλος μετὰ χίλια δύο βάσανα κατώρθωσε νὰ καταβῆ, ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἓν τέταρτον τοῦ Μειζητιᾶ καὶ τὸ εἔπεινε εἰς τὸν ἄμαξᾶν. Ὁ ἄμαξᾶς ὅμως ἠρονήθη νὰ τὸ πύρη.

— Γιασατί... ρέ;

— Γιατί, ἀπὸ σένα ἀφεντικὸ, δὲν πῆρε παρὰ οὔτε ὁ παλᾶς ποῦ μύρωσε τὸ παιδί σου... νὰ πάρω ἐγὼ... ντροπή!

Τὸ ὄρολόγιον τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου πρὸ πολλοῦ εἶχε σημάνει τὴν τρίτην μετὰ τὸ μεσηνύκτιον ὥραν καὶ ἦτο σκότος βαθὺ ὡς εἰς τὴν κοιλίαν ἑνὸς μαύρου. Ἦρχισε νὰ σκέπτεται τὴν σύζυγόν του, τὴν Νινίκα του. Ποῖς ξέρει τί καφεδάκι θὰ τὸν ἐτρατέρευε, καὶ τί ἐξάψαλμο γιὰ βούτημα! Ἡ κατηραμένη ἡ σκάλα τελειωμὴ δὲν εἶχε! Ἐσκάλιζεν ἀπὸ τρεῖς φοροῖς τῆς τσέπης του διὰ νὰ βρῆ τὸ κλειδί του καὶ ἐπὶ τέλους τὸ ἦρε.

Τὸ πέρνει, τὸ φρουχτῶνει, σὰν νὰ κρατοῦσεν ἐγχειρίδιον. Σκέπτεται ὀλίγον καὶ λογαριάζει. Ὁ λογαριασμὸς βγαίνει σωστός, ἦτο ἀκριβῶς εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα, τὸ πάτωμα τῆς μονοκατοικίας του. Βάζει τὸ κλειδί εἰς τὸ ἦρος περίπου τῆς κλειδαριᾶς, ἀλλὰ τρύπα πονθενὰ δὲν ὑπάρχει. Τὸ σκότος λὲς καὶ διπλασιάζεται. Ἐνῶ ἔψαχνεν ἄνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος, αἴφνης πρὸς τ' ἀριστερά του, καὶ εἰς ἰκανὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, μία θύρα ἦνοιξε θορυβωδῶς, τὸ φῶς μιᾶς λυχνίας διεσκέδασε τὸ σκότος καὶ μία φωνή, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσα μετὰ τὴν τρυφερότητα, ἐξέσπασεν αἴφνης:

— Καλὰ καὶ μᾶς κόπιασε. Νὰ χαρῆς τὰ χάλια σου!

Ἦτο ἡ Νινίκα, μετὰ τὴν νυκτερινὴν της περιβολήν, μετὰ τὰ μαλλιά δεμένα ἐπάνω ἔς τὴν κορυφήν της. Ὁμοιάζε μετὰ γοργόνα, μετὰ ὄχενδρα.

Ἐάν ὁ κ. Ἀμακόπουλος ἦτο ἀσθενεὺς κρά-

σεως καὶ ὀλιγώτερον παλληκαρᾶς παρὰ καλαμαράς, ἡ Νινίκα ἐξύγιζε, βαρεῖα-βαρεῖα, τέσσαρας στατήρας καὶ αἱ δίδυμοι τοῦ στέρνου σφαιραῖαι, ἂν ποτε θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς σφαιραῖαι τηλεβόλου, ἢ διαμέτρος τῶν Ἀμστρογγ θὰ ἦτο πολὺ δι' αὐτὰς μικρά, κοντιλογῆς, ἂν ἡ Νινίκα ἐκοθῆτο ἐπὶ τοῦ κ. Ἀμακοπούλου θὰ τὸν μετέτρεπεν εἰς στουπόχατον πρώτης ποιότητος.

Ὁ στομάχος τοῦ κ. Ἀμακοπούλου ἤρχισεν ἤδη τὰ προκαταρκτικὰ τῆς ἀβαρίας παρακουλίσματα καὶ ἡ κυρία Νινίκα ὄρθια πρὸ αὐτοῦ

μετὰ τὸ στόμα γεμᾶτο ἀπὸ ἀηδῖαν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ περιφρόνησιν ἤρχισεν ν' ἀπαγγέλλῃ ἓνα δεκάριον παραιντικόν, ὅστις τὰ μέγιστα καθυσύχασε τὸν κ. Ἀμακόπουλον, ὅστις ἐλογάζιαζεν ὅτι θὰ ἐπλήρωνε μετὰ πολὺ χονδρότερα νομίσματα τὴν εὐθυμίαν τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

— Εἶναι αὕτη κατάστασις οἰκογενειάρχου! Εἶναι δυνατόν νὰ σὲ ὀνομάσῃ τις ὄν λογικόν, ποιητὴν κατ' εἰκόνα καὶ κατ' ὁμοίωμα τοῦ Ὑψίστου! Εἶναι αὕτη ἐκπαίδευσις! Εἶσαι ἀηδέστερος καὶ ἀπὸ χοῖρον, κτηνωδέστερος καὶ ἀπὸ περσικὸν ὄνον! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὴ δύνασαι νὰ εὗρης πλέον τὴν θύραν τῆς οἰκίας σου καὶ τὴν ὀπὴν τῆς θύρας. Στάσου νὰ ἰδῆς: Θὰ προσκαλέσω τὸν υἱόν σου νὰ σὲ ἰδῆ καὶ ἐκεῖνος. Ὅστις δὲν σέβεται τοὺς ἄλλους, δὲν δικαιούται νὰ ἀπατηῆ καὶ νὰ τὸν σέβωνται! Ἐμπρός! Οὐστ! Ἐλα μαζί μου.

Ὁ κ. Ἀμακόπουλος, κατενθουσιασμένος διὰ τὴν εὐκόλον ἐξόφλησιν, χαμογελοῦσεν ἀπολαυστικώτατα, καὶ συρόμενος ἐκ τῆς χειρὸς ἀπὸ τὸ τρυφερόν ἡμισύ του, ἐφθασεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ὁ ἐξαετῆς υἱός του, τὸν ὁποῖον ὀνόμαζε γνήσιον υἱόν του, καίτοι ἐκ μὴ νομίμου γάμου, ἐκοιμᾶτο τὸν ὑπνόν τοῦ ἀνάου.

Ὁ μικρός, ἀφυπνισθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, τοὺς ἐτραύτην, ἐσηκώθη καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἡ μητὴρ του μετὰ πικρὰν εἰρωνείαν Σπαρτιάτιδος, δεικνυούσης εἴλωτα, ἤρχισεν νὰ τοῦ λέγῃ:

— Παρατήρησε, εἶναι ὁ πατήρ σου, παρατήρησε καλῶς! Ἄ! εἶναι ὠραῖος, εἶναι θελξικάρδιος· τί λέγεις καὶ σὺ, πῶς σοῦ φαίνεται;

Ὁ μικρὸς παρετήρει προσεκτικῶς τὸν γεννητόρα του, ὅστις ἐκλονίζετο ἐπὶ τῶν ποδῶν

του καὶ ἐκινεῖτο μπρὸς-πίσω, πίσω-μπρὸς, μετὰ πρόσωπον εὐθυμὸν καὶ ἰσάρον· αἴφνης ἤρχισεν νὰ κτυπᾷ τὰ χεράκια του καὶ νὰ φωνάζῃ:

— Ξέρνα, πατέρα, ξέρνα!

Ἄλλ' ἡ Νινίκα ὠδήγει ἤδη τὸν μεθυμένον της εἰς τὸν κοιτῶνα. Τοῦ ἐβγαλε τὰ φορέματά του, τὰ ὑλοδήματά του καὶ ἤτοιμάζετο νὰ τὸν ἀναβιβάσῃ εἰς τὴν κλίνην. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ψυχὴ τοῦ κ. Ἀμακοπούλου ὑπερεξεχείλισεν ὑπὸ ἀφάτου εὐγνωμοσύνης! Οὐδὲν λαμπρότερον τοῦ γάμου, τοῦ γάμου, ὄν εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλησία καὶ νομιμοποιεῖ ἡ Πολιτεία. Συνηθάνετο ὅτι ἐστερεῖτο λόγων ὅπως ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς ἓν πλῆγμα τέλειον καὶ τουφερόν ὡς ἡ Νινίκα του. Αἱ σκέψεις αὗται ἐγεννήθησαν πλουσιώτεροι ἔτι, καθ' ἣν στιγμὴν μετὰ τὸ πρόσωπον βεβυθισμένον ἐντὸς τοῦ εὐωνύμου δοχείου, μετήγγι-

ξεν ὅσα κατεβρόχθισε πρὸ ὀλίγων μόλις ὥρων.

Τὴν ἐπομένην ὅτε ἠγέρθη μετὰ μιᾷ φαγοῦρα εἰς ὄλον τὸ σῶμα καὶ μετὰ μιᾷ γλώσσα σὰν παληοπάπουτσο, δὲν ἠλλάξε καθόλου σκέψεις, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐφθασαν ἀπὸ τὴν μητρόπολιν τῆς ἐπαρχίας τῆς Νινίκας ἐν τάξει τὰ χαρτιά της καὶ τὴν ἀμέσως ἐπομένην Κυριακὴν ἐτελέσθησαν καὶ οἱ γάμοι. Ὅλος ὁ ἡμερήσιος καὶ ὁ περιοδικὸς τῆς πρωτευούσης τύπος διὰ καλλιπῶν καὶ λελαξευμένων ἀρθρῶν ἀνήγγειλε τὸ γηθόσυνον γεγονός.

Ὑπὸ ἐπισημὸν ὅμως ζωηρότητος ἐκφράσεως ὑπερέβη πάντας ὁ ἐξαετῆς υἱός του, ὅστις, ἀναγγέλων εἰς τοὺς συνηθροισμένους συμμαθητάς του τὸ εὐχάριστον γεγονός, ἔλεγεν:

— Ἠξεύρετε, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα πανδρευθήκανε, γιατί ὁ πατέρας ξερνᾷ.

Ν Σ.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Ὁ παν. μητροπολίτης Ἰωαννίνων δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα ἐξαιτεῖται, ὅπως ἐπιτραπῆ ἡ χειροτονία τοῦ πρωτοσυγκέλλου αὐτοῦ κ. Παναρέτου ὡς ἐπισκόπου. Ἡ αἴτησις αὐτῆ ἐγένετο δεκτῆ.

— Αὐριον, Κυριακὴν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ρόδου κ. Βενιαμὴν θὰ λειτουργήσῃ ἐν τῷ ἐν Πέραν ἱερῷ ναῷ τῆς ἁγ. Τριῖδος, χάριν τῶν ἐνταῦθα ἐπαρχιωτῶν του.

— Ἐλλείπει ἀπαρτίας ἐματαιώθη ἡ δικαστικὴ συνεδρία τοῦ Μ. Συμβουλίου τῆς παρελθούσης Τετάρτης. Τὰ διὰ τὴν συνεδρίαν προσελθόντα κληρικὰ καὶ λαϊκὰ μέλη ἀντήλλαξαν ἐξωδίκως γνώμας ἐπὶ τῶν καταγγελομένων ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐκλογικῶν παρανομιῶν καὶ ἐνέκριναν, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου, νὰ παρακαλέσωσι τὴν Α. Θ. Π. ὅπως τὴν Πέμπτην συγκαλέσῃ τὰ Δύο Σώματα καὶ συσκεφθῶσιν ἐπὶ τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως.

— Ἀντιπρόσωπος τῆς ἐνορίας Φερῶν διὰ τὴν γενικὴν συνέλευσιν πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν ἀποχωρούντων μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἐξελέγη παμψηφεί ὁ κ. Α. Χρηστίδης, μέλη δὲ τῆς διαρκοῦς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐνορίας οἱ κκ. Στ. Βραχάμης, Πλ. Παπαδόπουλος καὶ Κ. Θεοχαρίδης.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀναχωρήσεις. — Ὁ παρεπιδημῶν τοῦ ἡμερῶν ἐνταῦθα κ. Ἀριστείδης Δέλλιος, ἀργυρομοιβός, γενικός προμηθευτὴς τῶν τηλεφώνων καὶ πρακτικὸς ἠλεκτρολόγος τῆς διοικήσεως Σερῶν, ἀναχωρεῖ σήμερον διὰ τῆς ταχέως ἀμαξοστοιχίας ἐκ τῆς πόλεώς μας.

Μνημόσυνον. — Αὐριον ἐν τῷ ἐν Σιελῆ ἱερῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τελεῖται τεσσαρακονθήμερον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς ἀλησμόνητου συζύγου τοῦ καθηγητοῦ Ἰωακείμ Βαλαβάνη καὶ ἀδελφῆς τῶν Ἀδελφῶν Γεράρδων Πολυμνίας.

Μία διάλεξις. — Ἐν μέσῳ πυκνοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἡ διαπρεπῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Παρθενωγαγεῖου Καδῆκιοῦ διευθύντρια δεσποινίς Ὑπατία Ἀδαμαντιάδου, διὰ τὴν συνεργασίαν τῆς ὁποίας τοσοῦτον δικαίως ἡ ἡμετέρα Ἐπιθεώρησις σεμνύνεται, λαμπροτάτην ἐποιήσατο διάλεξιν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν Καδῆκιοῖ, λαβοῦσα ὡς θέμα τοῦ λόγου τῆς «Περὶ αἰσιοδοξίας». Ἡ ἐμβρόθια, ὁ πλοῦ-

τος τῶν γνώσεων, ἡ ἐπιστημονικὴ τῶν ἰδεῶν κατὰξίς, ἡ λεπτεπίλεπτος πρακτικότης, τὸ καλλιπὲς καὶ νευρῶδες τοῦ λόγου, ἐπεσπᾶσαντο τὴν δικαίαν τοῦ ἀκροατηρίου ἐκτίμησιν καὶ τὰ παταγώδη αὐτοῦ χειροκροτήματα. Τὰ θεορῶμα συγχροτήρια εἰς τὸ σεμνὸν τοῦτο τῶν Μουσῶν τέκνον.

Μουσικὴ ἑσπερίς. — Εὐχαρίστως φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν φίλων τῆς Μελομένης καὶ παντὸς ἐν γένει ἐραστοῦ τοῦ ἀρχαίου καλλοῦ, τοῦ καλλοῦ τῶν εὐκλείων ἡμῶν προγόνων, ὅτι παρασπιθῆσεται τὴν ἑσπεραν τῆς Κυριακῆς 26 Φεβρουαρίου, ὑπὸ τοῦ ὀμίλου τῶν ἐρασιμόλων καὶ πολυμελοῦς ὀρχήστρας ἐκ τῶν διαπρεπεστερων παρ' ἡμῖν καλλιτεχνῶν ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Ὁδείου ὁ «Φιλοκτήτης» τοῦ Σοφοκλέους, κατ' ἑμμετρον μεταφρασῶν τοῦ κ. Χ. Χ' Χρήστου καὶ κατὰ μελοποιίαν τοῦ διαπρεποῦς φιλολόγου καὶ μουσουργοῦ κ. Γ. Δ. Παχτίκου. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὸ μουσοφιλέες μας δημόσιον θέλει σπεύσει νὰ τιμήσῃ τὴν λαμπρὴν ταύτην ἑορτήν, ὡς ἐλάχιστον δείγμα τῆς πρὸς τὸν ἐμπνευσμένον ἡμῶν μουσουργὸν συμπαθείας καὶ ἐκτιμῆσεώς του.

Χορευτικὴ ἑσπερίς. — Νέαν καὶ πάλιν ἐκπλήξιν, νέας καὶ πάλιν ἀπολαύσεις, νέους καὶ πάλιν θριάμβους προετοιμάζει διὰ τὴν χορὸν τοῦ Πέραν νεολαίαν ὁ συμπαθέστατος αὐτῆς χοροδιδάσκαλος κ. Σ. Ρούσος τὴν ἑσπερὴν τῆς 3/16 Μαρτίου, περὶ τὴν 9 ἑσπερινὴν ὥραν, ἐν τῇ κομψῇ αἰθούσῃ τῆς μικρᾶς Τευτονικῆς Λέσχης. Τῆς χορευτικῆς ἑσπερίδος θὰ προηγθῆ μικρὰ συναυλία, παραταθησομένη μέχρι τῆς 11 ὥρας, τῇ εὐγενεῖ συμπραξεί τῆς δεσποινίδος I. Balzerov καὶ τοῦ κ. I. Καταζᾶ. Τὴν διαδεχθήσομένην χορευτικὴν ἑσπερίδα διακρίνει ἡ ποιικιλία τῶν χορῶν, ὧν, χάριν τῶν φίλων τῆς Τερψιχορῆς, παραθέτομεν τὸ πρόγραμμα: Βαλς, πόλκα μπερλίνα, βαλς τοῦ στέπ, βαλς, τετραχορδος, Βαλς γκαβότ, λασιόδες, ρεζαν, πάντσαπιν, βαλς, τετραχορδος, βαλς τοιγγάν.

Διδασκαλικὸς Γυμναστικὸς Σύλλογος. — Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα ὅτι συνεστήθη Διδασκ. Γυμν. Σύλλογος μετ' ἄριστον κέντρον τὰ γραφεῖα τοῦ Γυμν. Συλλόγου «Ἀχιλλέως» Ἰζιβαλίου. Τὸ Διοικητικὸν αὐτοῦ Συμβούλιον κατηρτίθη ἐκ τῶν κ. κ. Η. Ν. Γερακοπούλου ὡς προέδρου, Σ. Κάντη ἀντιπροέδρου, Σ. Μόσα ταμία, Ν. Λημιούση, Ν. Χ' Λεγῶ καὶ Δ. Παπαϊωάννου γραμματέων, καὶ τῶν δεσποινίδων Δεσπ. Ἀθανασιάδου, Σοφίας Λαμπραδαρίδου καὶ Ἀφροδ. Κέντζογλου ὡς συμβούλων. Τὸ προεδρεῖον προσκαλεῖ σήμερον Σάββατον ὥραν 2 1/2 μ. μ., τοὺς ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις Δέρκων καὶ Χαλκηδόνος διδασκαλοὺς καὶ διδασκαλίσσας τῆς γυμναστικῆς καὶ ὀδικῆς εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ πρὸς σύσκεψιν τοῦ θέματος: «Οἱ ἀθλητικαὶ ἀγῶνες καὶ αἱ σχολικαὶ ἐπιδείξεις ἐν Κωνσταντινουπόλει». Εὐχόμεθα πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς τὸ μετ' αὐτοῦτον μορφωτικὸν σκοπὸν σωματεῖον τοῦτο.

Ἑλληνικὴ Φιλολογικὴ Βιβλιοθήκη. — Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν μετὰ χαρᾶς θὰ μάθωσι τὴν ὑπὸ τοῦ φιλοπροόδου νέου κ. Δημ. Παπαβασιλείου ἀγγελομένην ὑπὸ τὸν ἄνωθι τίτλον

ἐκδοσιν σειρᾶς 11 τευχῶν καὶ ὠφελίμων βιβλίων, εἰς τόμους αὐτοτελεῖς καὶ εὐθηνούς. Ἡ ἐκδοσις αὕτη μεγάλην πρόκειται νὰ προσφέρῃ εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ὑπηρεσίαν, καὶ μάλιστα τὴν τόσον παρημελημένην νεωτέραν ἑλληνικὴν φιλολογίαν. Συνιστῶμεν ἐνθέρμως εἰς ὅλους τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τὴν περισπούδαστον ταύτην τοῦ κ. Παπαδοπούλου ἐκδοσιν, καὶ τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον τὸ πρῶτον ἀναγγελόμενον ἔργον εἶναι προῖον τοῦ καλάμου τοῦ ἐκ τῶν καλλιστων τῆς ἡμετέρας Ἐπιθεωρήσεως συνεργατῶν κ. Δημ. Μ. Μελισσοπούλου, μετ' ὃν χαρακτηριστικώτατον τίτλον «Φύλλον συκῆς». Οἱ φίλοι τοῦ «Ἀπ' Ὀλα», ἐκτιμῶντες καὶ τὸν ἐκτάκτως φιλογενῆ τῆς «Ἑλλ. Φιλολ. Βιβλιοθήκης» σχολον καὶ τὴν δεδοκμασμένην φιλόλογικὴν ἄξιαν τοῦ κ. Δημ. Μ. Μελισσοπούλου, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἀθροῖοι θὰ σπεύσωσιν νὰ ἐγγυφώσιν εἰς αὐτήν, ἐνθαρρύνοντες τοιοῦτοτρόπως τὸν φιλότιμον ἐκδοτὴν εἰς τὸ δυσχερέστατον ἀληθῶς ἔργον του. Ἐκαστος τόμος τῆς «Ἑλλ. Φιλολ. Βιβλιοθήκης», αὐτοτελής, ἐξ 25 τοῦλάχιστον τυπογραφικῶν φύλλον, ἤτοι ἄνω τῶν 400 σελίδων, θὰ τιμᾶται διὰ τοὺς συνδρομητὰς 5 μόνον γρόσια (καὶ διὰ τὰς Ἐπαρχίας 6), πληρωνόμενα ἐπὶ τῇ παραλαβῇ ἐκάστου τόμου. Ἐκτὸς τούτου, ἡ «Ἑλλ. Φιλολ. Βιβλιοθήκη» θὰ προσφέρῃ καὶ ἄλλας πολλὰς εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς ὠφελείας, οἷον Λαχεῖα καὶ Διαγωνισμούς, περὶ τῶν ὁποίων ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἄλλοτε.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Τραπεζοῦντος: Εὐτυχῆσαντες νὰ παραστώμεν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα Ἐκπαιδευτηριῶν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν διοργανωθεῖσαν τῇ Δευτέρῃ, 30 Ἰανουαρίου, τελετῇ, σπεύδομεν καὶ διὰ τοῦ ἀγαπητοῦ «Ἀπ' Ὀλα» νὰ διακηρύξωμεν ὅτι καὶ τα ἡμέτερα Ἐκπαιδευτήρια τυγχάνουσιν ὄντα θεατρὸν ἀρκούντως μέγα καὶ ἐργαστήριον καλλιτεχνικὸν τοῦ πολιτισμοῦ, εὐόωια παρέχοντα τῆς ὑπάρξεως καὶ ἐπιδόσεως αὐτῶν τα σημεῖα καὶ φιλοτιμώματα ἐπιδιώκοντα τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μορφωτικοῦ αὐτῶν σκοποῦ. Οὕτω μετὰ τὴν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ πανηγυρικὴν λειτουργίαν ἀπειρον πλῆθος κυριῶν καὶ κυριῶν κατεκλυσε τὴν κομψὴν καὶ φιλοκάλως ἠνθρητισμένην αἴθουσαν τοῦ Φροντιστηρίου, ἐνθα καὶ διεξήχθη ἡ τελετή. Ταύτης κατηρξάτο δι' ὠραιον ἐμβατήριον ἐξ ἑγχρόδων ὀργάνων ὁ φιλότιμος μαθητικὸς ὄμιλος τῶν ἐρασιτεχνῶν, ὅστις ἐψᾶλε καὶ τινὰ ὠραία ᾠσματα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Π. Θωμαῖδου, μεθ' ὃ ἕτερα τοιαῦτα ἐν ἀξιο-

θαυμάσῳ ἀληθῶς διφωνία ἐψᾶλησαν, ὑπὸ τῶν μαθητριῶν, ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τῆς λογίας Κωνσταντινουπολιτιδος δος Φιλομήλας Σταυρίδου. Ἡ θύελλα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἡ γενικὴ τοῦ ἀκροατηρίου εὐχαρίστησις ἐκ τε τῆς ἐν ταῖς σχολαῖς ἐπιτελουμένης θετικῆς ἐργασίας καὶ ἐκ τῆς καθ' ὅλα ἀπόγου ἐκτελέσεως τῶν ἐν τῷ προγράμματι μερῶν ἐξεδηλώθη εἰς ὀραγαῖα καὶ ἀτελεύτητα χειροκροτήματα. Μεθ' ὃ ὁ καθηγητὴς κ. Ἰωσήφ Χαριτωνίδης ἐξεφώνησε λαμπρὸν πανηγυρικόν, ζωηρῶς καταχειροκροτηθέντα καὶ ἀφορῶντα τὴν ἑλληνοπρεπῆ μόρφωσιν τῶν τέκνων μας. Τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισεν ὁ Σεβασ. Μητροπολίτης Κωνσταντίνος δι' ὀλίγων ἐπικαιρῶν, μεθ' ὃ τὸ πλῆθος ἀπῆλθεν, ἐγκαρδίως συγχάιρον τοὺς διοργανωτὰς τῆς λαμπρᾶς ταύτης τελετῆς. — Ν. Ε.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐξ Ἀδραμυττίου-Φρένελι: Ἐπιβλητικώτατη διεξήχθη ἐν τῇ ἡμετέρῃ κομοπόλει ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Μετὰ τὴν ἐν τῷ περικαλλεῖ ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου θεῖαν λειτουργίαν, ἅπαν τὸ ἐκκλησίασμα δηθυθῆνθη εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον, ὅπερ διαφνοστόλιστον καὶ σημασιοστόλιστον ἐπανηγύριζε τὴν σεμνὴν τῶν γραμμάτων πανήγυριν ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ τῶν Μουσῶν τεμένει. Μετὰ τὸ τέλος τῆς νενομισμένης ἱεροτελεστίας, ὁ διευθυντὴς τῶν ἡμ. σχολῶν κ. Α. Μιχαλόπουλος, ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἀκροατηρίου, τὸ πλείστον τοῦ ὠραιου φύλου, ἐξεφώνησε κατάλληλον τῇ περιστάσει λόγον, ὃν παταγώδη χειροκροτήματα ἐκάλυψαν. Μετὰ τὸν πανηγυρικὸν αἰ μαθητριά, μετ' ἃ ἄρμονια καὶ ὠραία ᾠσματα καὶ μετ' ὅς ἐκλεκτοὺς διαλόγους ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς διδασκαλίσσης δος Εὐφρ. Σαλαμάνη, κατενεθουσίασαν τοὺς πάντας. Καὶ ἐν γένει ἐφέτος τῇ ἀληθείᾳ ἡ ἑορτὴ αὕτη τῶν γραμμάτων διεξήχθη μετὰ μεγίστης χαρᾶς, χάρις εἰς τὸ διδάσκον προσωπικὸν τοῦ παρθεναγωγεῖου, ἰδίᾳ εἰς τὴν διευθύντριαν δα Ὀλγαν Λαλοῦδῃ, ἣτις διὰ τοῦ λαμπροῦ πανηγυρικοῦ τῆς ἠύχαριστησεν ἐν τέλει τὴν Ἐφορείαν διὰ τὰς ἐνδελεχεῖς ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ προαγωγῆς τῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων μεριμνας τῆς, ἐπεσπᾶσατο δὲ ἀφθονα καὶ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα. Καὶ οὕτως ἐληξεν ἡ τελετή, ἐξ ἧς ἀπεκομίσασμεν τὰς ἀρίστιας τῶν ἐντυπώσεων. Συγχάιρομεν τόσον τὴν ἀξιοτίμον Ἐφορείαν, ὅσον καὶ τὴν Κοινότητά μας ἐπὶ τῇ ἀποκτῆσει τοιοῦτου προσωπικοῦ, εἰς ὃ δικαίως ἔπαινος ὀφείλεται. — Π. Σ. Π.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΟΜΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ	
	<p>ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ ΕΞ ΕΛΑΣΤΙΚΟΥ Κ. Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ 606· ΓΙΟΥΚΣΕΚ-ΚΑΛΔΗΡΙΜ 606</p>
ΚΟΜΨΟΤΗΣ	ΣΙΕΡΕΠΟΤΗΣ
ΤΕΛΕΙΩΣ ΚΑΤΗΡΤΙΣΜΕΝΟΝ	
ΕΝ ΚΑΝ/ΤΟΛΕΙ	

Η ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1122)

Καὶ τὸ παιδίον ἀνύψωσε καὶ παρετήρησε διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν τὸν κ. Λώρη, λέγον :

— ἤξεύρετε καλῶς δι' ἑμένα πάν' ὅτι σὰς ἀρέσει.

— Καὶ ἔχεις πολὺ δίκαιον, μικρά μου, διότι ἤξεύρεις δι' ἐπιθυμῶ τὴν εὐτυχίαν σου.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριέ μου, ἀλλ' ἤξεύρετε καλῶς ποῦ εὐρίσκω τὴν εὐτυχίαν μου!

— Ναί, μοί τὸ εἶπες ἤδη! Ἄλλ' ἔσο βεβαία ὅτι δὲν θὰ εἶναι διὰ μακρόν. Θὰ ἔρχεσαι συχνὰ νὰ τὴν εὐρίσκῃς. Ἐν τούτοις σὲ προειδοποιῶ, ὅτι ἀπόψε πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ ὠραία.

— Διατί ἀπόψε καὶ ὄχι ἄλλοτε;

— Διότι ἀπόψε ἔχω προσκεκλημένους μερικοὺς φίλους μου, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ ἀκούσῃν τὰ ἄσματα ποῦ ἔφερα ἀπὸ τὴν πατρίδα σου, καὶ ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ θὰ κάμωμιν μίαν μικρὰν ἐορτήν. Θέλω νὰ παρευρεθῆς καὶ εὐ. Εἶσαι τόσον ὠραία, ὥστε δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ κρύψω, θέλω νὰ σὲ παρουσιάσω εἰς τοὺς φίλους μου... Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ γίνωσι καὶ ἰδιοὶ σου.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἐορτῆς ταύτης, καθ' ἣν ἦ ὄψ' ὄλων ἀγνωσμένη Μυρτώ ἐνεφανίσθη διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸν παρισινὸν κόσμον, ἐορτήν, ἣν περιεγράψαμεν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς παρούσης ἱστορίας, ἣ νεαρά Ἑλληνίς, δειλὴ καὶ πεφοβισμένη, εἰσῆρχετο κατὰ τὸ μεσημβρινὸν διάλειμμα εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Μονῆς τῆς Ἀναλήψεως.

Ἐπισημνὴ ἐν τῷ μέσῳ ὠραίου καὶ εὐρυτάτου δάσους τοῦ Ὀτόϊ, ἡ Μονὴ τῆς Ἀναλήψεως δὲν εἶχεν οὐδαμῶς τὴν σκοτεινὴν καὶ πένθιμον ἐκείνην ἀποψιν τῶν ἄλλων παρομοίων καθιδρυμάτων, ἅτινα ἰσοποιεῖται πρὸς φυλακὰς εἰς τὰς παρθένους τῶν Παρισίων. Ἐκεῖ ἠδύνατό τις νὰ νομίξῃ πάντοτε ὅτι εὐρίσκεται ἐντὸς μᾶς ἐπαύσεως. Ὁ κήπος τῶν παιδιῶν εὐρύτατος καὶ ἀνοικτός ἐντὸς τοῦ δάσους, οὐτινος ἐσεβάσθησαν τὰ προαιώνια δένδρα, προσέφεραν εἰς τὰς ὠραίας οἰκοτρόφους ἐκτεταμένους πρασιάς διὰ τὸ «Κροκέτ» καὶ τὸ «Λοντιέν» καὶ διὰ τὰς φιλησίχους καὶ φιλοπεριπάτους, ὠραίας δενδροστοιχίας, ἐστρωμένους διὰ χρυσαζούσης ἄμμου καὶ ἐλισσομένους διὰ μέσου θυμωνίων, ἀνθέων, θάμνων καὶ χλόης. ἠδύνατό τις, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὄχυρωμάτων ἐκείνων, νὰ νομίξῃ ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν χιλίων μέτρων τῶν Παρισίων. Προσθέσατε εἰς ταῦτα καὶ ὅτι τὸ τοίχος ἐκαλύπτετο ὀλοτελῶς ὑπὸ αἰγοκλημάτων, ἰάσσης, ἀναριχωμένων ρόδων, κισσοῦ καὶ κληματίδων, καὶ θὰ ἔχετε τὴν φασμαγορικὴν ἀποψιν τοῦ κήπου, εἰς ὃν τὰ ὑψίκομα δένδρα ἀπειλοῦν τὸν ὀρίζοντα.

Ὁ κ. Λώρης, ὅστις ἐπιθύμει νὰ ὀδηγήσῃ μόνος τὴν Μυρτὴν μέχρι τοῦ κατοπιλοῦ τῆς νέας αὐτῆς κατοικίας, μόλις ἐφθασεν εἰς τὸ κινκίδωμα τοῦ κήπου, ἐπὶ τῆσιν ἐλαφρῶς καὶ ἔπεινε αὐτὴ τὴν χεῖρα. Τὴν ἠπαύσθη ὀλίγον σκαιῶς, ὅπως ὑπεκρύψῃ σκηπὴν σκληρὰν τόσον δι' αὐτὴν, ὅσον καὶ δι' ἐκείνον, διότι ἦτο τοσοῦτον συγκινημένος, ὅσον οὐδὲ αὐτὸς τὸ ἀνέμενε, τὴν παρέδωκεν εἰς τὴν ἡγουμένην τῆς Μονῆς, ἀνῆλθε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἀμαζάν του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς Παρισίους.

Ἡ Μυρτὴ, βλέπουσα ἑαυτὴν μόνην, πρώτην ἤδη φοράν ἀπότου ἐγκατέλειπε τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν, καὶ μακρὰν ἐκείνου, ὃν ὡς ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς καὶ τῆς τρυφερότητός τῆς ἐθεώρει ὡς κύριον τῶν ἡμερῶν τῆς, ἐδοκίμασεν αἰσθητὰ φόβου καὶ ἀνίας, ὅπερ τὴν ἔτριψεν εἰς πραγματικὴν ταραχὴν.

Παρά τὴν σταθερότητα τῆς ψυχῆς, ἣν ἐπεδειξάτο εἰς ἄλλας περιστάσεις, ἐδυσκολεῖτο πολὺ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, ἅτινα ἐφλεγον τὰ βλέφαρά τῆς καὶ εἰς βαρῆς στεναγμῶς ἀνύψωσε τὰ στέγνα αὐτῆς. Ἄλλ' ἡ ἀσθενὴς αὕτη ὑπαρξίς ἦτο ὑπομονητικὴ καὶ γενναία, καὶ βλέπουσα ὅτι παρετηρεῖτο ὄψ' ὄλων, ἀπέπνισε πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἐνεργητικότητα, ὅπως διαλάβῃ τοὺς ἐκαστακοὺς ἐκείνους ὀφθαλμούς ἢ ταραχὴ τῆς.

Ἡ μοναχὴ, ἣτις εἶχε παραλάβῃ αὐτὴν, βλέπουσα τὴν ταραχὴν τῆς, καὶ

θέλουσα νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ αὐτῆς, τὴν ἐκράτησεν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ μὲ μείλιχον φωνὴν τῇ εἶπεν :

— Ἐλθέ, φίλτατον τέκνον, ἔλθέ νὰ σὲ συστήσω εἰς τὰς μελλούσας φίλας σου.

Ὅσακις μίαν νέα, ὡς λέγουσιν, προσέρχεται ἐν τῷ μέσῳ «τοῦ ἐνιαυτοῦ» εἰς οἰκοτροφεῖον, ἀριστοκρατικὸν ἢ κοινόν, εἰς τὸ ὅποιον ὅλοι οἱ ὄμιλοι ἔχουσιν ἤδη σχηματισθῆ, ὄλαι αἱ γνωριμίαι συνδεθῆ, ὄλαι αἱ φιλίας συνδυασθῆ, ἐπέρχεται πάντοτε μίαν χασμωδίαν εἰς ὅλους ἐκείνους τοὺς συνδυασμούς, εἰς οὓς ἐκείνη δὲν συμμετέχει, ἐξ οὗ γεννᾶται μεγάλη δυσκολία εἰς τὴν νεήλυδα.

Προσθέσατε ὅτι αἱ δυσκολίαι αὗται ἦσαν πολὺ δυσκολώτεραι ἀκόμη διὰ τὴν Μυρτὴν, ἣ διὰ πᾶσαν ἄλλην, διότι αὕτη ἦτο ξένη καὶ δὲν ἐγνώριζεν εἰσὶ ἀρκούντως τὴν γλῶσσαν, ἣν ὄμιλουν περίξ αὐτῆς.

Ὁ κ. Λώρης, ὡς ἀληθὴς παρισινός, γνωρίζων καλῶς ὅτι εἰς οἰκοτροφεῖον τοσοῦτον ἀριστοκρατικόν, ὡς τὸ τῆς Ἀναλήψεως, ἡ ὑπεροψία δὲν ἀναμένει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, καὶ ὅτι ἡ νεωτέρα οἰκοτρόφος γνωρίζει νὰ ἀριθμῇ ἐπὶ τῶν δακτύλων τὰ στάδια τῆς εὐγενείας, καὶ ὑπολογίζει ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προπατόρων τὴν εὐγένειαν ἐκείνης, ἣτις θέλει νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν χορείαν τῶν, ἔδωκεν εἰς τὴν χαρίεσσαν κηδεμονευομένην τοῦ ἀρχὴν ἐνδόξου καταγωγῆς.

Ἡ μοναχὴ, ἣτις ἀνέλαβε νὰ συστήσῃ τὴν κηδεμονευομένην τοῦ κ. Λώρη εἰς τὰς μελλούσας αὐτῆς φίλας, τὴν ὀδήγησεν εἰς τὴν δενδροστοιχίαν, ὅπου ἐπεριπάτων αἱ ἀνώτεροι μαθήτριά, καὶ διὰ τῆς ὁρμονικῆς αὐτῆς φωνῆς, εἶπε πρὸς αὐτάς :

— Δεσποινίδες, σὰς παρουσιάξω τὴν δεσποινίδα Μυρτὴν Ἀντωνιάδου, ἣν ἡ κ. Διευθύντρια συνιστᾷ ὅπως ἰδιαίτερως εἰς τὴν ἀγάπην σας καὶ τὴν συναδελφωσύνην σας. Ἡ δεσποινὴς ἦλθεν εἰς τὴν Γαλίαν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐκπαιδεύσεώς τῆς, καὶ μεταξὺ ὄλων τῶν καθιδρυμάτων προὔτιμησε τὸ ἡμέτερον, ὅπερ εἶναι πολὺ κολακευτικὸν δι' ἡμᾶς. Καίτοι εὐρίσκεται πρὸ ὀλίγου μόλις χρόνου ἐν Παρισίῳ, ἐν τούτοις δὲν δυσκολεύεται πολὺ εἰς τὴν γλῶσσάν μας καὶ ὡς ἐκ τούτου εὐρίσκεται ἤδη εἰς πολὺ ὀλιγοτέραν ἀμηχανίαν εὐρισκομένη ἐνταῦθα, ἢ εἰς ὅσην θὰ περιεπίπτωμεν ἡμεῖς, ἂν αἴφνης αἴριον θὰ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν πατρίδα τῆς...

Ἡ μικρὰ αὕτη δημηγορία, ἣτις δὲν ἐστερεῖτο πολιτικῆς δεξιότητος, καὶ ἣς ἡ μοναχὴ ἐστάθμισεν ὄλας τὰς λέξεις πρὶν τὰς ἀπαγγεῖλαι, ἐπέφερε τὸ ζητούμενον ἀποτέλεσμα, δηλονότι προδιέθεσεν ὄλα ἐκεῖνα τὰ ἀξίεραστα πρόσωπα ὑπὲρ τῆς ὠραίας συντρόφου, ἣν ἡ τύχη ὀδήγει εἰς αὐτάς, καὶ μίαν ἐξ ὄλων, ἣ Ἀθηναῖς Μορτώερφ, μίαν μελάγχρους μὲ ὠραίους ὀφθαλμούς, κατωγηρευθεῖσα ἐκ τῆς καλλοῆς τῆς Μυρτώος, καὶ προχωρήσασα ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, εἶπεν :

— Ὡς εὖ παρέστητε, δεσποινίδες! Ὅλαι, ἢ σχεδὸν ὄλαι, ὅσας βλέπετε ἐδῶ, κατὰγονται ἐξ ἐνδόξων ἰσποτῶν, οἵτινες ἐπολέμησαν εὐγενῶς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς γῆς τῆς πατρίδος σας. Οἱ ἡμέτεροι πατέρες καὶ οἱ ἰδιοὶ σας ἐπολέμησαν ἴσως ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς αὐτῆς σημαίας ὑπὲρ τῆς αὐτῆς εὐγενούς ιδέας. Βλέπετε, ὅθεν, ὅτι δὲν εἰσθε ἄγνωστος παντάπασιν πρὸς ἡμᾶς, ὅτι δὲν εἰσθε ὄλας ξένη πρὸς ἡμᾶς.

Προσφορώτεροι λέξεις, διερμηνεύουσαι τὰ αἰσθήματα τοῦ μικροῦ ἐκείνου κόσμου, τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἀριστοκρατικοῦ, μεθ' οὗ ἡ Μυρτὴ θὰ συνέξῃ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λεχθῶσιν.

Ὅλαι ἠθέλησαν νὰ σφιγξῶσι τὴν δεξιάν τῆς Μυρτώος, ἣτις δὲν ἠδυνήθη ἢ νὰ ἀρθρώσῃ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, αἵτινες διερμήνευον τὴν συγκίνησιν τῆς :

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ... Εἶμαι ὑπερμέτρως συγκινημένη... Ἄλλ' ὄμιλῶ τοσοῦτον ἀτελῶς τὴν γλῶσσάν σας, ὥστε λυποῦμαι ὅτι δὲν δύναμαι κάλλιον νὰ ἐξηγηθῶ.

(ἀκολουθεῖ)

‘Απ’ Όλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ιδρυθεῖσα τὸν Αὐγουστον τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.— τὸ ἑξωτερικὸν » » » Φρ. 8.—

Ἐξόμνησις τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ ‘Απ’ Όλα» ἐκτυποῦται ἑβδομαδιαίως εἰς ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠАЗΑΡΟΝ, ΣΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Οὐδεμία αἰτήσις πρὸς ἐγγράφην γίνεται δεκτή, ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ ἀντιτίμου.

Η ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

Τὴν γνώρισα — ὅπως ὁ νέος γνωρίζει κάποια νέα ποῦ τὸν προξενεῖ μιά ζωηρά ἐντύπωσι.

Ὁμορφὴ σὰν ἄγρια, μελεπτά χαρακτηριστικά, με ἕνα ἀέρα παρισιάνικο, με δύο μάτια ἐκφραστικά καὶ φλογερά, ποῦ θὰ σκανδάλιζαν καὶ τὸν ἀπαθέστερον.

Μαζὲς τὴν πρώτην μέρα καὶ τὴν δευτέρη, ἢ περισσότερες δίκης της, ὕστερα χαμόγελα καὶ ἀνασυναγμοί, ποῦ τὴν ἔκαμαν προκλητικά νὰ μὴ δείχνῃ μὴ δόλολευκὴ ὀδοντοστοιχία, ἐπιμελῶς πάντοτε καθαρισμένη. Μετὰ τὴν θεωρία ἤλθεν ἡ πρᾶξις. Ἡ πρώτη ἐπίθεσις ἔγεινε μ’ ἕνα φιλημα στὰ ἀφροπλάστα χεράκια της, πανομοίτιμα τῆς Ζιοκόνδας, ἕνα βῆμα ἀκόμα καὶ φθασαμε εἰς τὰς συνεντεύξεις. — Ποῦ; — Ὅπου μὰς ἔφερνε ἡ τύχη.

Καὶ μὰς εὐνοοῦσεν ἡ ψυχοποιία: σκοτάδι πάντοτε πρόβαλλεν ἐμπρὸς μας. Τί τυχεροὶ ποῦ εἴμεθα! Ἡ συλλουέττες τῶν δένδρων καὶ τῶν φανῶν τῆς δημοκρατίας ἦσαν οἱ μόνοι σύντροφοί μας.

Μὰ ἡ μονοτονία τῶν ὀρχων καὶ τῶν φιλημάτων καὶ τῶν ὑποσχέσεων μὰς ἐκούρασαν ὑπερβολικά: θαρρεῖς καὶ μὰς βαρέθησαν καὶ οἱ δρόμοι, καὶ τὰ δένδρα καὶ ἡ ἐρημιά, καὶ αὐτὸ τὸ φεγγάρι, ὁ ἄψυχος καὶ χλωμὸς θεατὴς τῶν ἐρωτευμένων. Τί εἰρωνεία! καὶ ὅμως ἕνας πέρασε μόνον μῆνας.

Καὶ ἤρχισεν κατόπιν μίαν ἄλλη ζωὴ ἡδονική, ἢ ὅποια πάντοτε διαδέχεται τὴν ὀλιγοχρόνιον ζωὴν τοῦ ἰδανικοῦ ἐρωτος. Μὰ καὶ αὐτὴ ἡ περίοδος δὲν βάσταξε περισσότερον τῆς πρώτης: ὁ χρόνος ἀπετελείωσε τὸ ἄχαρὶ τοῦ ἐργον καὶ τραβήχθηκα χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, δίχως ζούλιες ὀθέλλου, δίχως μουρμούρες καὶ γοῖνες. Καὶ ἐκεῖνη ἔφυγε...

✱

Πέρασε πολὺς καιρὸς ποῦ δὲν τὴν ἐβλεπα, τὸ ὄνομά της δὲν με συγκινοῦσεν, ἤθελα ὅμως νὰ μάθω γιὰ τὴν τύχη της: ἦταν τὸ δικαίωμα τῆς ἀπολαύσεως ποῦ με παρήξεν ἡ φιλία της. Τὴν περιαιμένη ἑβδομάδα μετὰ τὸ θέατρο πῆγα στοῦ «Τοκατλιάν», κάθησα σ’ ἕνα τραπέζι, ἐκεῖ πρὸς τὴν ἀριστερὰ πλευρὰ καὶ παρήγγειλα πάστες.

Μόλις εἶχα καθῆσαι καὶ ἀντιλαμβάνομαι πλησίον μου τὸ φροῦ-φροῦ μετὰς. — Γυρνῶ! — Παραξενον. Ποία ἐκπληξίς! Ἡ καλλονὴ μου-ναί, ἡ ἰδία — ἀλλὰ περισσότερον μεγαλοπρεπής, ἀφ’ ὅσον τὴν ἐγνώρισα ἄλλοτε. Ἐσυνωδευέτο ἀπὸ κάποιον, θὰ ἔλεγε ἕνα ζευγάρι ποῦ σκορποῦσε γύρω του τὴν ποιήσιν τῶν πρώτων ἰσως συζυγικῶν ἡμερῶν. Ὑπερήφανος ἐβάδιζεν ἐκεῖνη με ὄλον τὸν θρίαμβον τοῦ ἐξουτελισμοῦ, ποῦ πολεμᾷ νὰ κερδίσῃ ἢ καὶ νὰ σφετερισθῇ ἀκόμη στέφανον γάμου. Ἐκεῖνος, κοντός, ἐσύρετο στὸ πλευρὸ της με ὄλην τὴν ταπεινότητα, με ὄλην τὴν δουλοπρέπεια τοῦ καταδικασμένου. Πέρασαν ἐμπρὸς μου, με κύτταξεν ὁ ἄνδρας με τὰ ἀπλανῆ τὸν μάτια ἀδιαφόρους, ἐνῶ ἐκεῖνη ἡ ἀιθερία, ἡ τρελλὴ κοῦκλα, ἡ μωρὰ παρθένος, μισοανοίγουσα τὰ κόκκινα ἀπ’ τὸ φιασίδι ἢ

ἀπ’ τὸν πυρετὸν τοῦ πόθου χεῖλη της, με κύτταξε με τὰ προκλητικά της μάτια τόσο γλυκά, σὰν καθάρὰ νὰ μούλεγε: — Δὲν θὰ με ξεχάσῃς... παλαιὰ μου ἀγάπη!... — Φρίκη, τί βαθειὰ ἐντύπωσι ποῦ με προξένησε τὸ φέρεμά της! — Ἐνα ἐμπόρευμα ποῦ βγαίνει στὸ παζάρι. — Μιά Μαγδαληνή. — Πὼς βρέθηκε μιά τέτοια ὀμορφιά σὲ τέτοια λάσπη; Φεύγω σὰν νὰ με κυνηγοῦσαν Ἐρινύες, ἀγανακτισμένος καὶ βουτηγμένος στὰς παλαιὰς ἀναμνήσεις, χωρὶς νὰ θυμηθῶ... ποῦ οἱ πάστες ἐμπρὸς μου ἦσαν ἀκόμα ἄθικτες.

ΒΓΩ

ΑΛΑΤΣΑΜ, Γ. Ἰωαννίδην, ἀπάντησιν ἐπέμψαμεν, τὰ γραφόμενά σας μὰς ἐνεθουσίασαν, σὰς εὐχαριστ. δι’ ὅσους πρὸς τὸ ἔργον μας καταβάλλετε κόπους, ὁμοίως καὶ διὰ τὸ ἀντίτ. τῶν 115,50 γρ. εἰς γραμματόσημα. — ΑΔΡΑΜΥΤΤΙΟΝ, Κ. Κέπετζην, εἰς τὴν ἐπιστολήν σας ἀπηντήσαμεν, εἴμεθα κατενθουσιασμένοι διὰ τὰς πρὸς τὸ ἔργον μας συμπαιθείας σας, εὐχαριστοῦμεν. — ΑΚ-ΣΕΧΙΡ, Π. Πρδρομίδην, νέαν ἐγγράφην τῇ εὐγενεῖ φροντίδι ὑμῶν ἐσημειώσαμεν, εἰς κ. Στεφανίδην θὰ ἀποστείλωμεν ζητούμενα ἂν εὐαρεσεῖσθε γνωρίσατε ἡμῖν ἀποστέλλοντες εἰς διεύθυνσίν σας τῶν αὐτόθι ἀναγνωστῶν μας τὰ φύλλα πρὸς περισσότεραν ἀσφάλειαν. — ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΝ, Θ. Θ. Κ., δελτάριον ἐλήφθη, ἂν ἐλάβετε, ἢ οὐ φυλλάδια ἀπὸ ἀνταποκριτὴν γράψατέ μας, συναποστέλλοντες καὶ τὸ τμήμα αὐτῶν, διότι εἶναι δευτέρα ἀποστολή. — Αὐτόθι, Δ. Τσῶγκον, δηλώσατε ἀριθμ. ὀπολεσθέντας. — Αὐτόθι, Κλεάνθ. Φωτιάδην, δέμα περιέχον φύλλα 85 τὸ παρελθὸν Σάββατον ἀπεστείλαμεν εἰς διεύθυνσίν σας, σὰς παρακαλοῦμεν ἐγχειρίζετε ταῦτα εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ κατ’ αὐτὰς ταχυδρομικῶς θὰ γράψωμεν εἰς ὑμᾶς.

ΒΙΖΥΗΝ, Χαράλ. Παντοπώλην, πολὺ εὐχαρίστος θὰ ὀποστελλῶμεν φύλλα εἰς διεύθυνσίν σας, ἀντίτιμον ἐλήφθη, εὐχαρ. — ΒΑΡΝΑΝ, Κ. Κωνσταντινίδην, δελτάριον ἐλάβομεν, ταχυδρομικῶς ἀπηντήσαμεν. — ΒΑ-Γ-ΒΟΥΡΤ, Παναγ. Βλασιάδην, ἐπιστολή καὶ τμήμα 58 γρ. εἰς γραμματ. ἐλήφθη, σὰς εὐχαριστοῦμεν, προσεχῶς ἀποσταλήσετε καταταξίς λογαριασμοῦ.

ΓΚΙΜΟΥΑΤΖΙΝΑΝ, Ι. Ζωῖδην καὶ Υἱούς, ἐπιστολή ὡς καὶ ἀντίτιμον Δ’ ἑξαμηνίας ἐλήφθη, θὰ συμμορφωθῶμεν. — Αὐτόθι, Γ. Ματσόπουλον, αἱ παραγγέλαι σας ἀπεστάλησαν, συνεμορφώθημεν. — ΓΕΝΙ-ΚΙΟ-Ι, Αἰδ. ἱερ. Π’ Ἀντώνιον, ἔχομεν πεποίθησιν ὅτι φύλλα ἔχετε λάβει, εἰάν τὸ ἐναντίον γνωρίσατέ μας τὸ πρᾶγμα.

ΔΡΑΜΑΝ, Κ. Σχ. Σχινᾶν, ἐλήφθη τμήμα τεσσάρων ἐγγραφῶν, εὐχαριστοῦμεν. — ΔΑΡΔΑΝΕΛΙΑ, Χρήστ. Τερζόγλου, χρήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν, ταχυδρομικῶς σὰς ἀπαντῶμεν.

ΙΣΒΟΡΟΝ Χρ. Παπανικολάου, ἀντίτ. εἰς γραμματόσημα ἐλήφθη, εὐχαριστ. καὶ διὰ τὰς προσπάθειάς σας, ταχυδρομικῶς ἀπαντῶμεν. — ΙΒΡΙΝΤΙ, Γ. Γιάγκου, Αἰδ. ἱερέα Ἀθανάσιον, Μεν. Ἐλευθεριδὴν καὶ Ἰωάν. Ἀδαμίδην, φύλλα ἐπέμψαμεν ὡς καὶ δελτάριον εἰς διεύθυνσίν σας.

ΚΑΤΩ ΤΖΟΥΜΑΓΙΑΝ, Κωνστ. Πένναν, ἠξήσαμεν ἀριθμ., ἐλάβομεν τμήμα, εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδῶς διὰ τὰς προσπάθειάς σας, ταχυδρομικῶς ἀπαντῶμεν. — ΚΑΒΑΔΑΝ, Δεων. Κανόπουλον, ἐλήφθη, Γ’ ἑξαμ. ἀποστέλλ. δηλώσατε τοὺς ἀριθμ., ἢ τακτικὴ παραλαβὴ τῶν φύλλων μὰς ἠυχαρίστησε. — ΚΥΔΩΝΙΑΣ, Δημ. Κουκουτόν, τμήμα Δ’ ἑξαμ. ἐλήφθη, εὐχαρ. αἰτούμεν. ἀριθμοὺς λαμβάνετε. — ΚΑΛΛΟΝΙΝ (Μυτιλήνης), Αἰδ. ἱερέα Εὐστ. Ρηγκὴν, τμήμα ἐλήφθη, εὐχαρ., ἐσημειώσ. γρατόμενά σας, Ξενοφ. Δούκας Β’ καὶ Γ’ ἑξαμηνίαν. — ΚΑΣΤΟΡΙΑΝ, Χ. Καραγκοῦνην, ταχυδρ. θὰ ἀπαντήσωμεν, νέας συνδρομὰς ἐνεγράψ., εὐχαρίστως, θὰ ἀποστέλλ. τακτικῶς — ΚΙΟΥΤΑΧΙΑ, Α. Μακρίδην, κατάλογον προσεχῶς ἀποστέλλ. πρὸς εἰσπραξίν, θερμῶς σὰς εὐχαριστ. διὰ τὰς φιλικωτάτας ὑπὲρ τοῦ ‘Απ’ Όλα» προσπάθειάς σας. — ΚΟΡΥΤΣΑΝ, Χ. Σκενδέρην, ἠξήσαμεν δύο ἐγγραφῶν θὰ σας ἀποστέλλωμεν 97 φύλλα. — Αὐτόθι, Κ. Κο-

τόκον, κ Σκενδερίδην εἰδοποιήσαμεν ὅπως σὰς ἐγχειρίζῃ τὸ φύλλον.

ΜΑΝΔΑΡΑΔΟΝ (Μυτιλήνης), Αἰδ. ἱερ. Περδρ. Ἀναγνώστου, Δ’ ἑξαμ. ἀντίτ. ἐλήφθη, εὐχαρ., διὰ τὴν τακτικὴν παραλαβὴν τῶν φύλλων σας ἠυχαριστήθημεν πολὺ, αἰτούμενα Α’ καὶ Β’ ἑξαμ. ἀπεστείλαμεν. — ΜΟΥΔΑΝΙΑ, Κ. Βιγκόπουλον, 20 φύλλα ἐπέμψαμεν σύμφωνα με τὴν παραγγελίαν σας, ταχυδρομικῶς σὰς γράφομεν.

ΝΕΒ-ΣΕΧΙΡ, Μαρ. Δ. Λάγκαν, Ζητούμενον ἀριθμ. πέμπομεν, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἔχετε λάβει, εἰδοποιήσατέ μας.

ΞΑΝΘΗΝ, Παῦλον Ν. Ζουλιάμην, πρόβλημα ἐλήφθη, 2ον ἀριθμ. λαμβάνετε, 7ος δὲν ὑπάρχει.

ΟΡΤΑΚΙΟ-Ι’ (Ἀδριανουπόλεως), Ε. Κανάρην, τῶν ἀπολεσθέντων φύλλων τοὺς ἀριθμ. γνωρίσατέ μας, ὅπως ἀποσταλῶσι.

ΠΡΟΥΣΑΝ, Π. Εὐγενίδην, φύλλα καὶ ἀπάντησιν ἐπέμψαμεν, φροντίσατε παραλαβὴν. — ΠΕΡΑΜΟΝ, Ἀδελφοὺς Κασκασιάδας, ἐπιστολ. καὶ ἀντίτ. ἐλάβ., εὐχαρ. πολὺ, θὰ ἀπαντήσωμεν.

ΡΑΙΔΕΣΤΟΝ, Κωνστ. Σ. Βασιλειάδην, τμήμα Δ’ ἑξαμ. ἐλήφθη, εὐχαρ.

ΣΤΑΣΙΟΝ ΜΠΟΥΚ, Κ. Παπαϊωάννου, ἐλήφθη ἀντίτιμον εἰς γραμματ. 48,50, εὐχαρ. καὶ διὰ τὰς νέας ἐγγραφάς. — Αὐτόθι, Χ. Στυριώτην, δελτάρ. ἐλήφθη, διεύθυνσιν διωρθώσαμεν. — ΣΑΜΨΟΥΝΤΑ, Ν. Ἀπαλίδην, τμήμα ἐλήφθη, εὐχαρ. — ΣΥΝΑΣΟΝ, Δ. Κ. Νικόπουλον, ταχυδρ. ἀπαντῶμ. — ΣΚΟΠΙΑ, Ἀδ. Νιτοχόταν, ἡμερολ. ἀπεστάλη, φροντίσατε παραλαβὴν, τμήμα Ἐπιθεωρ. καὶ ἡμερ. ἐλήφθη, εὐχαρ.

ΤΣΟΥΤΑΙΟΝ, Ἐξάδελφοι Τζατζου, ἐλλείποντες ἀριθμ. ἐστάλ., φροντίσατε παραλαβὴν, δελτ. ἐλήφθη

ΥΨΑΛΑ, Ἀριστ. Ἀντωνίου, ἀντίτιμον ἐλήφθη, Γ’ ἑξαμ. τμήμα γρ. 12,50, εὐχαρ.

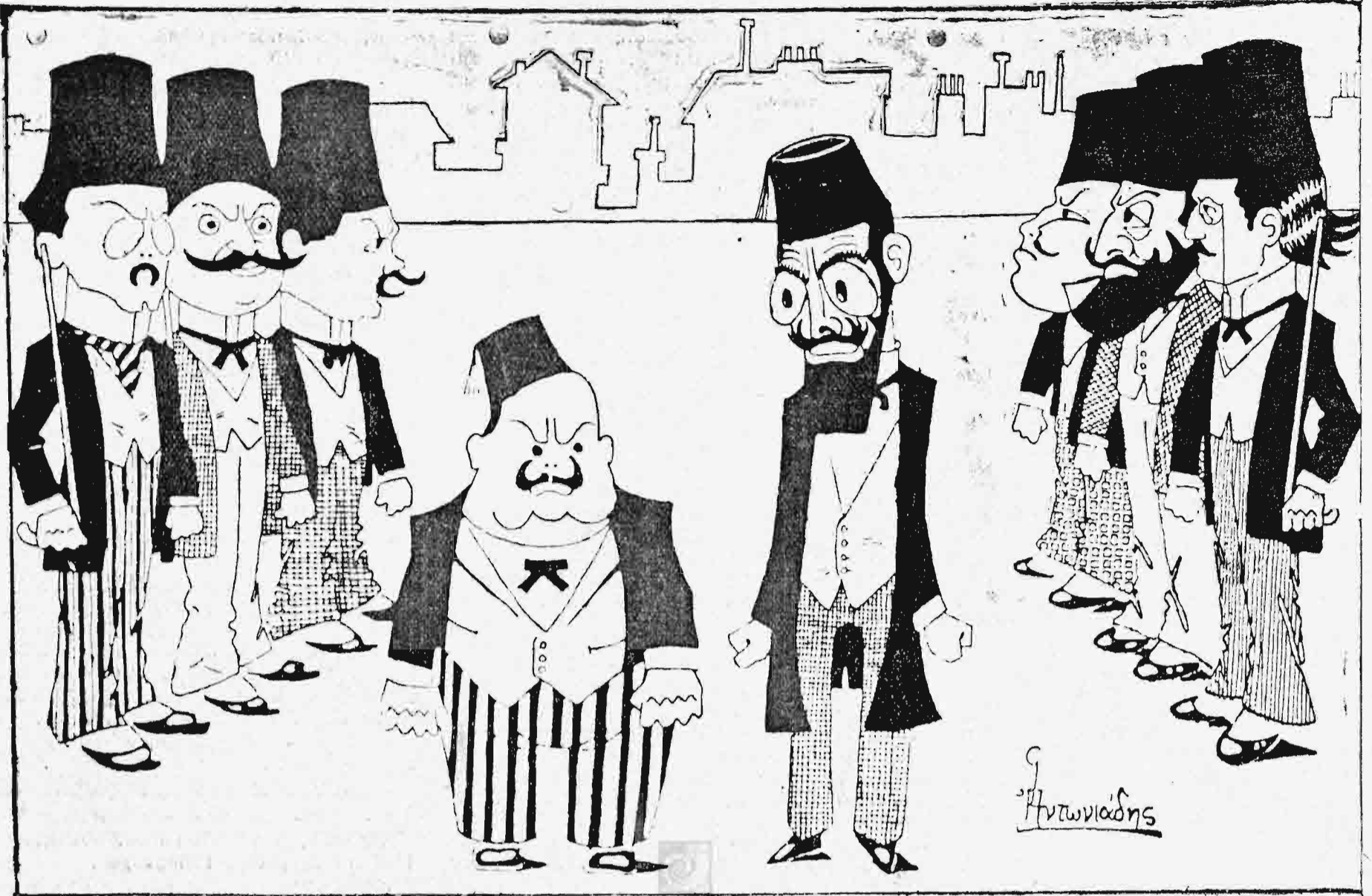
ΦΕΡΕΤΖΙΚ, Κωνστ. Δημητριάδην, συνεμορφώθημεν, εὐχαριστ. διὰ τὰς ἐνεργείας σας ὑπὲρ τοῦ ‘Απ’ Όλα», ἀναμένομεν εἰς γραμματόσημα.

ΧΑΛΚΗΝ, Σ. Καπετανίδην, ἐλήφθη, ἅμα τῇ ἐγκρίσει δημοσιευθῆσεται. — ΧΙΣΑΡ, Ἀθ. Θεοδοριδὴν, δελτάριον ἐλήφθη, συνεμορφώθημεν, ἀποστέλλομεν αἰτούμενα φύλλα.

(Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας δὲν εὐρωσιν εἰς τὴν δημοσιευομένην ἀλληλογραφίαν τὴν ἀπάντησίν των, παρακαλοῦνται ν’ ἀναμείνωσι τὴν προσεχῆ).

- Ο κ. Ἰωάννης Ἀρβανιτάκης, ὁ ἀρχαιότερος τῶν καθηγητῶν τοῦ Ζωγραφείου.

Η εμπόλεμος κατάσταση των δύο κομμάτων.

Η διάβασις του ποταμού της Ελευθεροτυπίας.

Τυπ. Αριστοβόλου, Ίνστασιαίδου και Σα - Υπεύθυνος Αριστοβόλος Α. Χρηστίδης.